

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Novalis.; af Novalis [i.e. Friedrich von
Hardenberg] ; oversat af H. L. Bernhoft.

Henrik von Ofterdingen : en Roman

København : C. Steens Forlag, 1820

vi, 280 s.

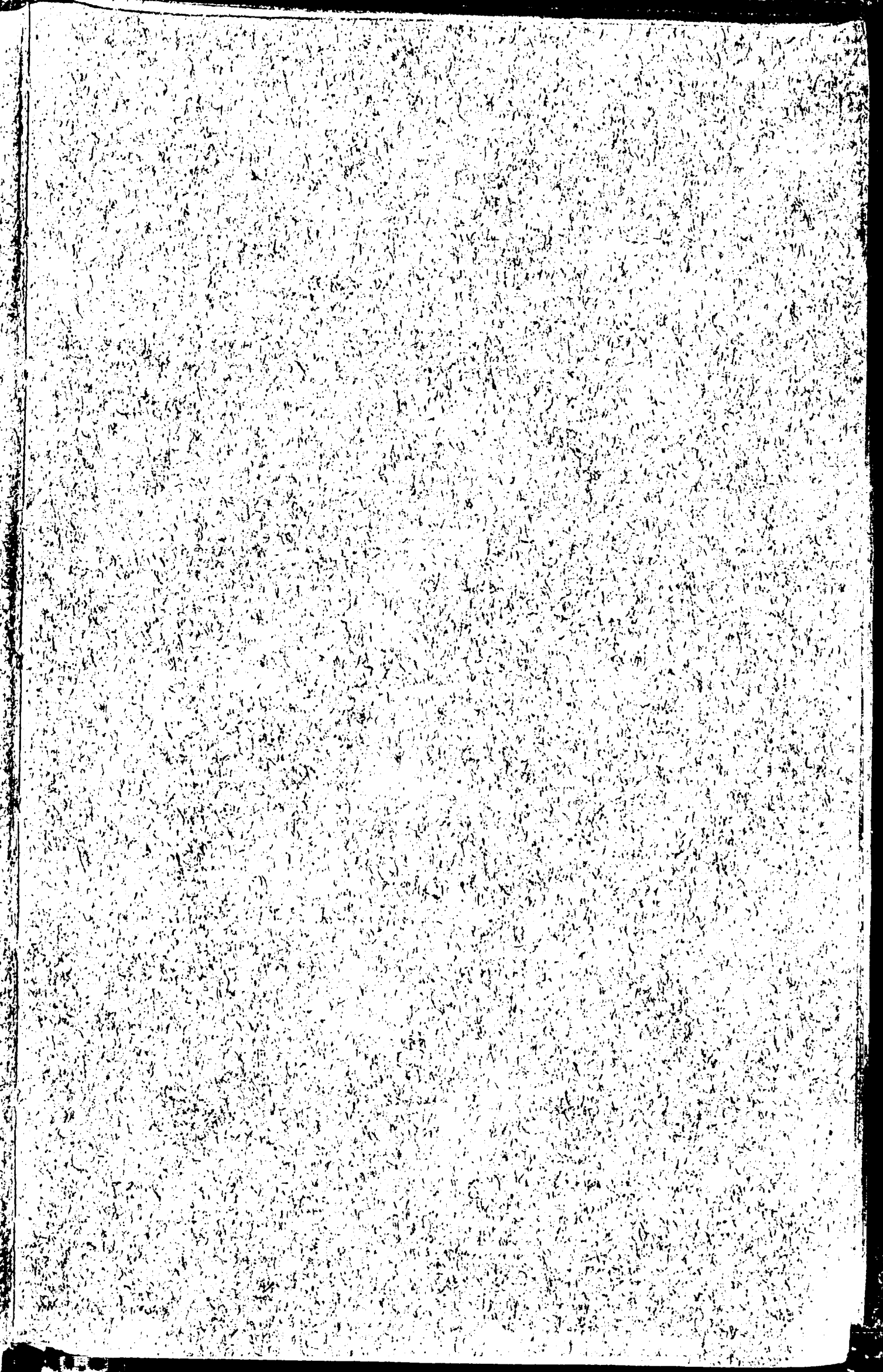
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Henrik von Ofterdingen,

én Roman

af

Novalis.

Oversat

af

H. L. Bernhoft;

Traducteur.

Kjøbenhavn, 1820.

Trykt paa Bog- og Papiirhandler C. Steens
Forlag, hos B. S. Bendixen, og faaes paa
Børsen No. 2.

Deres Naade

Frue Geheimeconferentsraadinde

Sophie Grevinde af Rnuht,

fod Grevinde af Moltke,

med dyb Erbødighed

tilegnet

af

Oversætteren.

Naar til dit Eilienbal, til Skovens Skygger
Du tyer ved Vint'rens Ende fro tilbage,
Dg fluer henrykt skønne Sommerdage,
Hvor Lærken flaaer og Nattergalen bygger.

Hvor, medens landlig Ro din Fred betrygger,
Dg mildner Moderhiertets Savn og Klage,
Den hulde Floras Børn dig smile fage,
Korbi din Haand saa tierlig om dem bygger.

Ent der en Stund, mens Uveirsskyen glider
Regnsbanger over Lundens grønne Kroner,
Til Digt'rens underfulde Harpes Toner.

Dg har du hørt hans Sang om suundne Tiber,
Saa lad da dette Blad dit Blik og Øre
Et Minde af hans danske Tolk tilføre.

Oversætterens Forerindring.

Jeg vilde bebrejde mig selv som en literarisk Synd, at forsøge den allerede eksisterende talløse Hær af oversatte thidske Romaner, hvis ikke nærværende interessante Skrift, saavel fra Materiens som Formens Side, var vidt forskjelligt fra hine. Et Skrift som dette kan staa ved sig selv, og enhver capatio benevolentiae i en Fortale vilde her være overflødig, hvis jeg ikke ansaae det nødvendigt at meddele Læseren min Synspunct ved at have oversat en ikke sluttet Bog, og de Grunde, som have bevæget mig til at bortskjære det sidste Kapitel, som udgjør næsten en Fjerdedeel deraf.

Det æble Træ, fra hvilket denne skønne romantiske Blomst spirede, florerede for tidlig. Unglingen Novalis sank ved sin Indtrædelse i Manddomsalderen i Graven. Hans dristigt stræbende Aand var ikke for denne Verden. Han efterlod ved sin Bortgang dette Venusheved, hvor

VI

til neppe nogen anden Maler vil paatage sig at levere Krop, Hans vidtomfattende Plan skal have været i en Encylus af Romaner at opfatte og fremstille Grundideerne af Kunstens forskjellige Grene, og saaledes gøre Romanen reen philosophi, i det han blot brugte Fortællingen som den Form, eller som den Ramme, hvori han indfattede sine tiætte Tanker. . . . Han var et af de fælle Mennesker, i hvis Siel det Guddommelige og Menneskelige havde et fælles Foreningspunct. Men Mængden hverken forstod eller følte ham; nogle forstode ham, men følte ikke med ham og bedømte ham ubilligen; andre følte med ham, men forstode ham ikke og forgubede ham blindt. Novalis Hovedfeil er, at han levede for fort, og vel den, om hvem man kan sige det. Det meest udmærkede Genie behøver Nat og Tid for at naae Guldbendelsen, saavidt denne lader sig tænke paa Jorden; men en ung Philosoph er ligesaa umulig som en gammel Digter, den første kan blive det, den anden har været det. Unvendt paa Novalis finder man altid Digteren sielden Philosophen: hans Digte ere vist nok philosophiske; men det poetiske Element prævalerer: hans Philosophie er altfor poetisk, eller snarere for phantastisk, i dette Ords ædle Betydning, til at være abstract. For Læseren af Henrik von Ofterdingen maa den egentlige Fortælling blive Bisag; men Phantasien

maa kunne følge Helten, den personificerede Poesie, i romantiske Klippehuler, i det gamle Tydsklands herlige kraftige Verden, med ham græde over Morgenländerinden, og med ham juble i den sødeste Elskovs paradisiske Hengsteskaller. Ikke kiender jeg Publicums Smag ialmindelighed nok til at kunne vide, med hvad Bifald Henrik von Ofterdingen vil blive læst; jeg kan i den Henseende kun slutte fra mig selv. Med Hensyn til den afbrudte Fortælling, troer jeg at kunne anmærke, at da man forlader Helten i Kierlighedens Arme, vil, haaber jeg, den, som har faaet ham tier, tilfredsstillet lægge Bogen fra sig, da der behøves kun liden Phantasie til at supplere Resten, og ovenikøbet har man den Fornøjelse at kunne idealisere sig hans følgende Liv, paa den for enhver Phantasies, og ethvert Hjertes Individualitet meest forlystende Maade.

Hvad endeligen den ovenfor berørte Udelabelse af det sidste Kapitel angaaer, troer jeg at Kunstdommeren vil være enig med mig i, at det er et Product, som uden Skade kan være ulæst, og andre Læsere tabe deri ikke en Stavelse af Fortællingen. Det indeholder den i 8de Kap. omtalte Fabel, et reent Phantasieværk, uden Plan, og uden, i det mindste fattelig, Allegorie. Novalis har uden tvivl dermed villet vise hvad Phantasien frembringer i sin vilde Tilstand, og saale-

VIII

Des lære dens Fiender hvad den egentlig er, hvilket det er høiligen at betvivle, de nogensinde have vidst. Jeg maa ogsaa anmærke, at Hr. Forlæggeren fandt, at denne Bog allerede desuden blev stor nok, og man maatte fiende lidet til, hvor ugunstige disse Tider ere for alt Bogsæsen, for ikke at give hans Grunde Ret.

Og hermed forlader jeg den danske Henrik von Ofterdingen, som en kær Ven, i hvis Selskab lykkelige Tider henvandt, og ønsker ham i det han drager ud i Verden, alt muligt Held.

Kjøbenhavn den 29de Februar 1820.

Forfatterens Tilegnelse.

Du har i mig den ædle Drift opvaft,
At flue dybt i Verdens indre Hegne;
Dg tillidsfuld din Haand jeg seer betegne
Den Vej, som leder mig, trods Stormens Magt.
Hos Barnet har du Anelserne vaft,
Dg drog med det i Phantasiens Egne;
Som Kvindens Mynster her og allevegne,
Du Unglingen sin Svingkraft har kibragt.
Hvad er der da, som mig til Støvet læufer?
Mit Liv og Hjerter høre dig jo til,
Din Elskov mig Beskyttelse jo flænker:
For dig jeg ofrer mig til Kunstens Ild;
Du Elfte er den Musa, jeg mig tænker,
Dg du min Digtning's Skytsgaand være vil.

I evige Forvandlinger bestaær
Herneben Sangens Magt, den hemmelige,
Som evig Fred den figner Himlens Rige,
Imens den her som Ungdom om os gaaer.
Det er af den, vort Dye Lyset faaer,
Den hæver os paa Kunstens Himmelfstige,
Den Froe som den Nedslagne nybe lige
Den Andagt, hvormed Sangen Hjertet flaaer.
Min Mund jeg sølte ved dens Barm at bæve;
Til hvad jeg var og er, jeg blev ved den,
Dj roved fro mit sunkne Blik at hæve.
Den allerhøi'ste Sands dog slumred end;
Da saae jeg den som Engel til mig svæve,
Dg vaagen fløi jeg i dens Arme hen.

Henrik v. Ofterdingen.

Første Kapitel.

Fortælbrene laae allerede og sov, Uret paa Væggen slog sin eensformige Takt, mod de flapprende Binduer susede Winden; af og til blev Stuen oplyst af Maanens Skin. Unglingen laae urolig paa sit Leie, og tænkte paa den Fremmede og hans Fortællinger. Ikke er det Skattene, som have vakt en saa uudsigelig Lust hos mig, sagde

han til sig selv; al Gierrighed er mig fremmed: men den blaae Blomst længe jeg efter at skue. Den beskæftiger uophørlig mine Tanker, og jeg kan ikke digte og tænke andet. Saaledes har jeg endnu aldrig været tilmode: det er, som om jeg tilforn havde drømt, eller var henflunret til en anden Verden; thi i den Verden, hvori jeg før levede, hvo beskymrede sig der om Blomster, og om en saa sælsom Videnskab for en Blomst, har jeg der aldrig hørt. Hvor den Fremmede nu egentlig kom fra? Ingen af os har nogensinde seet et lignende Menneske; dog veed jeg ikke, hvorfor jeg allene er bleven saa greben af hans Tale; de Andre have jo hørt det Samme, men ingen er saadant Tilfældet med. Og at jeg heller ikke engang kan tale om min underlige Tilstand! Jeg føler mig ofte saa henrivende vel, og kun da, naar jeg ikke har Blomsten ret levende for mig, overfalder mig

en saa dyb, inderlig Drift: den kan og vil Ingen fatte. Jeg vilde troe, jeg var vanvittig, hvis jeg ikke saa og tænkte saa klart og tydeligt; siden den Tid er endog alting mig meget bedre bekiendt. Jeg hørte engang tale om gamle Tider; hvorledes da Dyr og Træer og Bierge talede med Menneskene. Mig forekommer det ligesom om de hvert Dieblif vilde begynde, og som om jeg kunde see paa dem, hvad de vilde sige mig. Der maa endnu gives mange Ord, som jeg ikke veed; vidste jeg mere, saa kunde jeg begribe alting meget bedre. Før dandsede jeg gierne, nu tænker jeg heller efter Musik. Unglingen tabte sig efterhaanden i søde Phantasier og slumrede ind. Da drømte han først om uoverskuelige Graastande, og vilde ubekiendte Egne. Han vandrede over Have med ubegrikelig Lethed, saa forunderlige Dyr; han

levede med mangfoldige Menneſker, ſnart i
 Krigen, i vild Tummel, i ſtille Hytter.
 Han kom i Fangenſkab og i den kummerligſte
 Nød. Alle Følelſer ſtøge til en forhen
 ukendt Høide hos ham. Han gienmemlevede
 et uendelig broget Liv; både og kom igien,
 elſkede med den høieſte Lidenſkab, og blev
 derpaa igien for evig ſkilt fra den Elſkede. En-
 delig henimod Morgen, da Dæmringen uden-
 for brød frem, blev det ſtillere i hans Sjel, Bil-
 lederne bleve klarere og varigere. Det fore-
 kom ham, ſom om han gik allene i en dun-
 ſtel Skov. Kun ſjelden glintrede Dagen igien-
 nem det grønne Net. Snart kom han til en
 Fjeldhuuling, ſom gik op ad. Han maatte
 klattre over bemoſſede Stene, ſom en for-
 dums Strøm havde revet ned med ſig. Jo høiere
 han kom, deſto lyſere blev Skoven. Endelig
 naaede han til en lille Eng, ſom laae paa
 Straaningen af Bjerget. I Baggrunden af

Engen hævede sig en høi Klippe, ved hvis Fod han blev en Abning vaer, som syntes at være Begyndelsen til en i Fjeldet hugget Gang. Gangen førte ham magelig og jevn en Tidlang fremad, indtil den fik en stor Udvidelse, fra hvilken allerede langt fra, et klart Skin glimrede ham imøde. Da han traadte ind, blev han en mægtig Straale vaer, som steg, ligesom af et Springvand lige til Hvælvingens Loft, og for oven hensesprublede i utallige Funter, som neden under samlede sig i et stort Bæcken; Straalen glimrede som glødende Guld: ikke den mindste Larm var at høre, et helligt Stille omgav det herlige Skuespil. Han nærmede sig Bæckenet, som bølgede og zittrede med uendelige Farver. Hulens Vægge vare overtrukne med denne Flydenhed, som ikke var heed, men fjølig, og fastede kun et mat blaaligt Skjær fra sig paa Væggene. Han dyppede sin

Haand i Bækkenet og vædede sine Læber.
 Det var, som om en sjelfuld Aande gjennem-
 trængte ham, og han følte sig indvortes styr-
 ket og forfrisket. En uimodstaaelig Lyst efter
 at bade sig bemægtigede sig ham, og han
 steg ned i Bækkenet. Det forekom ham,
 som om en Sky af Aftenrøden omflød ham,
 en himmelsk Fornemmelse overstrømmede hans
 Indre; med inderlig Bellsyst stræbte utallige
 Dæmper at blande sig hos ham, nye forhen
 usete Billeder opstode, ogsaa disse fløde i
 hinanden, og bleve til synlige Væsener om-
 fring ham, og enhver Bølge af det kjær-
 lige Element klyngede sig til ham som en blød
 Barm. Vandet syntes at være en Opløs-
 ning af yndige Piger, som øieblikkelig for-
 enede deres Væsen med hans.

Berust af Henrykkelse og sig dog ethvert
 Indtryk bevidst, svømmede han i Mag ned
 ad den lysende Strøm, som flød fra Bække-

net ned i Fjeldet. Et Slags sød Slummer overfaldt ham, i hvilken han drømte ubeskrivelige Begivenheder, og hvoraf en anden Lysning vakte ham. Han fandt sig paa blød Grønsvær ved Kanden af en Kilde, som vældede ud i Luften og syntes at fortære sig deri. Mørkeblaae Bjerger med lyse Aarer hævede sig i nogen Fraftand; Dagslyset, som omgav ham, var klarere og mildere end det sædvanlige, Himmelen var mørkeblaa og fuldkommen reen. Men hvad der især med fuld Magt drog ham til sig, var en høi lyseblaa Blomst, som stod nær ved Kilden, og berørte ham med sine brede glindsende Blade. Rundt omkring den stode utallige Blomster af alle Farver, og den kosteligste Duft fyldte Luften. Han saae intet, uden den blaae Blomst, og betragtede den længe med uncævnelig Omhed. Endelig vilde han nærme sig den, da den paa engang

syntes at bevæge og at forandre sig; Blædene bleve mere glindsende og flæbede sig til den voxende Stengel, Blomsten bøiede sig hen mod ham, og Blomsterbægerets inderste Bladkreds viste en blaa udbredt Krave, hvori et spædt Ansigt svævede. Hans søde Studsen tiltog med den besynderlige Forvandling, da pludselig hans Moders Stemme vakte ham, og han fandt sig i sine Forældres Stue, som allerede Morgensolen forgyldte. Han var for henrykt, til at blive fortrædelig over at han blev forstyrret; han bød sin Moder venlig god Morgen, og gjengjeldte hendes hjertelige Favnetag.

Du Synsover, sagde Faderen, hvor længe siden jeg ikke her og filer. Jeg har for din Skyld ikke turdet hamre; Moderen vilde lade den fiere Søn sove. Paa Frokost har jeg ogsaa maattet vente. Klogeligen har du valgt dig den lærde Stand, for hvilken

vi vaage og arbeide. I Smidlertid maa ogsaa den brave Lærde, som jeg har ladet mig fige, tage Nætterne til Hjælp, for at studere de vise Forsædres Bærker.

Kjære Fader, svarede Henrik, bliv ikke vred over min lange Søvn, som de ellers ikke er vant til hos mig. Jeg sov først sludrigt ind, og har haft mange urolige Drømme, indtil tilsidst en behagelig Drøm forekom mig, som jeg ei paa lang Tid vil glemme, og om hvilken mig synes, at den har været mere end blot Drøm. Kjære Henrik, sagde Moderen, du har vist lagt paa Ryggen, eller under din Aftenbøn haft uvedkommende Tanker. Du seer ogsaa endnu ganske forunderlig ud. Spiis og Drik, at du kan blive munter.

Moderen gik ud, Faderen blev ved at arbeide flittig og sagde: Drømme ere Skum, hvad endog de hvilerde Herrer tænke derom,

og du vil gjøre vel i at bortvende dit Sind fra saadanne unyttige og skadelige Betragtninger. De Tider ere ikke mere, da guddommelige Aabenbaringer fulgte med Drømme, og vi kunne og ville ikke begribe, hvorledes hine udvalgte Mænd, om hvilke Bibelen taler, have været tilmode. Dengang maae Drømmene, ligesom de menneskelige Ting, have været af en anden Bessaffenhed.

I den Tid vi leve, finder den umiddelbare Meddelelse fra Himmelen ikke mere Sted. De gamle Historier og Skrifter ere nu de eneste Kilder, igiennem hvilke en Kundskab om den overjordiske Verden, for saavidt vi behøve samme, bliver os tildeel; og istedetfor hine udtryffelige Aabenbaringer taler nu den hellige Aand middelbar til os igiennem floge og veltænkende Mænds Forstand, og igiennem fromme Menneffers Levnet og Skiebne. Bore nærværende undergiørende

Billeder have aldrig synderltg opbygget mig, og jeg har aldrig troet de store Handlinger, som vore Geistlige fortælle derom.

End imidlertid hvo som vil, finde Opbyggelse deri, jeg vogter mig vel for at svække nogen i sin Tro paa dem. — Men, kjære Fader, af hvilken Grund har de saa meget imod Drømme, hvis sælsomme Forvandlinger og lette Natur dog vist maa vække vor Eftertanke? Er ikke enhver, endog den meest forvirrede Drøm, en besynderlig Tildragelse, som, uden endog at tænke paa en guddommelig Tilstikkelse derved, er et betydeligt Rist i det hemmelighedsfulde Forhæng, som i tusind Folder falder ind i vort Indre? I de viseste Bøger finder man utallige Drømmehistorier af troværdige Mennesker, og erindre dem blot den Drøm, som den ærværdige Hofcaplan nylig fortalte os, og som forekom dem selv saa mærkværdig.

Men ogsaa uden disse Historier, naar de for første Gang i deres Liv havde en Drøm, hvor vilde de da ikke undres, og vist ikke lade dem afstride denne os for sædvanlig blevene Begivenheds Forunderlighed! Mig synes Drømme at være en Bessyttelse mod Livets Regelmæssighed og Almindelighed, en fri Bedrøvelse for den bundne Phantasie, naar den kaster alle Livets Billeder om hinanden, og afbryder det vorne Menneskes bestandige Alvorlighed ved en munter Børneleeg. Uden Drømme bleve vi vidst tidligere gamle, og saaledes kan man betragte en Drøm, om end ikke som umiddelbar given ovenfra, saa dog som en guddommelig Medgivelse, en venlig Ledsaager paa Valfarten til den hellige Grav. Vist, har den Drøm, som jeg inat drømte, ikke været noget uvirksomt Tilfælde i mit Liv, thi jeg føler, at den griber ind

i min Siel som et stort Hiul, og river den med sig i mægtigt Sving.

Faderen smilede venlig og sagde, i det han betragtede Moderen, som just kom ind: Mo'er, Henrik kan ikke fornægte den Time, som satte ham ind i Verden. I hans Tale tog den syrige vælske Biin, som jeg dengang havde bragt med fra Rom, og som oplivede vor Bryllupsaften. Dengang var ogsaa jeg en anden Karl. Den sydlige Luft havde optøet mig, jeg strømmede over af Mod og Lyst, og du var ogsaa en syrig herlig Pige. Hos din Fader gik det dengang herligt til; Spillemand og Sangere vare komne fra alle Kanter, og i lang Tid var intet saa lystigt Bryllup blevet høitideligholdt i Augsburg.

I talte forhen om Drømme, sagde Moderen, veed du vel, at du dengang fortalte mig om en Drøm, som du havde

havt i Rom, og som først havde bragt dig paa den Tanke at komme til Augsburg, og at frie til mig? Du erindrer mig just til rette Tid derom, sagde den Gamle; jeg har ganske glemt denne sælsomme Drøm, som dengang beftæftigede mig længe nok; men just det er mig et Beviis for hvad jeg har sagt om Drømme. Det er umuligt at have en ordentligere og tydeligere Drøm; endnu erindrer jeg mig enhver Omstændighed ganske nøie; og dog, hvad Betydning havde den? At jeg drømte om dig, og strax følte mig betaget af Længsel efter at besidde dig, var ganske naturligt: thi jeg kiendte dig allerede. Dit venlige hulde Væsen havde strax fra Begyndelsen levende rørt mig, og kun Lyst til at see fremmede Lande tilbageholdt dengang mit Vnske om at besidde dig. Den Tid, da jeg havde Drømmen, var min Nysgierrighed allerede temmelig stillet,

og saa funde Tilbøieligheden lettere bane sig Vej.

Fortæl os dog hiin sælsomme Drøm, sagde Sønnen. Jeg var en Aften, begyndte Faderen, ude at spadserere. Himmelen var klar, og Månen belysede de gamle Søiler og Mure med sit blege Dæmringslys. Mine Kammarater gik efter Piger, og mig drev Hiemvee og Elskov ud i det Frie. Endelig blev jeg tørstig og gik ind i det første det bedste Vandhuus, for at forlange en Drik Wiin eller Mælk. En gammel Mand kom ud, som vel maatte ansee mig for et mistænkeligt Besøg. Jeg frembragte min Bøn, og da han hørte, jeg var en Udlænding og en Lydsker, bød han mig venlig ind i Stuen og bragte en Glaske Wiin. Han bad mig sætte mig, og spurgte om min Haandtering. Stuen var fuld af Bøger og Oldsager. Vi kom i en vidtløftig Samtale,

han fortalte mig meget om gamle Tider, om Malere, Billedhuggere og Digtere. Endnu aldrig havde jeg hørt saaledes tale derom. Det forekom mig, som jeg var stegen iland i en ny Verden. Han viste mig skaarne Stene og andre gamle Mærkværdigheder; derpaa forelæste han mig med levende Glæderlige Digte, og saaledes hengik Tiden som et Drebli. Selv nu opmuntres mit Hjerte, naar jeg erindrer mig den brogede Brimmel af underlige Tanker og Følelser, som i den Nat opfyldte min Siel. I de hedenske Tider var han som hjemme, og længedes med utrolig Underlighed efter at komme tilbage i hiint graae Old. Endelig anviste han mig et Kammer, hvor jeg kunde tilbringe Resten af Natten, fordi det allerede var for sildigt, til endnu at vende tilbage. Jeg sov snart ind, og da syntes mig jeg var i min Fødeby, og vandrede ud af Porten. Det

var, som om jeg skulde etsteds hen, for at udrette noget, dog vidste jeg ikke hvorhen, eller hvad jeg skulde udrette. Jeg gik med overordentlig Hurtighed ad Harzen til, og det forekom mig, jeg skulde til Bryllup. Jeg holdt mig ikke ved Weien, men lige fremad giennem Dal og Skov, og snart kom jeg til et høit Bierg, Da jeg var deroppe, saae jeg den gyldne Eng for mig, og overskuede Thüringen til alle Kanter, saaledes at intet Bierg i Nærheden forhindrede mig Udsigten. Ligeoverfor laae Harzen med sine dunkle Bierge, og jeg saae utallige Slotte, Klostre og Landsbyer. Som jeg nu var ret inderlig vel tilmode, faldt mig den gamle Mand ind, hos hvem jeg sov, og det spn-tes mig, som om det var for en rum Tid siden, at jeg havde været hos ham. Snart blev jeg en Sti var, som gik ind i Bierget, og jeg steg ned. Efter lang Tids Forløb kom

jeg til en stor Hule, der sad en Olding i sin lange Klædning foran et Sernbord, og kuede ufravendt til en tryllende skøn Pige, som stod for ham, huggen i Marmor. Hans Stæg var voxet igiennem Sernbordet, og bedækkede hans Fødder. Han saae alvorlig og venlig ud, og mindede mig om et gammelt Hoved, som jeg om Aftenen havde seet hos Manden. Et glimrende Lys var udbredt i Hulen. Som jeg nu stod og betragtede Oldingen, bankede min Bert mig pludselig paa Skulderen, tog mig ved Haanden og førte mig med sig igiennem en lang Gang. Efter kort Tids Forløb saae jeg langt fra en Dæmring, som om Dagslyset vilde bryde frem. Jeg ilede derhen, og befandt mig snart paa en grøn Plads; men alt syntes mig ganske anderledes, end i Thüringen. Uhyre Træer med store glindsende Blade udbredede Skygge vidt omkring. Luften var

meget heed og dog ikke trykkende. Overalt Kilder og Blomster og iblandt alle Blomster behagede mig isærdeleshed Een, og det forekom mig, som om de Andre hæiede sig hen mod den.

Åh! kjereste Fader, sig mig dog, hvad Farve den havde, raabte Sønnen med heftig Bevægelse.

Det husker jeg ikke mere, saa nøie jeg endog har indpræget mig alt.

Var den ikke blaa?

Kan gierne være, blev den Gamle ved, uden at give Agt paa Henriks sælsomme Hefstighed. Saameget veed jeg kun endnu, at jeg var ganske uudsigelig vel tilmode, og i lang Tid ikke saae mig om efter min Ledfager. Da jeg endelig vendte mig til ham, bemærkede jeg, at han betragtede mig opmærksom og smilede med inderlig Glæde til mig. Paa hvad Maade jeg kom bort fra

dette Sted, erindrer jeg ikke mere. Jeg var igien oppe paa Bierget. Min Pedsager stod hos mig, og sagde: du har seet Verdens Underværk. Det staaer i din Magt, at blive det lykkeligste Væsen paa Jorden og desuden en berømt Mand. Læg vel Mærke til, hvad jeg siger dig: naar du paa St. Hansdag om Aftenen igjen kommer herhid, og hiertelig beder Gud om Opløsningen af denne Drøm, saa vil den høieste jordiske Gød blive dig til Deel; giv da Agt paa en blaa Blomst, som du vil finde heroppe, bryd den af, og overlad dig da ydmyg til den himmelske Styrelse. Jeg var derpaa i Drømmen blandt de herligste Skikkelser af Mennesker, og uendelige Tider gøglede forbi mine Dine med mangfoldige Forandringer. Min Tunge var som løst, og hvad jeg talte, klang som Musik. Derpaa blev alt igjen dunkelt og snævert og hverdags: jeg saae din

Moder med venligt, undseligt Blik for mig: hun holdt et skinnende Barn i Armene, og rakte mig det, da paa engang Barnet synliggen voksede, og blev mere og mere flart og skinnende, og endelig med blændende hvidevinger hævede sig over os, tog os begge i sine Arme, og fløi saa høit med os, at Jorden kun saae ud som et Guldfad, af det fineste Arbeide. Derefter erindrer jeg mig kun, at igien hiin Blomst og Bierg og Elding forekom; men jeg vaagne strax efter og følte mig optændt af heftig Kierlighed. Jeg tog Afsked fra min gjæstfri Bert, som bad mig, ofte at besøge ham, hvilket jeg lovede, og ogsaa vilde have holdet, hvis jeg ikke strax efter havde forladt Rom, og hurtig var reist til Augsburg.

Andet Kapitel.

Det. Hansdag var forbi, det havde allerede længe været i Bærk, at Moderen skulde komme til Augsburg til sin Faders Huus, og medbringe den endnu ubefiendte fiere Dattersøn til Bedstefaderen. Nogle gode Venner af den gamle Ofterdingen, et par Kiøbmænd, skulde reise derhen i Handelsforretninger. Da fattede Moderen den Beslutning, ved denne Leilighed at udføre hiint Ønske, og det laae hende saameget mere paa Hjerte, som hun i nogen Tid havde mærket, at Henrik var langt mere stille og indsluttet i sig selv, end tilforn. Hun troede, han maatte være mismodig eller syg, og en lang Reise, Synet af nye Mennesker og Egne, og som hun lønlige anede, en ung Landmandindes Indigheder vilde fordrive hendes Søns mørke Stemning, og gjøre ham lige-

faa deeltagende og glad ved Livet, som han altid havde været. Den Gamle samtykkede i Moderens Plan, og Henrik var mere end glad over at komme til et Land, som han allerede længe, efter sin Morders og mange Reisendes Fortællinger, havde tænkt sig som et jordist Paradiis, og hvorthen han ofte forgieves havde ønsket sig.

Henrik havde nylig fyldt sit tyvende Aar, og havde aldrig været udenfor de omkring hans Fødeby liggende nærmest Ege; Verden var ham kun bekendt af Fortællinger. Faa Bøger vare komne ham for Dine. Ved Landgrevens Hof gik det efter de Tiders Skik og Brug simpelt og stille til, og det fyrstelige Livs Pragt og Bequemmelighed kunde vanskelig maale sig med de Behageligheder, som i de senere Tider en bemidlet Privatmand uden Adselhed kunde skaffe sig og

fin Familie. Men derfor var ogsaa Sandhed for de Redskaber og Ting, som Mennesket forsamler omkring sig til sit Livs mangfoldige Fornødenheder, finere og dybere. De vare Menneskene kærere og mærkværdigere. Hvis allerede Naturens Hemmelighed og Vægemets Tilblivelse tiltrak sig den anende Aands Opmærksomhed: saa forhøiede den fioldnere Kunst i deres Bearbejdelse, det romantiske Fierne, hvorfra man fik dem, og deres Velbes Hellighed, da de, omhyggeligen bevarede, ofte bleve Slægters Eiendoms, Kierligheden for disse stumme Ledsaagere i Livet. Ofte hævedes de til den den Rang at blive hellige Pant paa en særdeles Belsig-nelse eller Skæbne, og hele Rigers og mangfoldige Familiers Vel beroede paa dem. En kærlig Fattigdom prydede disse Lieder med en eiendommelig alvorlig og uskyldig Enfoldighed; og de sparsomt fordeelte

Klenodier glimrede desto mere i denne Dæmring, og opfyldte et tænkende Sind med underlige Forventninger. Hvis det er sandt, at først en rigtig Fordeling af Ly3, Farve og Skygge aabenbarer den skjulte Verdens skjulte Herlighed, og et nyt og høiere Die her synes at aabne sig: saa var dengang overalt en lignende Fordeling og Winstiklighed at bemærke; da derimod den nyere mere vel havende Tid kun frembyder det ensformige og betydningsløse Billede af en almindelig Dag. I alle Overgange synes, ligesom i et Mellemrige, en høiere, aandelig Magt at ville bryde igiennem; og ligesom paa Overfladen af vor Klobe, de paa over- og underjordiske Skatte rigeste Egne ligge i Midten mellem de vilde uvejsomme Urfielbe og de umaalelige Gletter, saaledes har imellem Barbariets raage Tider, og den kunstri-

ge, oplyste og rige Nutid, henlagt sig en dybsindig og romantisk Tid, som under en simpel Klædning bølger en høiere Skikkelse. Hvo vanter ikke gierne i Tusmørket, naar Natten bryder sig paa Lyset, og Lyset paa Natten i høiere Skygger og Farver; og altsaa fordybe vi os villigen i de Tider, da Henrik levede, og nu med fuldt Hierte gik nye Begivenheder imøde. Han tog Afsked fra sine Kammarater og sin Lærer, den gamle vise Hofkaplan, som kiendte Henriks frugtbare Anlæg, og som sagde ham med rørt Hierte og stille Bøn Farvel. Landgreven inden havde staaet Fadder til ham; han havde ofte været paa Wartburg hos hende. Ogsaa tog han nu Afsked fra sin Bessyterinde, som skænkede ham gode Lærdomme og et Guldhalskæde, og skiltes fra ham med venlige Uttringer.

I vemodig Stemning forlod Henrik sin Fader og sin Fødeby. Først nu blev de ham ret tydeligt, hvad Skilsmisse er; Forestillingerne om Reisen havde ikke været ledsagede af den besynderlige Følelse, som han nu fornå, da hans Verden blev revet fra ham, og han blev ligesom henkastet paa en fremmed Kyst. Uendelig er den ungdommelige Sorg ved den første Erfaring, om de jordiske Tings Forgængelighed, som maa forekomme det uerfarne Sind saa nødvendige, og uundværlige, saa fast sammenborede med den eiendommeligste Tilværelse, og saa uforanderlige som denne; Som det første Dødsbud, bliver den første Skilsmisse uforglemmelig, og efterat den længe har ængstet Mennesket som et natligt Ansigt, bliver den tilsidst, naar hans Glæde over Dagens Begivenheder og Syner aftager, og hans Bængsel efter en sikker vedvarende

Verden tiltager, en venlig Beiviser og et trøstende Bekjendtskab. Moderens Nærværelse trøstede Unglingen meget. Den gamle Verden syntes endnu ikke ganske tabt, og han omfattede den med fordoblet Snderlighed. Det var tidlig paa Dagen, da de Reisende rede ud af Eisenachs Porte, og Dameringen begunstigede Henriks rørte Stemning. Jo lysere det blev, desto bemærkeligere blev de ham de nye ubekjendte Gienstande; og da paa en Bakke det tilbageladte Landskab paa engang blev belyst af den opgaaende Soel, saa erindrede han sig sit Indres gamle Melodier, og Omverling af mørke Tæpper. Han saa sig nu ved Grændsen af det Fierne, som han saa ofte havde forgieves fluet hen i fra de nærmere Bierge, og som han havde udmalet sig med besynderlige Farver. Han var nu i Begreb med at styrte sig i dets blaa Flod. Underblomsten stod

for ham, og han saae til Thuringen, som han lod bag ved sig med den sælsomme Anekse, at han efter lange Wandringer fra den Egn, hvorhen de nu reiste, vilde komme tilbage til sit Fædreland, og derfor var det som om han egentlig reiste til dette. Selskabet, som i Begyndelsen af lignende Aarsager havde været stille, begyndte nu at opmuntre sig, og at forkorte sig Tiden med allehaande Samtaler og Fortællinger. Henriks Moder troede at kunde udrykke sin Egn af de Drømme, hvori hun saae ham henfjunken, og begyndte at fortælle ham om sit Fædreland, om sin Faders Huus, og det muntre Liv i Schwaben. Ridsmændene stemmede i med, og bekræftede de moderlige Fortællinger, roste den gantle Schwabings Gæstfrihed, og kunde ikke holde op at rose Moderens skønne Landsmandinder. De gjør vel i, sagde de, at de

fører deres Søn derhen. Deres Fædre-
lands Sæder ere mildere og høfligere. De
Mennesker vide at befordre det Nyttige, u-
den at foragte det Behagelige. Enhver sø-
ger at tilfredsstille sine Fornødenheder, paa
en mod andre forekommende og indtagende
Maade. Kjøbmanden besinder sig vel der-
ved, og bliver agtet. Kunstner og Haand-
værker formere og forædle sig; den Drifti-
ge finder sit Arbeide lettere, fordi det hiel-
per ham til mangfoldige Behageligheder, og
fordi han er vis paa, i det han paatager
sig en ensformig Møie, at nyde sin Deel
af de forskjellige Frugter af mangehaande
og belønnede Beskæftigelser. Penge, Virk-
somhed og Varer fremavle hinanden gienfi-
dig, og gaar om i raast Kredsløb, og Land
og Stæder blomstre. Jo ivrigere den er-
hervende Flid benytter Dagene, desto mere
udelukkende er Aftenen helliget til de skøn-

ne Kunsters og selskabelig Dmgangs henrykkende Glæder. Sindet længes efter Dymuntring og Afverling, og hvorledes skulde det finde samme paa en anstændigere og mere indtagende Maade, end ved at beskæftige sig med sin ædleste Krafts, den skabende Dybsindigheds fri Spil og Frembringelser. Ingensteds hører man saa herlige Sangere, finder saa udmærkede Malere, og ingensteds seer man i Dandsesalene lettere Bevægelser og yndigere Skikkelser. Naboskabet af Velfærd land viser sig i den utvungne Dpførsel og de indtagende Samtaler. Eders Rion kan pryde Selskaberne, og uden Frygt for Eftertale vise sin hulbe levende Beddestrid om at fængsle dets Dpmærksomhed. Mændenes raa Alvorlighed og vilde Tøilesløshed giver Plads for en mild Livlighed og blidere beskednere Glæde, og Elskov bliver i tusinde Glags Skikkelser den ledende Hand i disse

lyttelige Selskaber. Det er saa langt fra, at derved Udsvævelser og uanstændige Grundsætninger skulde blive fremlokkede, at det endog synes, at de onde Mander sine Undighedens Nærværelse, og vist er der i hele Tydskland ingen dydigere Piger og ingen trofastere Koner, end i Schwaben.

Saa unge Ben, i det sydlige Tydsklands klare varme Luft vil de nok aflægge deres alvorlige Undselighed; de muntre Piger vilde nok gøre dem smidig og snaksom. Blot deres Navn, som Fremmed, og deres nære Slægtsskab til den gamle Schvaning, som er ethvert muntert Selskabs Glæde, vil tilbringe dem Pigerens tryllende Dine; og naar de følger deres Bedstefader, saa vil de vidst bringe vor Fødeby en lignende Prydselse i en huld Kvinde, som deres Fader. Med venlig Hødmæ takkede Henriks Moder for den skønne Ros over hendes Fødeland,

og den gode Mening om hendes Landsmænd-
 inder, og den taktsfulde Henrik havde ikke
 funnet andet, end høre med Opmærksomhed
 og inderligt Velbehag paa Skildringen af
 det Land, han nu drog til. Om de ogsaa,
 vedbleve Ridsmændene, ikke griber til deres
 Faders Haandværk, men hellere, som vi
 have hørt, vil besatte dem med lærde Saa-
 ger: saa behøver de ikke at blive Geistlig,
 og give Slip paa dette Livs skønneste Ny-
 delse. Det er allerede slemt nok, at Vi-
 denskaberne ere i en fra Verdenslivet saa
 affondret Stands Hænder, og at Fyrsterne
 hente deres Raad fra saa uomgængelige og
 virkelig uerfarne Mænd. I Tensomheden,
 hvori de selv ikke tage Deel i verdslige For-
 retninger, maae deres Tanker faae en ugunn-
 lig Vending, og kunne ikke passe paa vir-
 kelige Forhold. I Schwaben træffer de vir-
 kelig oplyste og erfarne Mænd iblandt Gai-

erne; og de maa vælge hvilken Green af menneffelig Biden, de selv vil: saa vil de ikke mangle de bedste Lærere og Raadgivere. Efter en kort Stund sagde Henrik, som ved denne Tale var bleven erindret om sin Ven Hofkaplanen: om jeg med mit Ubeskiendtskab til Verdens Beskaffenhed ikke kan være saa ganske enig med dem ihenseende til det de yttre om de Geistliges Uduelighed til at lede og bedømme verdslige Anliggender: saa er det mig dog vel tilladt, at erindre dem om vor fortreffelige Hofkaplan, som vist er et Mynster paa en vis Mand, og hvis Lærdomme og Raad altid ville være mig uforglemmelige.

Vi agte, svarede Kiøbmændene, denne fortreffelige Mand af ganske Hierte; men alligevel kunne vi kun give deres Mening at han er en vis Mand, for saavidt Bisald, hvis de mener den Wiisdom, som angaaer

en Gud velbehagelig Wandel. Men holder de ham for ligesaa verdslig viis, som han er oplyst og klog i det Hellige, saa tillad os, ikke at være enig med dem. Dog troe vi, at den hellige Mand derved ikke taber noget af sin Ros; da han er alt for fordybet i den overjordiske Verden, til at han skulde stræbe efter Indsigt og Anseelse i jordiske Sager.

Men, sagde Henrik, skulde ikke hiin høiere Kundskab ogsaa gjøre skiftet, til at styre ret upartisk de menneskelige Anliggendes Løkke? skulde ikke hiin barnlige fordomsfri Enfoldighed sikkert træffe den rigtige Vej igiennem de jordiske Bgivenhedens Labyrinth, end den af Hensyn paa egen Fordeel viklede og hæmmede, og af det uendelige Antal af nye Tilfælde og Forviklinger blændede Alogskab? Jeg veed ikke, men mig synes at see to Veie til at kom-

me til Rundskab i den menneskelige Historie. Den ene, majsommelig og uoverskuelig, med utallige Krumninger, Erfaringens Wei; den anden, næsten kun et Spring, den indre Anskuelses Wei. Den som vandrer den første, vil kun finde det ene ud af det andet i en langvarig Regning, naar den anden strax umiddelbar seer enhver Begivenheds og enhver Sags Natur, og kan betragte samme i sit levende mangfoldige Sammenhæng og let sammenligne den med alle andre, som Figurer paa et Bord. Tilgiver mig, om jeg taler ligesom af barnlige Drømme, kun Tillid til Eders Godhed og Erindringen om min Lærer, som har viist mig langt fra den anden Wei som sin egen, gjorde mig saa dristig.

Vi tilstaae dem gierne, sagde de godmodige Riidsmænd, at vi ikke ret formaae at følge deres Tankegang; dog glæder det

os, at de med saa megen Varme erindrer dem deres gamle Lærer, og synes at have fattet hans Underviisning saa vel.

Det forekommer os, at de har Anlæg til at blive Digter. De taler saa vidtløftig om deres Siels Forestillinger, og de mangler ikke velvalgte Udtryk og passende Sammenligninger. Dgsaa har de Hang til det Vidunderlige, Digternes Element.

Jeg veed ikke, sagde Henrik, hvoraf det kommer. Ofte har jeg hørt tale om Digtere og Sangere, men jeg har endnu ikke seet nogen. Sa, jeg kan ikke engang ret gjøre mig et Begreb om deres besynderlige Kunst, og dog har jeg stor Vængsel efter at høre derom. Det synes mig, som jeg vilde forstaae mange Ting bedre, som nu kun er dunkel Anelse hos mig. Om Digte har man ofte fortalt mig, men jeg har aldrig faaet et at see, og min Lærer

har aldrig havt Leilighed til at indhente
Kundskaber om denne Kunst. Alt hvad
han har sagt mig derom, har jeg ikke kun-
net tydelig begribe. Dog meente han altid,
at det var en ædel Kunst, som jeg ganske
vilde hengive mig til, naar jeg engang lær-
te den at kende. I gamle Tider, sagde
han, var den langt almindeligere, og en-
hver havde havt noget Kiendskab dertil, dog
En mere end en Anden. Den skal have
været beslægtet med andre undergaaede
herlige Kunster. Sangerne vare saale-
des bedærede med Guddommens Gunst, at
de, begejstrede ved usynlig Dmgang, kunde
forkynde himmelsk Wiisdom paa Jorden i
lyndige Toner.

Risbmændene sagde derpaa: Vi have
dissnok aldrig bekymret os om Digternes
Hemmeligheder, skiondt vi med Fornøielse
have hørt deres Sang. Det maa vel være

sandt, at en særdeles Stierne hører til, naar en Digter skal komme til Verden; thi det er vist en forunderlig Sag, denne Kunst. Ogsaa ere de andre Kunster aldeles forskellige derfra, og lader sig langt snarere begribe. Hos Malerne og Tonekunstnerne kan man let indse, hvorledes det gaaer til, og med Flid og Taalmodighed lade begge Dele sig lære. Tonerne ligge allerede i Strengene, og der hører kun Færdighed, til at beværge dem, for at fremkalde hine i en henrivende Følge. Ved Malerier er Naturen den herligste Læremester. Den fremkalder utallige skønne og underlige Figurer, giver Farverne, Lyset og Skyggen, og saaledes kan en øvet Haand, et rigtigt Øie, og Kundskab om Farvernes Tilberedning og Blanding paa det fuldkomneste efterligne Naturen. Hvor naturlig er derfor ogsaa disse Kunsters Virkning, og den Velbehag,

deres Værker finde, at forklare. Nattergalens Sang, Vindens Susen, og de herlige Lys, Farver og Skikkelser behage os, fordi de paa en behagelig Maade bestaa af vore Sandser; og da vore Sandser ere saaledes indrettede af Naturen, som ogsaa frembringer hiint, saa maa ogsaa den kunstige Efterligning af Naturen behage os. Naturen vil selv ogsaa have en Nydelse af sin store Kunst, og derfor har den forvandlet sig til Menneſte, og i denne Forvandling glæder den sig selv over sin Herlighed, affoudrer det behagelige og yndige af Tingene, og anbringer det for sig selv alene paa en saadan Maade, at den kan have og nyde det under mangfoldige Ufoerlinger til alle Tider og alle Steder. Derimod er ingenſteds noget udvortes af Digterkunsten at finde. Heller ikke ſtaar den med Værktøi og Hænder; Diet og Dret fornem-

mer intet deraf: thi den blotte Lyd af Ordene er ikke denne hemmelige Kunsts egentlige Virkning. Det Hele er indvortes, og ligesom hine Kunstnere opfylde de udvortes Sandser med behagelige Fornemmelser, saaledes opfylder Digteren Sindets indre Helligdom med nye underfulde og behagelige Tanter. Han veed efter eget Lyfte at vække hine hemmelige Kræfter hos os, og lærer os ved Ord at kiende en ubekiendt herlig Verden. Ligefom fra dybe Huler stige gamle og nye Tider, utallige Mennesker, fortryllede Egne, og de sælsomste Begivenheder frem i vor Forestilling, og udrive os af det Nærværende. Man hører fremmede Ord og veed dog, hvad de skulde betyde. Digterens Sprog besidder en magisk Kraft; ogsaa de sædvanlige Ord forekomme i en tryllende Klang, og beruse de fængslede Tilhørere.

J forvandle min Nysgierrighed til en brændende Utaalmødighed, sagde Henrik. Jeg beder Eder, fortæl mig om alle de Sangere, J have hørt. Jeg kan ikke høre nok om disse forunderlige Mennesker. Det synes mig paa engang, som om jeg allerede langt tilbage i min første Ungdom har etsteds hørt tale derom, dog kan jeg ikke erindre noget mere deraf. Men det, J sige mig, er mig saa tydeligt, saa bekiendt og J gjøre mig en overordentlig Glæde med Eders skønne Beskrivelser.

Vi erindre os selv gierne, vedbleve Riismændene, mange glade Timer, som vi i Belsland, Frankrig og Schwaben have tilbragt i Selskab med Sangere, og glæde os over, at de tager en saa levende Andeel i hvad vi fortælle. Naar man saaledes fejser i Biergegne, er det dobbelt behageligt at tale om saadant, og Tiden gaaer som en

Leeg. Maaskee møder det dem at høre nogle nette Historier om Digtere, som vi have hørt paa vore Reiser. Om selve Sangene, som vi have hørt, kunne vi kun sige lidet, da Glæden og Diebliffets Ruus hindrer en fra at huske meget, og de uophørlige Handelsforretninger ogsaa have bortjaget mangen Erindring igien.

I gamle Dage maa den hele Natur have været mere levende og besjælet, end nu tilbogs, Virkninger som nu neppe Dyrene synes at bemærke, og som egentlig Menneskene allene nyde og fornemme, bevægede dengang livsføse Legemer; og saaledes var det muligt, at kunstrige Mennesker allene gjorde Ting mulige, og frembragte Virkninger, som nu synes os fuldkommen utrolige og fabelagtige. Saaledes skulle der i ældgamle Tider i det nærværende græske Reiserdoms Lande, efter Beretning af Rei-

sende, som endog have stødt paa disse Sagn blandt Menigmand, have været Digtere, som ved deres vidunderlige Verktøis sælsomme Klang have opvaft Skovens hemmelige Liv, de i Stammerne skjulte Vænder, fremkaldt den uddøde Plantesaad i øde ufrugtbare Egne, og gjort dem til blomstrende haver, tæmmet grusomme Dyr og vant forvildede Menneſker til Orden og Sædelighed, og opvaft hos dem blide Tilhøieligheder for Fredens Kunster, forvandlet rivende Floder til stille Bænder, og selv have henrevet de dødeste Stene til regelmæssige dansende Bevægelser. De skulle tillige have været Spaamænd og Præster, Lovgivere og Læger, i det selv de høiere Væsener skulle ved deres Tryllekunst været dragne ned til Jorden, og have underviist dem i Fremtidens Hemmeligheder, og aabenbaret dem alle Ting's Egeevægt og naturlige Indret-

ning, og tillige alle Tøllenes Bærternes og Kreaturenes indre Fuldkommenheder og Lægedomsfræfter. Fra den Tid af skulle, som Sagnet lyder, først de mangfoldige Toner og den besynderlige Sympathie og Orden være indkommet i Naturen, da alt forhen var vildt, uordnet og fiendt. Sælsomt herved er, at vel de skønne Spor af hine velddædige Menneſker ere blevne tilbage som en Erindring for den nærværende Tid, men at enten deres Kunst, eller hin Naturens finere Medfølelse er borte. I de Tider har iblandt andet tilbraget sig, at en af disse tryllende Digtere, eller snarere Tonekunstnere — i hvorvel Musik og Poesie vel kunne omtrent være eet og maaſkee høre ſammen, ſom Mund og Dre, da den første Kun er et bevægeligt og ſvarende Dre — at altsaa denne Tonekunstner vilde reise over Havet til et fremmed Land. Han var rig paa skønne Kle-

nodier og kostbare Ting, som vare ham
skienkede af Taknemmelighed. Han fandt
et Skib ved Kysten, og Folkene deri syntes
beredvillige til at føre ham mod den belo-
vede Betaling til den forlangte Egn.
Hans Skattes Glands og Skønhed fristede
snart deres Gierrighed saameget, at de af-
talte imellem sig, at bemestre sig ham, fa-
ste ham i Havet, og derpaa dele hans
Eiendomme imellem sig. Da de var midt
ude paa Havet, overfaldt de ham, og sagde
ham, at han maatte døe, fordi de havde
besluttet, at faste ham i Havet. Han bad
dem paa den mest rørende Maade om sit
Liv, tilbød dem sine Skatte i Løsepenge,
og spaaede dem stor Ulykke, hvis de vilde
udføre deres Forsæt. Men hverken det ene,
eller andet kunde bevæge dem; thi de vare
bange for, at han skulde engang forraade
deres onde Handling. Da han nu engang

saae dem saa fast bestemte, bad han dem i det mindste at tillade, at han endnu før sit Endeligt maatte spille sin Svanesang, saa vilde han for deres Dine frivillig springe i Havet med sit simple Træinstrument. De vidste ret vel, at naar de hørte hans Tryllesang, vilde deres Hjerter blive bløde, og de vilde gribes af Anger; derfor foresatte de sig, vel at tilstaae ham denne sidste Bøn, men under Sangen at tilstoppe deres Dren, saaledes at de intet hørte, og derhos kunde blive ved deres Forehavende. Dette skede. Sangeren begyndte en herlig, uendelig rørende Sang. Det hele Skib gienklang, Bølgerne toned, Solen og Stierne viste sig sammen paa Himmelen, og fra de grønne Bover hævede sig dansende Skarer af Fiske og Havuhyrer. Skibsfolkene allene stode fiendske med tilstoppede Dren, og vente-

de paa Sangens Ende. Snart var den forbi. Da sprang Sangeren med fornøiet Mine hen i den dunkle Afgrund, med sit underfulde Værktøi i Armen. Neppe havde han berørt de glimrende Bover, saa hævede et erkiendteligt Sødyr sin brede Ryg op under ham, og svømmede hurtigen bort med den forbausede Sanger. Efter kort Tids Forløb naaede det med ham til den Kyst, hvortil han agtede sig, og satte ham sagte ned i Sivet. Digteren sang en glad Sang for sin Redningsmand, og gik taknemmelig derfra. Nogen Tid efter gik han engang ved Havbredden allene, og klagede i søde Toner over sine tabte Klenodier, som havde været ham saa ~~dyre~~ tiere og dyrebare som Erindringer om lykkelige Timer, og som Tegn paa Kierlighed og Taknemmelighed. Smedens han saaledes sang, kom pludselig hans gamle Ven i Havet [glad] larmende til ham, og lod de røvede Skatte af sit Svælg

falde ind paa Sandet. Skibsfolkene havde, efter Sangerens Spring, strax givet sig ifærd med at dele hans Efterladenskab. Ved denne Deling var opstaaet Strid imellem dem, som tilsidst endte med en morderisk Kamp, som kostede de Fleste Livet; de faa, som bleve tilbage, havde ikke kunnet styre Skibet allene, og det var snart drevet ind paa Stranden, hvor det slog sig itu og forgik. De reddede med Nød og Neppe Livet, og kom med tomme Hænder og sønderrevne Klæder iland, og saaledes vendte ved det taknemmelige Sødhrs Hielp, som opsogte Skattene i Havet, disse tilbage i deres gamle Besidders Hænder.

Tredie Kapitel.

En anden Historie, bleve Kiøbmændene efter en Pause ved, som vist nok ikke er saa

vidunderlig og ogsaa er fra en senere Tid, vil dog maaskee behage dem, og gjøre dem endnu mere bekendt med hiin underfulde Kunsts Virkninger. En gammel Konge holdt et glimrende Hof. Fra alle Kanter strømmede Folk til, for at deeltage i hans herlige Liv, og de daglige Fester manglede ikke Overflod af kostelige Spiser; Musik, prægtige Dragter og Prydelser, og tusinde forskjellige Skuespil og Tidsfordriv forkortede Tiden; heller ikke savnede det Hele sindrig Anordning, og floge, forekommende og oplyste Mænd besieledede og underholdt Samtalerne, medens den skønne, ynderige Ungdom af begge Rion udgjorde disse henrivende Festligheder's egentlige Siel. Den gamle Konge, som ellers var en streng og alvorlig Mand, havde to Tidenstaber, som vare den sande Anledning til denne prægtige Hofholdning, og hvem den egentlig havde at takke for sin skønne

Indretning. Den ene var Omhed for hans Datter, som var ham saa uendelig dyrebar, deels som et Minde om hans tidlig døde Gemalinde, og deels som en uudsigelig elskværdig Pige, for hvis Skyld han gierne havde opbudet alle Naturens Skatte, og den menneskelige Aands hele Kraft, for at forskaffe hende en Himmel paa Jorden. Den anden Tilbøielighed var en lidenskabelig Yndest for Digtekunsten og dens Mestere. Han havde fra Ungdommen af med inderlig Fornøielse læst Digternes Værker, anvendt stor Flid og store Summer paa at samle dem af alle Sprog, og altid agtet Sangeres Dm-gang over alle andres. Fra alle Kanter trak han dem til sit Hof, og overøste dem med Uresbeviisninger. Han blev ikke træt af at høre paa deres Sange, og forglemte ofte de vigtigste Anliggender, ja selv Livets Nødvendigheder over en nye, henrivende Sang.

Hans Datter var opvoren iblandt Sange, og hendes hele Siel var bleven et yndigt Digt, et ufunstlet Udtryk af Bæmød og Længsel. De besyttede og hædrede Digteres velgørende Indflydelse viste sig i det hele Land, men især ved Hoffet. Man nød Livet med sangsomme, smaa Drag som en kostelig Drif og med desto mere Fryd, som alle hadelige Eidskaber bleve affryede som Mistoner i den blide harmoniske Stenning, som var herskende i alle Sieler. Sielesfred og inderlig alig Anskuelse af en selvskabt lykkelig Verden var bleven denne underfulde Tids Eiendom, og Tvedragten forekom kun i Digternes gamle Sagn, som en forbums Fiende af Menneskene. Det syntes som om Sangens Aander ikke havde kunnet give deres Besytter noget større Segn paa Taknemmelighed, end hans Datter, som besad alt, hvad den sødeste Indbildningskraft er istand

til at forene i en Piges hulde Skikkelse. Naar man saa hende ved de skønne Fester iblandt en Skare af indtagende Selskaberinder i sit hvide glimrende Klædebn, hvorledes hun hørte opmærksom lyttende paa de begejstrede Digteres Væddesange, og rodmende trykkede en dustende Krands paa den Lykkeliges Vokker, hvis Sang havde vundet Prisen: saa holdt man hende for hiin herlige Kunsts Siel, som havde besvoret de mænnende Trylleries, og hørte op at undre sig over Digternes Henrykkelser og Melodier.

Midt i dette jordiske Paradiis syntes dog en hemmelighedsfuld Skiebne at svæve. Den største Sorg, disse Egenes Beboere havde, var den opblømsrende Prindsesses Formæling, hvorpaa disse salige Tiders Vævarenhed, og det hele Lands Skiebne beroede. Kongen blev stedse ældre. Ham selv syntes denne Sag at ligge levende paa

Hierte, og dog viiste sig ingen Udsigt til en Færmøling for hende, som var overensstemmende med alle Ønsker. Den hellige Grefsynge for det kongelige Huus tillod ingen Undersaat, at tænke paa Muligheden af at besidde Prindsessen. Man betragtede hende som et overjordist Væsen, og alle Prindser fra andre Lande, som havde viist sig ved Hoffet og forlangt hende, syntes at være saa dybt under hende, at intet Menneske kom paa det Indfald, at Prindsessen eller Kongen vilde værdige dem nogen Spmærksomhed. Følelsen af denne Afstand havde ogsaa efterhaanden forjaget dem alle, og det udsprede Rygte om denne kongelige Families overdrevne Stolthed syntes at betage Andre al Lyst, til ogsaa at see sig ydmyge. Ganske ugrundet var heller ikke dette Rygte. Kongen havde med al sin Mildhed næsten uvilkaarlig faaet en Følelse

af sin Høihed, som gjorde ham enhver
Tanke om hans Datters Forbindelse med en
Mand af lavere Stand og mindre berøm-
melig Herkomst, umulig eller utaaalelig.
Hendes høie, sieldne Værd havde end mere
beskyrket denne Følelse hos ham. Han ned-
stammede fra en ældgammel østerlandsk
Kongefamilie. Hans Gemalinde havde væ-
ret den sidste Spire af den berømte Helt,
Rustans Et. Hans Digtere havde uophør-
lig foresjunget ham om hans Slægtsskab
med Verdens ældste overmenneskelige Beher-
skere, og i Kunstens Tryllespeil havde han
end klarere seet Afstanden i hans Herkomst,
fra andre Menneskers Oprindelse, saa at
han syntes sig kun at hænge sammen med
den øvrige Menneskeslægt ved Digternes
ædlere Klasse. Forgieves saae han med
fuld Længsel efter en anden Rustan, da
han følte, at hans blomstrende Datters

Sierte, hans Riges Forfatning, og hans tiltagende Alder gjorde i alle Henseende hendes Formæling meget ønskværdig.

Stre langt fra Hovedstaden levede paa et affides Landgods en gammel Mand, som udelukkende beskæftigede sig med sin eneste Søns Opdragelse, og desuden gav Landmændene Raad i vigtige Sygdomme. Det unge Menneske var alvorlig, og opofrede sig ganske til Naturvidenskaben, hvori hans Fader fra Barndommen af underviste ham. Fra fjerne Egne var den Gamle for flere Aar siden draget hen til dette fredelige og blomstrende Land, og lod sig nøie med at nyde i Stilhed den velgørende Fred, som Kongen udbredede omkring sig. Han benyttede den, til at udforske Naturens Kræfter, og meddele sin Søn disse henrivende Kundskaber, da han viste megen Sands derfor og Naturen betroede beredvillig hans

dybtføleude Siel sine Hemmeligheder. Det unge Menneskes Udortes syntes almindeligt og ubetydeligt, naar man ikke medbragte en høiere Sands for hans ædle Ansigts mere dulgte Dannelse og hans Dines ualmindelige Klarhed. Jo længere man betragtede ham, desto mere tiltrækkende blev han, og man kunde neppe overtale sig til igien at skilles fra ham, naar man havde hørt hans blide giennemtrængende Stemme og hans behagelige Talegave. En Dag havde Prindsessen, hvis Lysthaver stødte til den Skov, som skilte den Gamles Landgods i en Dal, begivet sig allene til Hest til Skoven, for desto mere uforstyrret at lade sig henrive af sine Phantasier, og kunne gientage sig nogle skønne Sange. Den friske høie Skov loffede hende stedse dybere ind i sine Skytter, og saaledes kom hun endelig til det Landgods, hvor den Gamle

levede med sin Søn. Hun fik Lyst til at drikke Mælk, steg af, bandt sin Hest til et Træ, og traadte ind i Huset, for at udbejde sig en Drik Mælk. Sønnen var nærværende, og blev næsten forfærdet ved det tryllende Syn af et majestætisk kvindeligt Væsen, som smykkedes af Ungdoms og Skønheds hele Ynde, og som dermed forenede næsten guddommelig Glæde, som strålede gennem den rene uskyldige Siel med ubeskrivelig Lillokkelse. Smedens hån ilede at opfylde hendes som Englesang lydende Bøn, traadte den Gamle hende med besteden Urefrygt imøde, og indbød hende til at tage Plads ved den simple Urne, som stod midt i Huset, og hvorpaa en klar blaa Flamme uden Bragen legede. Strax ved Indtrædelsen var hende det med tusindesieldne Sager opfyldte Værelse, det Heles Orden og Reenlighed, og en egen Hellig-

hed ved dette Sted paafaldende, og dette Indtryk forhøiedes end mere ved den simpelt klædte ærværdige Olding og Sønnens beskedne Anstand. Den Gamle holdt hende strax for en til Hoffet hørende Person, hvortil hendes kostbare Dragt, og hendes ædle Manerer gave ham Anledning nok. Under Sønnens Fraværelse spurgte hun ham om nogle Mærkværdigheder, som fornemmelig faldt hende i Dine, hvoriblandt især vare nogle gamle, særegne Billeder, som stode ved hendes Stol paa Kræstedet, og han var beredvillig til at gjøre hende bekjendt dermed paa en forekommende Maade. Sønnen kom snart tilbage med en Kande frisk Mælk, og rakte hende den med ufanslet og ærbødigt Bæsen. Efter en behagelig Underholdning med begge, takkede hun dem paa det venligste for deres gode Modtagelse, bad rødt-

menne den Gamle om Tilladelse til at komme igien, for at nyde hans lærerige Forflaringer over de mange forunderlige Sager, og reed tilbage, uden at have forraadt sin Stand, da hun mærkede, at Fader og Søn ikke kiendte hende. Uagtet Hovedstaden laae saa nær, havde begge, fordybede i deres Forſken, søgt at undgaae Brimmelen af Menneſker, og der var aldrig paaſkommet Unglingen Lyſt til at bivaane Hofſets Feſtligheder; især da han i det høieſte pleiede at forlade ſin Fader kun en Time, for undertiden at gaae omkring i Skoven efter Sommerfugle og Planter, og fornemme den ſtille Meddelelſe af Naturens Aand giennem dens mangehaande udvortes Undigheds Indflydſe. Denne Dags ſimple Begivenheder vare imidlertid den Gamle, Prindsessen og Unglingen lige vigtige. Den Gamle havde lettelig bemærket det dybe

Indtryk, som den Ubekiendte gjorde paa hans Søn. Han kiendte denne nok, til at vide, at ethvert dybt Indtryk vilde hos ham vedligeholde sig det hele Liv. Hans Ungdom og hans Hiertes Beskaffenhed maatte gjøre den første Følelse af dette Slags til en uovervindelig Lidenſkab. Den Gamle havde længe ventet, at en ſaadan Begivenhed ſkulde indtræffe. Hendes høie Elſkværdighed indgiød ham uvilkaarlig en inderlig Deeltagelse, og hans tillidsfulde Siel bortſtiernede alle Bekymringer over dette beſynderlige Tilfældes Oploſning. Prindsessen havde aldrig befundet ſig i en lignende Tilſtand, ſom den var, hvori hun nu reed langſomt hjem. Den enefte halv- mørke underlig bevægelige Fornemmelse af en ny Verden kunde ikke give nogen egentlig Tanke Rum hos hende. Et magiſt Glor. udbredede ſig i vide Falder om hendes

klare Bevidsthed. Det forekom hende, at hun, naar dette blev oprullet, vilde befinde sig i en overjordisk Verden. Erindringen om Digtekunsten, som hidtil havde beskæftiget hendes hele Siel, var bleven til en fiern Sang, som forbandt hendes sælsomt færlige Drøm med de forbigangne Dage. Da hun kom tilbage til Palladset, blev hun næsten bange for dets Pragt og dets brogede Liv, men endnu mere skrækkede hende hendes Faders Hilsen, hvis Ansigt for første Gang i hendes Liv opvakte en tilbageholdende Urefrygt hos hende. Det syntes hende at være en uforanderlig Nødvendighed, ikke at tale om sit Eventyr. Man var allerede alt for vant til hendes sværmeriske Alvorlighed, hendes i Phantasier og dyb Grublen tabte Blik, til at bemærke noget Overordentligt deri. Hun var nu ikke mere saa sorgfri tilmode; hun syntes

fig at være iblandt lutter Fremmede, og en underlig Angstselighed fulgte hende lige til Aftenen, da en Digers glade Sang, som prisede Haabet, og sang med henrivende Begeistring om vore Dnkers Opfyldelse, indgiød hende sød Trøst og indlullede hende i de behageligste Drømme. Unglingen havde strax efter hendes Bortgang tabt sig i Skoven. Ved Siden af Weien havde han fulgt hende i Bussene lige til Havens Port, og herpaa gaaet ad Weien tilbage. Medens han gik, saae han foran sine Fødder noget glimre. Han bukkede sig ned, og tog en mørkerød Steen op, som paa den ene Side funkede overordentlig, og paa den anden fremviste nogle indgravede uforstaaelige Chiffere. Han kiendte, det var en kostbar Karfunkel, og troede at have seet den hos den Ubekiendte i Midten af hendes Halsbaand. Han ilede med bevingede Skridt

hiem, som om hun endnu var der, og bragte sin Fader Stenen. De bleve enige om, at Sønnen den næste Morgen skulde gaae tilbage paa Veien, og vente, om nogen kom og søgte Stenen, da han skulde give den tilbage; i manglende Fald vilde de giemme den indtil et nyt Besøg af den Ubekjendte, for selv at overcæfke hende den. Ynglingen betragtede næsten hele Natten Karfunkelen, og følte henimod Morgenens en uimodstaaelig Begierlighed efter at skrive nogle Ord paa den Seddel, hvori han indviklede Stenen. Han vidste selv ikke nøie, hvad han tænkte sig ved de Ord, han skrev:

Et sælsomt Tegn i Stenen sig indpræger,
 Dybt i dens Glæmmeblod et Smertens Saar,
 Den er at ligne med det Hjertes Bæger,
 Hvori den Ubekjendtes Billeb staaer.
 Om hiin en Funkevrimmel sig bevæger,

Om dette reent og speilklart Vandet-gaaer.
S hiin sig Glandsens Straaler dybt begrave,
Vil ogsaa Hjertets Hjerte dette have?

Neppe brød Morgenens frem, saa begav han
sig allerede paa Veien, og ilede til Havens
Port.

Smidlertid havde Prindsessen ved at
flæde sig af om Aftenen savnet den kostbare
Steen i sit Halsbaand, som var en Erin-
dring af hendes Moder og desuden en Talis-
man, hvis Besiddelse sikrede hende sin Per-
sons Frihed, i det hun, naar hun havde
den, aldrig kunde mod sin Villie komme i
fremmed Magt.

Dette Tab forbausede hende mere, end
det forskrækkede hende. Hun erindrede sig,
at have havt den endnu igaar ved sin Ride-
tour, og troede vist, at den maatte være
tabt enten i den Gamles Huus, eller paa
Hjemveien i Skoven; Veien var hende end-

nu i friskt Minde, hun besluttede derfor strax den anden Morgen at opsoge Stenen, og blev saa glad over denne Tanke, at det næsten saae ud, som om hun slet ikke var utilfreds over Tabet, da det gav hende Anledning, til endnu ~~engang~~ at tage hiin Bei. Saasnart det blev Dag, gik hun igiennem Haven til Skoven, og da hun gik hurtigere end sædvanlig, var det ganske naturligt, at hendes Hjerte slog heftigt og hendes Bryst var snævert. Solen begyndte just, at forgylde de gamle Træers Toppe, som bevægede sig med sagte Hvidsten, som om de gienfaldigen vilde vække hinanden af den natlige Slummer, for paa eengang at hilse Solen, da Prindsessen, gjort opmærksom ved en Rasken noget borte, saae ned ad Beien, og blev Unglingen vaer, som ilede hende imøde, og som ligeledes i samme Dieblis bemærkede hende.

Som naglet fast blev han en Stund staaende, og stirrede ufravendt paa hende, ligesom for at overbevise sig om, at det var virkelig hende, han saae, og intet Blændværk. De hilsede hinanden med et tilbageholdt Udtryk af Glæde, som om de allerede havde kiendt og elsket hinanden længe. Endnu før Prindsessen kunde opdage ham Aarsagen til hendes tidlige Spadseregang, overleverede han hende rødmenende og med bankende Hierte Stenen og den skrevne Seddel. Det var som om Prindsessen anede disse Liniers Tadhold. Hun tog den taus med bævende Haand, og omhængte ham næsten uvilkaarlig, til Belønning for hans lykkelige Finding, et Guldkiede, som hun bar om Halsen. Bækkænnet knælede han for hende, og kunde, da hun erkyndigede sig om hans Fader, i nogen Tid ikke finde Ord. Hun sagde ham halv sagte,

og med nedslagne Dine, at hun snart vilde komme til dem igien, og med megen Glæde benytte sig af sine Faders Bøfte, at gjøre hende bekendt med sine Sielbenheder.

Hun takkede Ynglingen endnu engang med usædvanlig Underlighed, og gik derpaa, uden at see sig om, tilbage. Ynglingen kunde ikke faae et Ord frem. Han hilste med Bæfrygt og saae længe efter hende, indtil hun forsvandt bag Træerne. Efter dette Møde hengik hun saa Dage til hendes næste Besøg, hvorpaa snart fulgte flere. Ynglingen blev, uformærkt hendes Ledfager ved disse Spadseregange. Han afhentede hende til bestemte Timer ved Haven, og bragte hende tilbage derhen. Hun vedligeholdt en fuldkommen Taushed ihenseende til sin Stand, saa fortroelig hun ellers blev mod sin Ledfager, for hvem snart ingen Tanke i hendes himmelske Siel blev

skult. Det var, som om hendes høie Stand indgav hende en hemmelig Frygt. Unglingen gav hende ligeledes sin hele Siel. Fader og Søn holdt hende for et fornemt Fruentimmer fra Hoffet. Hun hængte ved den Gamle med en Datters Omhed. Hendes Kierteegn imod ham vare de tryllende Forbud paa hendes Omhed for Unglingen. Hun blev snart som hjemme i det underlige Huus, og naar hun foresang den Gamle og Sønnen, som sad ved hendes Fodder, til sin Ruth henrivende Sange med overjordisk Stemme, og underviste den sidste i sin Kunst: saa fornem hun derimod fra hans begejstrede Læber Naturens overalt udbredte hemmelighedsfulde Gaaders Oplosning. Han lærte hende, hvorledes Verden var bleven til ved underfuld Sympathie, og Stierne havde formet sig i melodiske Rader. Fortidens Historie samlede sig ved

hans hellige Fortællinger i hendes Siel; og hun var som henrykt, naar hendes Lærling under sine Forestillingers Fylde, greb Lu-then og med utrolig Næmhed udbrød i de underfuldeste Sange. En Dag, da et særdeles dristigt Sving havde bemægtiget sig hans Siel i hendes Selskab, og den mægtige Kierlighed paa Tilbageveien mere end sædvanlig overvandt hendes jomfruelige Tilbageholdenhed, saa at de begge, uden selv at vide hvorledes, sank hinanden i Armene, og det første glødende Kys for evig smeltede dem sammen, begyndte ved den indbrændende Dæmring pludselig en mægtig Storm at bruse i Trærnes Toppe. Truende Uveirsskyer trak hen over dem med dyb naturlig Dunkelhed. Han ilede at bringe hende i Sikkerhed for det frygtelige Uveir og de omstyrte Træer; men tog i Mørket og i sin Angest for den Elskede feil af Veien,

og kom alt dybere og dybere ind i Skoven. Hans Angst tiltog, da han mærkede sin Bildfarelse. Prindsessen tænkte paa Kongens og Hoffets Skræk; en uudsigelig Angstelse soer undertiden, som en ødelæggende Lynstraale, igiennem hendes Siel, og kun hendes Elfers Stemme, som uophørlig søgte at sætte Mod i hende, gav hende Mod og Tillid igien, og lettede hendes beflemte Bryst. Stormen rasede fremdeles; alle Bestræbelser paa at finde Veien igien vare forgievne, og de prist sig begge lykkelige, over at opdage ved Glæmsmen af et Lyn en Hule i Nærheden, i en brat Brink under en skovbevoren Høi, hvor de haabede at finde et sikkert Tilflugtssted mod Uveirets Farer, og en Hvileplads for deres udtømte Kræfter. Lykken var deres Ønsker gunstig. Hulen var tør og be-

voren med reenlig Mos. Unglingen antændte strax en Ild af Riis og Mos, hvorved de kunde tørre sig, og begge de Elskende saae sig nu paa en forunderlig Maade fiernede fra Verden, reddede fra en farefuld Tilstand, og allene med hinanden paa et bekvemt varmt Leie.

En vild Mandelbusk hængte, belæst med Frugter, ind i Hulen, og en Rislen i Nærheden lærte dem Veien til friskt Vand at stille Tørsten med. Unglingen havde medtaget Luthen, og den blev dem nu en opmuntrende og beroligende Underholdning ved den gnistrende Ild. En høiere Magt syntes at ville løse Knuden hastigere, og bragte dem under besynderlige Omstændigheder i denne romantiske Stilling. Deres Hierteris Uskyld, deres Sieles trylseriske Stemning, og deres søde Lidenstabs

og Ungdoms forenede uimodstaaelige Magt lod dem snart forglemme Verden og deres Forhold, og indbysede dem under Stora-
mens Brudesang og Eynenes Bryllupsfakler i den sødeste Ruus, som vel nogensinde har besielet et dødeligt Par. Den klare blaa Mergens Anbrud var for dem en Opvaag-
nelse i en ny salig Verden. Men en Strøm af Taarer, som snart udstyrte af Prindsessens Dine, forraadede snart hendes Elske-
de hendes Hiertes vaagnede tusindfolde Beskymringer. Han var i denne Nat bleven flere Aar ældre; fra Ungling til Mand. Med overstrømmende Begeistring trøstede han sin Elskede, erindrede hende om den sande Kierligheds Hellighed, og om den høie Tro, som den indgyder, og bad hende, at vente med Tillid den glædeste Fremtid af sit Hiertes Skytsaand. Prindsessen

følte Sandheden i hans Trøst, og opdagede ham, at hun var Kongens Datter, og hun var bange for sin Faders Stolthed, og de Belymringer, han maatte gjøre sig. Efter langt og modent Overlæg bleve de enige om den Beslutning, de vilde tage, og Unglingen begav sig strax paa Veien, for at opsoge sin Fader, og gjøre ham bekendt med deres Plan. Han lovede om kort Tid at være hos hende igien, og forlod hende beroliget og i søde Forestillinger om disse Begivenheders Udvikling. Unglingen naaede snart sin Faders Bolig, og denne var meget glad over at see ham udfærdt igien. Han erfarede nu Tilbragelsen og de Elskendes Plan, og viste sig efter nogen Betænkning beredvillig til at understytte dem. Hans Huus laae temmelig skjult, og havde nogle underjordiske Bærelser, som ikke vare lette at finde. Her skulde

Prindsessens Bolig være. Hun blev derfor afhentet i Dæmringen; og med dyb Kærelse modtaget af den Gamle. Hun græd siden ofte i Tensomheden, naar hun tænkte paa sin bedrøvede Fader; dog skjulte hun sin Kummer for sin Elskede, og sagde det kun til den Gamle, som trøstede hende med Venlighed, og forestillede hende, at hun maaskee snart kunde vende tilbage til sin Fader.

Imidlertid var den største Bestyrtelse opstaaet ved Hoffet, da Prindsessen om Aftenen blev savnet. Kongen var ganske ude af sig selv, og sendte overalt Folk ud, for at søge efter hende. Ingen kunde forklare sig hendes Forsvinden. Ingen faldt paa en hemmelig Kierlighedsforstaaelse, og saaledes anede man ingen Bortførsel, da man desuden ikke savnede nogen, uden

hende. Heller ikke var nogen Grund til den fierneſte Formodning beſangaaende. De udfendte Bud kom tilbage med uforrettet Sag, og Kongen henſank i en dyb Bedrøvelse. Kun naar hans Sangere om Afte-
nen kom og medbragte deres ſkønne Sange, var det ſom den gamle Glæde igien lod ſig ſee hos ham; hans Datter forekom ham da nær, og han fik Haab om ſnart at ſee hende igien. Men var han igien alle-
ne, ſaa ſønderrev det paa ny hans Hierte og han græd høit. Derpaa tænkte han ved ſig ſelv: Hvad hjælper mig nu al min Herlighed, og min høie Fødsel. Nu er jeg dog elendigere end andre Menneſker. Min Datter kan intet erſtatte mig. Uden hende ere ogſaa Sangene intet andet, end tomme Ord og Blændværk. Hun var det Trylle-
rie, ſom gav dem Liv og Glæde, Magt og Form. Jeg vilde ønske, jeg var den ringeſte

af mine Tienere. Da havde jeg min Datter endnu; og vel en Svigersøn og Børnebørn, som sad paa mine Knæ; da var jeg en anden Konge, end-nu. Det er ikke Kronen og Riget, som gjør Kongen. Det er hiin fulde overstrømmende Følelse af Lykksalighed, af Mættelse af jordiske Goder, — hiin Følelse af overvættes Tilfredshed. Saaledes bliver jeg nu straffet for mit Overmod. Tabet af min Egtefælle har endnu ikke nok nedbøjet mig. Nu har jeg den grændseløse Ulykke. Saaledes klagede Kongen i den hedeste Længsels Dieblikke. Undertiden brød ogsaa hans gamle Strengthed og Stolthed frem paany. Han vrededes over sine Klager, som en Konge vilde han lide og tie. Han troede da, han leed mere, end alle Andre, og at en stor Smerte hørte til at være Konge; men naar det saa dæmrede igien, og han gik ind i sin Datters Værelser, og han saa hendes Klæ-

der hænge, og hendes Smaasager staae der, som om hun iust havde forladt Bærelset, saa forglemte han sine Forsætter, gebærdede sig som en Fortvivlet, og anraabte sine ringeste Tienere om Medlidenhed. Den hele Stad og det hele Land græd og klagede af ganske Hierte med ham. Besynderligt var det, at det Sagn gik, at Prindsessen endnu levede, og vilde snart komme igien med en Gemal. Intet Menneske vidste, hvorfra dette Sagn kom; men alle hængte sig med glad Tillid derved og saae med utaalmodig Forventning hendes forestaaende Tilbagekomst imøde. Saaledes forgik flere Maaneder, indtil Foraaret kom igien. Hvad gielder det, sagde nogle af en underlig Anelse, nu kommer ogsaa Prindsessen igien. Selv Kongen blev muntre og fik mere Haab. Hiint Sagn syntes ham ligesom et Løfte af en veldædig Magt. De forrige Fester begyndte paany,

og der syntes nu kun Prindsessen at mangle, til at den gamle Herlighed igien kunde fremblomstre. En Aften, da det var just et Aarsfiden hun blev borte, var det hele Hof forsamlet i Haven. Luften var varm og reen, kun en sagte Vind viftede i de gamle Trætoppe, som Forbudet paa et fiernt muntert Dog. Et stærkt Springvand steg imellem de mange Faller og tallose Lyns op i de tonende Trætoppers Mørke, og ledsagede med melodisk Pladffen de mangfoldige Sange, som gienløde under Træerne. Kongen sad paa et kostbart Teppe, og omkring ham var Hoffet forsamlet i festlige Klæder. En talrig Mængde opfyldte Haven, og omgav det pragtfulde Skuespil. Kongen sad i dybe Tanker. Billedet af hans tabte Datter stod med usædvanlig Klarhed for ham; han tænkte paa de lykkelige Dage, som just ved denne Tid i

Det forløbne Aar, pludselig fik Ende. En
 heed Længsel overvældede ham, og hyppige
 Taarer fløde ned ad hans ærværdige Kinder;
 dog følte han en usædvanlig Oplivelse. Det
 sørgelige Aar syntes ham kun at være en
 tung Drøm, og han slog Vinene i Beiret
 ligesom for at op søge hendes høie, hellige,
 fortryllende Gestalt iblandt Menneſkene og
 Træerne. Just havde Digterne holdt op at
 synge, og en dyb Stilhed syntes at være
 Tegn paa den almindelige Kjørelse, thi
 Digterne havde beſiunget Gienſynets Glæ-
 der, Foraaret og Fremtiden, ſaaledes ſom
 Haabet pleier at udsmykke dem.

Pludselig blev Stilheden afbrudt ved
 ſagte Toner af en ubekjendt ſkøn Stemme,
 ſom syntes at komme fra en ældgammel Geg.
 Alle Blikke vendte ſig derhen, og man ſaae
 en Yngling ſtaaе i ſimpel, men fremmed
 Dragt, han holdt en Luth i Armen, og ved-

blev rolig sin Sang, i det han dog, da Kongen kastede sine Dine paa ham, gjorde et dybt Buh. Stemmen var overordentlig skøn og Sangen bar et fremmed underfuldt Præg. Den handlede om Verdens Oprindelse, om Stjernernes, Planternes, Dyrenes og Menneskenes Tilblivelse, om Naturens almægtige Sympathie, om den ældgamle gyldne Tid og dens Beherskerinder, Elskov og Poesie, om Hædets og Barbariets Opkomst og deres Kamp med hine velgiørende Gudinder, og endelig om de sidste tilkommende Triumph, Enden paa alle Sorger, Naturens Forryngelse, og en evig gylden Tidsalvers Tilbagekomst. De gamle Digtere trængte sig, henrevne af Begeistring, medens Sangen varede, nærmere hen til Ungtingen. En aldrig følt Henrykkelse bemægtigede sig Illstuerne, og Kongen selv sølte sig ligesom bortført i en himmelsk Strøm.

En saadan Sang! havde man aldrig hørt, og alle troede, at et himmelsk Væsen var fremstaaet iblandt dem, isærdeleshed da Ynglingen under Sangen syntes at blive stedse skjønnere og herligere, og hans Stemme stedse stærkere. Lusten legede med hans gyldne Lokker. Lu:hen syntes at besiele sig under hans Hænder, og hans Blik syntes beruset at skue hen i en anden Verden. Og saa hans Ansigts barnlige Ufskyld og Rolighed syntes alle overnaturlig. Nu var den herlige Sang tilende. De graae Digtere trykkede Ynglingen med Glædestaarer til deres Bryst. En stille inderlig Sublen gienløb i Forsamlingen. Kongen kom rørt hen til ham. Ynglingen fastede sig besejdet for hans Fødder. Kongen løftede ham op, omfavnede ham hiertelig, og befalede ham at udbede sig en Gave. Da bad han med gløddende Kinder Kongen være saa naadig end-

nu at høre en Sang, og derpaa afgjøre
hans Bøn. Kongen traadte nogle Skridt
tilbage, og den Fremmede begyndte:

Paa øde Stier Sang'ren vanker,
Med sonderrevet Klædebon;
Han vader over Flodens Banke,
Men Ingen rækker hielpsom Haand.
I Klager flyder hen hans Hierte
Paa øde Veies bratte Rand;
Ham overmander navnløs Smerte,
Han Harpen neppe bære kan.

Mig Skiebnen bitter Lod tillagde,
Jeg vanker ene, sørgelig,
Jeg Alle Lyst og Glæde bragte,
Men ingen deelte dem med mig.
Enhver forlanger diært at have
Opmuntring for sit Liv af mig,
Men viser med en karrig Gave
Hver Hiertets Fordring bort fra sig.

Man lader folk mig Afsted tage,
 Naar Vaaren i sin Pragt fremstaaer;
 Men ingen tænker paa hans Plage
 Som atter bort bedrøvet gaaer.
 Med Længsel Frugterne de skue,
 Og veed ei, han dem plantede;
 Jeg digted' for dem Himlens Bue,
 Og mig et Guf ei mindede.

Erkiendtlig føler jeg min Læbe,
 Begavet med en Trylleaand.
 O! kunde til mit Bæsen flæbe
 Eig engang Elskovs hulde Baand.
 Men ingen Pige vil den Arme,
 Som fattig fra det Fierne kom;
 Hvad Hierte vil sig vel forbarne,
 Og løse ham hans Smertes Dom.

I Græset sunken for sin Møie,
 Han sover ind med blegen Kind;
 Da svæver Sangens Mand, den Høie
 I det beflemte Hierte ind:

Din Byrde snart du skal ombytte,
Forglem hvad hidindtil du leed,
Hvad ei dig skiankte snæver Hytte,
Palladset giver i dets Sted.

Med Jordens største Løn, en Krone
Gjengielder Skiebuen dig sin Svig,
Og Myrthekransen blier en Krone,
Som trofast Haand paasætter dig.
Dit Hjertes rene Harmonier
Dig bringe Glorien til Løn;
Og Digt'ren gaaer ad Torneftier,
Og ender som en Konges Søn.

Saa langt var han kommen i sin Sang,
og en synderlig Forbauselse havde betaget
Forsamlingen, da under disse Stropher en
gammel Mand, ledsaget af en tilfløret kvin-
delig Skikkelse af ædel Væxt, som bar et
himmelsk skønt Barn paa Armen, hvilket
saae venlig omkring i den fremmede Forsam-
ling, og smilende udstrakte de smaa Hænder

efter Kongens glimrende Diadem, lod sig see, og stillede sig bag ved Sangeren; men Forbauselsen tiltog, da pludselig Kongens Yndlingsørn, som han altid havde omkring sig, fløi ned fra de gamle Træers Toppe med et gyldent Diadem, som den vel havde taget i hans Værelser, og sænkede sig ned over Unglingens Hoved, saa at Diademet omfluttede hans Pøkker. Den Fremmede blev et Dieblis forstræffet, Ornen fløi hen til Kongen, og lod Diademet blive tilbage. Unglingen rakte det til Barnet, som langede der-
 efter, faldt paa det ene Knæ ned for Kongen, og vedblev sin Sang med rørt Stemme:

Opvakt af Drømme, lyse glade
 Fra Leiet Sang'ren iler bort;
 Og under høie Træers Blade
 Gaaer til Palladsets Robberport.
 Saa glat som Staal er Muren fleben,
 Men Sangen hindres ei herved,

Dg til ham rødt, af Elskov greben
Sig Kongens Datter hidser ned.

Dem Elskov trykker fast tilfammen,
De drives bort af Sværdes Klang,
De blusse sødt af Elskovsflammen,
I Nattens Glør bag stille Hang.
De holde bange sig forborgen,
Dg frye den vrede Konges Magt;
Dg nu de blive af hver Morgen
Til Fryd, men og til Smerte vakt.

Den nye Moder haabløs bange
Ved Harpens Klang faaer trostfuldt Sind;
Da træder, loffet ved de Sange
I Biergets Ridse Kongen ind.
Fra Brystet Datteren ham langer
En Dreng med gyldenloftet Haar;
De synke bævende af Unger,
Dg Kongens Strengthed mild fergaaer.

For Sangen og for Elskov viger
Paa Tronen selv et Faderbryst,

Dg Smerten over Tabet stiger
Til et forønsket Gienlyns Lyst.
Hvad Elfvog ham betog, han vinder
Med rige Nenter nu igien,
Forsøningskysset dem forbinder,
Dg Sang'ren er hans Søn og Ven.

Du Sangens Gud, bønør min Klage,
Vær Elfvogs Talsmand ogsaa her;
Den tabte Datter bring tilbage,
Dg Kongen hendes Fader vær! —
At han den Spæde ei forskyder,
Dg røres ved sin Datters Bøn,
Dg naar hans Hjerte overflyder,
Omfavner Sangeren som Søn.

Ynglingen hævede ved disse Ord, som stille gienløde i de dunkle Gange, med bæven-
de Haand Gløret. Prindsessen faldt med
en Strøm af Taarer for Kongens Fødder,
og holdt det skønne Barn hen til ham.
Sangeren knælede med nedbøiet Hoved ved
hendes Side. En ængstelig Stilhed syntes

at tilbageholde hvert Mandedrag. Kongen var nogle Dieblikke maalløs og alvorlig; derpaa trak han Prindsessen til sit Bryst, trykkede hende fast til sig og græd høit. Han løstede nu ogsaa Unglingen op til sig, og omfavnede ham med hiertelig Omhed. En lydelig Jublen gienneffløi Forsamlingen, som nu trængte sig tæt sammen omkring dem. Kongen tog Barnet og rakte det med rørende Andagt mod Himmelen; derpaa hilfede han venlig den Gamle. Uendelige Glædestaarer fløde. Digterne udbrøde i Sange, og denne Aften blev en Heligaften for det hele Land, hvis Liv fra nu af blot var en skøn Fæst. Intet Menneffe veed, hvor dette Land er blevet af. Kun i de gamle Sagn hedder det, at Atlantis er af mægtige Strømme blevet unddraget menneskelige Dine.

Fjerde Kapitel.

Nogle Dagrejser vare tilbagelagte uden mindste Afbrud. Veien var fast og tør, Veirliget klart og forfriskende, og de Egne, hvorigiennem de kom, frugtbare, beboede og mangfoldige. Den skumle Thüriingerwald laae bag dem; Kiøbmændene havde oftere reist denne Wei, vare overalt bekjendt med Folkene, og nødte den gæstfrieſte Modtagelse. De ſkyede de enſomme og for Røverier berygtede Egne, og toge, naar de vare nødte til at giennemreise ſaadanne, et tilſtræffeligt Følge med. Nogle Befiddere af nærliggende Biergeſlotte ſtode i god Forſtaaelse med Kiøbmændene. Diſſe beſøgte man og efterſpurgte, om de ønſkede noget beſørget i Augsburg. En venlig Bevæertning blev dem til Deel, og Konerne og Pigerne trængte ſig med hiertelig Nyggier-

righed til de Fremmede. Henriks Moder
 vandt dem snart ved sin godmødige Naben-
 hiertighed og Deeltagelse. Man var glad
 over at see en Kone fra Residenstaden,
 som meddelte ligesaa villigen nye Moder,
 som Tilberedelsesmaaden af nogle smagfulde
 Retter. Den unge Dsterdingen blev rost af
 Riddere og Fruer for sin Beskedenhed og
 sin utvungne blide Dpførsel, og de sidste
 dvælede gjerne ved hans indtagende Skab-
 ning, som var ligesom en ubekiendt Mands
 simple Drd, dem man næsten ikke har hørt;
 men som længe efter hans Afsked udfolder
 sig alt mere og mere som en dyb usynlig
 Knop, og endelig viser en herlig Blomst i
 tæt sammenflynge. Skades fulde Farve-
 glands, saaledes at man aldrig glemmer
 dem, aldrig bliver træt af at gientage dem,
 og har deri en ubetagelig stedse nærværen-
 de Glæde. Man mindes sig nu den Ubekiend-

te nøiere, og aner og aner, indtil det paa engang bliver indlysende, at han har været en af den høiere Verdens Indbyggere. — Røbmændene fik en stor Mængde Bestillinger, og man skiltes gjensidig med hiertelige Ønsker om engang snart at see hinanden igien. Paa et af disse Slotte, hvor de kom mod Aften, gik det muntert til. Støtets Herre var en gammel Krigsmand, som ofte oplivede og afbrød Tidens Stilhed og sit Opholdssteds Ensomhed med muntre Gilder, og som foruden Krigstummel, og Sagt ikke kiendte nogen anden Tidsfordriv end det fyldte Bæger.

Han modtog de Kommende med broderlig Hiertelighed, midt iblandt larmende Selskabsbrødre. Moderen blev ført til Huset's Frue. Røbmændene og Henrik maatte sætte sig til det lystige Bord, hvor Bægrene gik tappert omkring. Man eftergav

Henrik efter megen Beden og med Hensyn paa hans Ungdom den Skik at gjøre Beskæftigelse, men Ridsmændene lode sig derimod den gamle Frankerviin smage ret godt. Samtalen dreiede sig paa fordums Krigs-eventyr. Henrik hørte med stor Opmærksomhed paa de nye Fortællinger. Ridderne talte om det hellige Land, om den hellige Gravs Underværker, om Eventyrene paa deres Tog og deres Sørøiser, om Saracenerne, i hvis Magt nogle vare komne, og om det glade og underlige Liv i Felten og i Leiren. De yttrede med megen Heflighed deres Uvillie over at vide hint Christenhedens himmelske Fødselssted endnu i de Wantroendes vanhelligende Besiddelse. De ophøjede de store Helte, som havde erhvervet sig en evig Krone ved deres tappre utrættelige Kamp mod hint ryggesløse Folk. Slotsherren fremviste det kostbare Sværd, som han med egen Haand

havde frataget en af deres Anførere, efterat han havde erobret hans Borg, dræbt ham, og gjort hans Kone og Børn til Fanger, og som Keiseren havde tilladt ham at føre i sit Vaaben. Alle besaae det prægtige Sværd, ogsaa Henrik tog det i sin Haand, og følte sig henvæn af frigerst Begeistring. Han kysede det med inderlig Andagt. Ridderen glædede sig over hans Deeltagelse. Den Gamle omfavnede ham, og opmuntrede ham, til ogsaa at indvie sin Arm til den hellige Gravs Befrielse, og at lade det undervirkende Kors heste paa sine Skuldre. Han var overrasket, og hans Haand syntes ikke at kunne slippe Sværdet. Fat dig, min Søn, raabte den gamle Ridder. Et nyt Korstog er forhaanden. Keiseren vil selv føre vore Skarer til Østerlandet. Gienem hele Europa gienlyder paa ny Korsets Rald, og heltemodig Andagt rører sig over-

alt. Hvo veed, om vi ikke om et Aar sid-
de sammen i den store herlige Stad Jerusa-
lem som glade Seiertvindere, og erindre os
ved den fædrelandste Viin vort Hiem. Du
kan ogsaa see hos mig en østerlandst Pige.
De ere meget indtagende for os Aftenlændere,
og naar du godt forstaaer at føre Sværdet,
saa vil du ikke mangle fangne Skionne.
Ridderne sang med høi Røst Korstogsangen,
som dengang blev siungen i hele Europa:

Blant Hedningernes vilde Skare
Staaer Graven, hvor vor Frelser laae,
Banhelliget, udsat for Fare
Den daglig Skiædsel lide maa.
Med dæmpet Røst den monne klage:
Hvo vil min Smerte fra mig tage!

Hvor blev de Helte unge raske?
Forsvunden Kristendommen er!
Hvo vil oplive Troens Afte?
Hvo griber Korsets viede Spær?

Hvo vil hin Skændsels Lænke sprænge
Og fri til Graven sig fremtrænge?

Paa Land og Have vældig fuser
En hellig Storm i mørke Nat;
Om Leir og Stad og Taarn den bruser,
De Sovende at vække brat;
Fra alle Hjørner lyder Klage:
Op Christne! lad os herfra drage!

Sig Engle lade alle vegne
Med Alvors stumme Marsyn see,
Gorgfulde Pillegrimme segne
Med Rinder, blegnede af Dee;
Og Ales Klage sig forener
Mod Ostens grumme Saracener.

En Morgen, blodigrød og stummel,
Frembræder i de Christnes Land;
Og Rierligheds og Smertes Tummel
Er dobbelt mægtig hos hver Mand.
Enhver til Kors og Glavind tager,
Og fra sit Hiem opflammet drager.

I Hæren bruser hellig Iver,
At redde Christi Gubdomsgrav;
Og Helligdommens Egn dem river
Hen til sig over Land og Hav.
Selv Børn henstrømme, for at stride
Paa de indvirkede Heltes Side.

Høit svæver Korsets Seiersfane,
Og gamle Helte foran gaae.
Paa Paradisets Himmelbane
De fromme Stridsmænd frem sig flaae;
Hver ønsker sig den Gryd den nyde
Sit Blod for Kristus at udgyde.

Til Kamp, I Christi Mand! Guds Skare
Gaaer hen til Helligdommens Land,
Snart Hedningerne vil erfare,
At Ingen er en Gud som han.
Og paa det Sted, hvor Kristus døde
Skal Hedendommets Kæmper bløde.

Hen over Slagets Tummel svæver
Maria i en Engels Arm,
Enhver, som ned for Sværdet hæver,
Opvaagner sødt ved hendes Barm.
Hun med forklaret Ansigt svinger
Sig ned, naar Baabenbraget klinger.

Hist Gravens dumpe Røst gientoner,
Opfordrende hver Christi Søn;
Og Christenhedens Brøde soner
Sig snart med Seier og med Bøn,
Sig Hedenskabets Rige ender,
Er Graven først i vore Hænder.

Henriks hele Siel var i Dyrer, Graven
forekom ham som en bleg, ædel, ungdoms-
melig Skikkelse, som sad paa en stor Steen
midt iblandt rild Pøbel, og blev paa en
skræffelig Maade mishandlet, som om den
saae med kummerfuldt Ansigt efter et Kors,
som i Baggrunden glimrede med lyst Skin,

og som ved at speile sig i et Havs oprørte
Bølger fordoblede sig i det Uendelige.

Hans Moder sendte just Bud over for
at hente ham, og forestille ham for Husets
Frue. Ridderne vare fordybede i' deres
Gilde, og deres Førefillinger om det fore-
staaende Korstog, og bemærkede ikke, at
Henrik gik bort. Han fandt sin Moder i
fortrolig Samtale med Slottets gamle gods-
modige Frue, som paa det venligste bød
ham velkommen. Aftenen var klar; Solen
begyndte at dale, og Henrik, som længtes
efter Gensomhed, og som loffedes af det
gyldne Fierne, der giennem de snævre dybe
Buevinduer traadte ind i det skumle Bæ-
relse, fik letteligen Tilladelse til at bese-
sig udenfor Slottet. Han ilede nu i det
Frie, hans hele Siel var i Bevægelse,
han saae fra Toppen af den gamle Klippe
nærmest den skovrige Dal, hvorigiennem en

Bæf styrtede og drev nogle Møller, hvis Larm man neppe kunde høre fra det svælgende Dyb, og derpaa et uoverskueligt Fierne af Bierge, Skove og Sletter, og hans indre Uro stillede. Den frigerste Tummel tabte sig, og der blev kun en klar billedrig Længsel tilbage. Han følte, at han manglede en Harpe, saa lidet han endog vidste, hvorledes den var beskaffen, og hvilken Virkning den frembragte. Det oplivende Syn af den herlige Aften inddyssede ham i søde Phantasier; hans Hjertes Blomst lod sig undertiden see for ham, som et Lynglimt. — Han streifede igiennem det vilde Krat, og flattede over møsbegruede Klippestykker, da paa engang fra en Dybde i Nærheden en blød giennemtrængende Sang af en kvindelig Stemme, ledsaget af underfulde Toner, tiltrak sig hans Opmærksomhed. Han var vis paa, det var en

Harpe, blev beundrende staaende, og hørte
i brudt Udtale følgende Sang:

Vil det matte Hierte briste
Under fremmed Himmel ei?
Skal mig Haabets Glimmer friste
End at vandre Livets Wei?
Kan jeg mig med Hiemkomst baare?
Aldrig standse vil min Taare,
Før mit Død luffer sig.

Saae du Myrthens grønne Krands,
Og den dunkle Ceders Bar!
Mine Søstres Skarer danser
Muntre lette Par og Par!
Saae du i de rige Klæder,
Og med kostelige Klæder
Din Veninde, som hun var?

Edle Unglinge for hende
Elfskovsdrufne bøje sig;
Sangens sømme Toner vende
Sig med Aftnens Lys til mig.

Albrig vil den Elſte ſvige;
Manden her ſin ømme Pige
Elſter tro evindelig.

Her, hvor Himlen tierlig følger
Speilet i de Bover blaae,
Og dens hvide Balfambølger
Rundt om Lunden ſammenſlaae,
Som i ſine krumme Bugter
Under Blomſter, under Frugter
Huſer tuſind Sang're ſmaa.

Længſt er denne Drøm forſvunden!
Tiernt det tierre Fødeland!
Fældet er hvert Træ i Lunden,
Og det gamle Slot i Brand.
Frygtelig ſom Strømme brøde
Vilde Skarer os imøde,
Og vort Paradiis forſvandt.

Ildens røde Bølger flode
Om vort glade Urneſted,

Dg de grumme Horder brøde
Indad, Porten til os ned.
Vore Stridsmænd blev' for svage,
Ei vor Fader kom tilbage,
Dg man rev os vildt afsted.

Mine Dine bleve dunkle;
Fjerne moderlige Land;
Deres Længselsblikke funkle
Ewig mod din elskte Strand!
Var ei dette Barn mig givet,
Længst jeg havde udløst Livet
Af den grumme Skiebnes Ban.

Henrik hørte et Barns Hullen og en trøstende Stemme. Han steg dybere ned imellem Krattet, og fandt en bleg, udtæret Pige siddende under en gammel Eg. Et skønt Barn hængte grædende ved hendes Hals, ogsaa hendes Taarer fløde, og en Luth laae ved Siden af hende paa Marken. Hun blev lidt forfækket, da hun saae den

fremmede Yngling, som nærmede sig hende med vernodigt Ansigt.

De har vel hørt min Sang, sagde hun venlig. Deres Ansigt forekommer mig bekendt, lad mig betænke mig. — Min Hukommelse er bleven svag, men Synet af dem opvækker hos mig en besynderlig Erindring fra glattere Dage. O, det synes mig, som om de ligner een af mine Brødre, som drog fra os endnu før vor Ulykke, og rejste til Persien til en berømt Digter. Maaſkee lever han endnu, og besynger kummerfuld sine Sødskendes Ulykke. Blot jeg endnu kunde nogen af de herlige Sange, som han efterlod os. Han var ædel og søm, og kiendte ingen større Lykke end sin Harpe. Barnet, en Pige paa ti til tolv Aar, betragtede den fremmede Yngling opmærksomt og flyngede sig fast til den ulykkelige Zulimas Barin. Henriks Hierte var gennem-

trængt af Medynk; han trøstede Sangerinden med venlige Ord, og bad hende, at fortælle sig omstændeligere sin Historie. Hun syntes ikke at gjøre det ugierne. Henrik satte sig ligeoverfor hende, og hørte paa hendes af hyppige Taarer afbrudte Fortælling. Fornemmelig holdt hun sig op ved at rose sine Landsmænd og sit Fædreland. Hun skildrede hines Edelmødighed, og deres rene stærke Receptivitet for Livets Poesie og Naturens underlige hemmelighedsfulde Vnde. Hun beskrev de frugtbare arabiske Egnes romantiske Skønheder, der ligge ligesom lykkelige Der i øde Sandørkener, som de Fortrængtes og Udmattedes Tilflugtssteder, som paradisiske Kolonier, fulde af friske Kilder, som rislede over tæt Grønsøer og glimrende Stene igiennem gamle og ærværdige Lunde, fulde af brogede Fugle med melodiske Stemmer, og

tilløkkende ved deres mangfoldige Levninger af ældgamle mærkværdige Tider. De vilde see med Forundring, sagde hun, de farveblandede, tydelige, sælsomme Indskrifter paa de gamle Steenplader. De synes saa bekiendte og ikke at være uden Grund saa vel vedligeholdte. Man grunder og grunder, enkelte Betydninger aner man, og bliver nu saa meget begierligere efter at giette denne ældgamle Skrifts Sammenhæng. Den ubekiendte Aand i dem opvækker en usædvanlig Eftertanke, og om man endog gaaer uden den forønskede Dplysning bort fra dem, saa har man dog giort tusinde mærkværdige Opdagelser i sig selv, som give Livet en ny Glæde og Sindet en lang belønnende Beskæftigelse, Livet der, paa en saa længe beboet og allerede saa tidlig ved Glib, Driftighed og Fyrighed forherliget Grund har en egen Ynde. Naturen sy-

nes der at være bleven menneskeligere og for-
 standigere, en dunkel Erindring under det
 giennemskuelige Nærværende tilbagekaster de
 jordiske Billeder med skarpe Omrids; og saa-
 ledes nyder man en dobbelt Verden, som just
 derved taber sin Tunghed og Voldsomhed,
 og bliver en tryllende Digtning og Fabel for
 vore Sandser, selv om ikke den ubegribelige
 Indflydelse af de fordums nu usynlige Be-
 boere kom med i Spillet, og maaskee er det
 denne dunkle Drift, som drager Menneskene,
 saasnart Tiden til deres Opvaagnelse er kom-
 men, med en saa ødelæggende Utaalmodig-
 hed fra ny Egne tilbage til deres Slægts
 gamle Hiem, og bringer dem til at vove
 Guds og Blod for disse Landes Besiddelse.
 Efter en Pause blev hun ved: Tro ikke, hvad
 man har fortalt dem om mine Landsmænds
 Grusomheder. Ingensteds bleve Fanger høi-
 modigere behandlede, og ogsaa Eders Pille-

grimme til Jerusaleem bleve giestfrit modtagne, men de vare det kun sielden værd. De fleste vare uduelige slette Mennesker, som betegnede deres Balfarter med Skielmsstykker, og derved vist nok ofte saldt den rejsfærdige Hævn i Hænder. Hvor roligén havde de Christine kunnet besøge den hellige Grav, uden at have nødig at begynde en frygtelig unyttig Krig, som har forbittret alt, udbredt uendelig Elendighed, og for evig skilt Morgenlandet fra Europa. Hvad kom det an paa Besidderens Navn? Vore Fyrster ærede andagtsfulde Eders Helgens Grav, som ogsaa vi holde for en guddommelig Prophet; og hvor skönt havde hans hellige Grav kunnet blive Buggen for en lykkelig Enighed, og Anledning til evig velgiørende Forbund.

Aftenen var, imedens de talte sammen, forløben. Det begyndte at blive Nat, og

Maanen hævede sig over den beduggede Skov med sit trøstende Skin. De steg langsomt op imod Slottet; Henrik var takkefuld, den frigerste Begjæring var aldeles forsvunden. Han mærkede en underlig Forvirring i Verden; Maanen stod for ham som en trøstende Tilskuers og hævede ham over Ujævnhederne paa Jordens Overflade, som i Høiden synes saa ubetydelige, hvor vilde og ubestigelige de end forekomme Vandrerens. Zulima gik stille ved hans Side og ledede Barnet. Henrik bar Ruthen. Han søgte at oplive sin Ledfagers indes synkende Forhaabning, om engang at see sit Fædreland igien idet han intvortes følte et heftigt Kald til at blive hendes Redningsmand, uden at vide, paa hvilken Maade det kunde ske. En egen Kraft syntes at ligge i hans simple Ord, og Zulima følte en uvant Beroligelse og takkede ham paa en rørende Maade for hans Tilfagn. Ridderne

vare endnu ved deres Bægere og Moderen i huuslige Samtaler. Henrik havde ingen Lust til at gaae tilbage til den larmende Sal. Han følte sig træt, og begav sig snart med sin Moder til det anviste Sovestue. Han fortalte hende, førend de gik til Sengs, hvad der var hændet ham, og sov snart ind under behagelige Drømme. Kjøbmandene havde ogsaa begivet sig betids bort, og vare tidlig paaferde. Ridderne laae i dyb Rolighed, da de reiste bort; men Husets Frue tog kierlig Afsked med dem. Zulima havde kun sovet lidet, en indre Glæde havde holdt hende vaagen; hun viste sig ved Afskeden, og opvartede de Reiseende med høflig Omhyggelighed. Da de toge Afsked, bragte hun med mange Taarer Henrik sin Luth, og bad ham med rørende Stemme at tage den med til Erindring af hende. Det var min Broders Luth, sagde hun, han fikende mig den

ved Afskeden; det er den eneste Eiendom, jeg har reddet. Den syntes igaar at behage dem, og de efterlader mig en usfatterlig Gave, søde Forhaabninger. Tag dette ringe Tegn paa min Erkiendtlighed, og lad det være et Vant paa at de vil mindes den flakkels Zulima. Vi ville vist see hinanden igien, og da er jeg maaskee lykkeligere. Henrik græd; han vægrede sig, ved at modtage den hende saa uundværlige Luth: giv mig, sagde han, det gyldne Baand med de fremmede Bogstaver, som de har i Haaret, saafremt det ikke er en Erindring af deres Forældre eller Sødsfende, og modtag derimod et Slør, som min Moder gierne vil overlade mig. Hun gav endelig efter for hans Anmodning, og gav ham Baandet, i det hun sagde: Det er mit Navn med mit Modersmaals Bogstaver; jeg har selv i bedre Dage udsyet dette Baand. Betragt

det med Fornøielse, og tænke paa, at det en lang kummerfuld Tid har holdt mine Haar fast, og at det er blegnet med dets Gierinde. Henriks Moder tog Sløret frem, og gav hende det, i det hun grædende trak hende til sig og omfavnede hende.

Femte Kapitel.

Efter nogle Dagreiser kom de til en Landsby, ved Foden af nogle spidse Høie, som vare afbrudte af dybe Huulveie. Søvrigt var Egnen i frugtbar og behagelig, uagtet Høiene fra Bagsiden havde et dødt affkræfende Udscende. Vertshuset var reenligt, Solene tjenstfærdige, og en Mængde Mennesker, deels Reisende, deels allene Driftgiæster, sad i Stuen, og underholdt sig om allehaande Ting.

Vore Reisende sluttede sig til dem og

blandede sig i Samtalerne. Selskabets Op-
mærksomhed var fornemmelig henvendt paa
en gammel Mand, som sad i fremmed
Dragt ved et Bord, og besvarede venlig de
nysgierrige Spørgsmaal, man gjorde ham.
Han kom fra fremmede Lande, havde den
Dags Morgen seet sig nøie om i Egnen,
og fortalte nu om sin Haandtering, og de
Opdagelser, han havde gjort denne Dag.
Folk kaldte ham en Skattegraver. Men
han talte meget beskedent om sine Kundskaber
og sin Magt, dog bare hans Fortællinger
Rygheds og Sælsomheds Præg. Han for-
talte, at han var født i Bøhmen. Fra
Ungdommen af havde han havt en heftig
Lyst til at vide, hvad der var skjult i Biers-
gene, hvor Vandet i Kilderne kom fra, og
hvor Guld og Sølv og de kostbare Stene
blive fundne, som med en saa uimodstaaelig
Magt drage Menneskene til sig. Han hav-

de i den nærliggende Klosterkirke ofte betragtet disse faste Bys paa Billederne og Reliquierne, og kun ønsket, at de kunde tale til ham, for at fortælle om deres hemmelighedsfulde Herkomst. Han havde vel undertiden hørt, at de kom fra langt bortliggende Lande, dog havde han altid tænkt, hvorfor der ikke kunde gives saadanne Skatte og Alenodier ogsaa i disse Egne. Biergene vare dog ikke for intet saa høie, og saa vel beffyttede, ogsaa forekom det ham undertiden at have fundet paa Biergene glimrende og skinnende Stene. Han havde flittig flattret om i Klippekløfter og Huler, og havde med uudsigelig Lust seet sig om i disse ældgamle Haller og Hvælvinger. — Endelig havde han engang mødt en Reisende, som sagde ham, at han skulde blive Biergmand, saa kunde han finde Tilfredsstillelse for sin Bidelyst. I Böhmen var der Biergværker.

Han skulde blot gaae fremad langs Flod-
bredden, og efter ti til tolv Dages Forløb
vilde han være i Eula, og der behøvede
han blot at sige, at han gierne vilde blive
Bjergmand. Han havde ikke ladet sig dette
sige 10 Gange, men strax den anden Dag
begivet sig paa Veien. Efter flere Dages
besværlige Vandring, blev han ved, kom
jeg til Eula. Jeg kan ikke beskrive Eder,
hvor herlig jeg blev tilmode, da jeg fra en
Høi blev nogle Steendynger vaer, som vare
giennemvorede med grønne Buske, paa
hvilke stode Træhytter, og da jeg nede fra
Dalen saae Røgskyer trække op over Sko-
ven. En fiern Buldren formerede mine
Forventninger og med utrolig Nysgierrig-
hed og fuld af stille Andagt stod jeg snart
paa en saadan Dynge, som man kalder
Halde, foran det dunkle Dyb, som i det
Indre af Hytterne gik steilt ned i Bierges.

Jeg ilede til Dalen og mødte snart nogle fortklædte Folk med Lamper, som jeg ikke med Uret holdt for Biergsfolk, og med udselig Uengstelighed forebragte jeg mit Anliggende. De hørte venlige paa mig, og sagde mig, at jeg kun skulde gaae ned til Smeltehytterne og spørge efter Stigeren, som var deres Anfører og Mester; han vilde give mig Besked, om jeg kunde blive antaget. De meente, at jeg nok vilde opnaae mit Ønske, og lærte mig den sædvanlige Hilsen: „Glück auf!“ hvormed jeg skulde tiltale Stigeren. Fuld af glade Forventninger fortsatte jeg min Vej, og kunde ikke holde op, stedse at gientage for mig selv denne nye betydningsfulde Hilsen. Jeg fandt en gammel ærværdig Mand, som modtog mig med megen Venlighed, og efterat jeg havde fortalt ham min Histori og bevidnet min store Eyst efter at læ-

hans fiendne hemmelighedsfulde Kunst, lovede han mig beredvilligen at opfylde mit Anske. Jeg syntes at behage ham, og han beholdt mig i sit Huus. Jeg kunde neppe bide til det Dieblis, da jeg skulde fare ned i Gruben, og see mig i den herlige Biergmandsdragt. Endnu samme Aften bragte han mig en Grubeclædning, og forklarede mig Brugen af forskjellige Værktøi, som bleve giemte i et Kammer.

Om Aftenen kom der Biergfolk til ham, og ikke et Ord af deres Samtaler undgik mig, saa uforstaaeligt endog saavel Sprogget, som den største Deel af deres Fortællingers Indhold var for mig. Det, som jeg troede at begribe, forhøiede end mere min heftige Videbegierlighed, og beskæftigede mig om Natten i sælsomme Drømme. Jeg vaagnede betids, og indfandt mig hos min ny Bert, hos hvem

efterhaanden Biergfolkene forsamlede sig,
 for at modtage Befalinger. En Sideskue
 var indrettet til et lille Kapel. En Munk
 stod frem og læste en Messe, derpaa gjorde
 han en høitidelig Bøn, hvori han an-
 raabte Himlen om at tage Biergfolkene i
 sin hellige Varetægt, understytte dem ved
 deres farlige Arbejde, beskytte dem for de
 onde Wanders Fristelser og Rænker, og
 befriære dem rige Anviisninger. Jeg havde
 aldrig bedet med mere Underlighed, og
 aldrig følt Messens høie Betydning mere
 levende. Mine tilkommende Kammarader
 forekom mig som underjordiske Helte, som
 havde tusind Farer at overvinde, men ogsaa
 besad en misundelsesværdig Lykke i
 deres underfulde Kundskaber, og som i den
 alvorlige stille Dmgang med Naturens æld-
 gamle Klippesønner i deres dunkle underli-
 ge Kammere bleve udrustede til at modtage

himmelfke Gaver, og til glade at hæve sig over Verden og dens Trængsler. Stigereu gav mig efter Gudstienesten en Lampe og et lille Crucifix af Træ, og gik med mig til Schachten, som vi kalde de ujevne Indgange til de underjordiske Bygninger. Han lærte mig Maaden at stige ned paa, gjorde mig bekendt med de nødvendige Forsigtighedsregler, og med Navnene paa de mangehaande Gienstande og Dele. Han førte foran, og hidfede sig ned paa den runde Vælske, idet han holdt sig med den ene Haand fast ved et Reb, som var slaaet i en Knude om en Stang ved Siden, og med den anden bar en brændende Lampe; jeg fulgte hans Exempel, og vi kom saaledes med temmelig Hurtighed snart i en betydelig Dybde. Jeg var sølsom høitidelig tilmode, og det foran ilende Lys, funkede som en

guddommelig Stjerne, der viste mig Veien til Naturens skjulte Skatkammer. Vi kom ned i en Labyrinth af Gange, og min venlige Mester blev ikke træt af at besvare mine nysgierrige Spørgsmaale, og af at undervise mig i sin Kunst. Vandets Raslen, den beboede Overflades Frastand, Gangenes indviklede Dunkelhed, og den sjerne Larmen af de arbejdende Biergmænd glædede mig usigelig, og jeg følte mig nu med Glæde i Besiddelse af det, som altid havde været mit inderligste Ønske. Heller ikke lader denne fuldkomne Tilfredsstillelse af et medfødt Ønske, denne forunderlige Glæde i Ting, som maae have et nærmere Forhold til vor hemmelige Tilværelse, og i Beskæftigelser, for hvilke man fra Buggen af er bestemt og udrustet, sig forklare og beskrive. Maaſkee de havde forekommet enhver Anden almindelige, ubetydelige og afkrækkende;

men mig syntes de at være saa uundvær-
lige, som Luften for Bryttet og Maden for
Maven. Min gamle Mester glædede sig
over min indærlige Enst, og lovede mig, at
jeg med denne Flid og Opmærksomhed vil-
de bringe det vidt, og blive en dygtig
Biergmand. Med hvilken Andagt saae jeg
for første Gang i mit Liv, den sextende
Marts for nu fem og fyrretyve Aar siden,
Metallernes Konge i tynde Blade mellem
Stenens Spalter. Det forekom mig, som
om han her var ligesom indspærret i faste Fængs-
ler, og glimrede venligen Biergmanden
imøde, som har med saamange Farer og
Møisommeligheder brudt sig Wei ind til
ham igiennem de stærke Mure, for at faae
ham frem for Dagens Ens, saa at han kan
komme til Værelse i kongelige Kroner og hel-
lige Reliquier, og beherske og styre Verden

i anseende og vel bevarede Mynter, zirede med Billeder. Fra den Tid af blev jeg i Cula, og steg efterhaanden til Hugger, som er den egentlige Biergmand, som arbeider i Stenen selv, efterat jeg i den første Tid havde været ansat til at bringe de løshuggede Stuffer i Kurvene.

Den gamle Biergmand holdt noget op i sin Fortælling, og drak, idet han bragte sine opmærksomme Tilhørere et muntert Glück auf! Henrik glædede sig overmaade ved den gamle Mand's Tale, og var meget begierlig efter endnu at høre mere af ham.

Tilhørerne underholdt sig om Biergarbeidets Farer og Sælsomheder, og fortalte forunderlige Sager, ad hvilke den Gamle ofte smilede, og søgte venligen at berigtige deres løierlige Forestillinger.

Efter kort Tids Forløb sagde Henrik: De maae vel siden have seet og erfaret

mange sælsomme Ting; deres selvvalgte Bevege har vel ingensinde angret dem? Vil de ikke være saa god og fortælle os, hvorledes det gik dem siden efter, og paa hvad Slags Reise det er, de nu besinder dem? det synes, som om de har seet dem videre om i Verden, og jeg tør vist formode, at de er noget mere, end en almindelig Biergmand. Det er mig saare behageligt, sagde den Gamle, at erindre mig den forløbne Tid, da jeg derved finder Grund til at glæde mig over Guds Barmhertighed og Godhed. Skiebnen har ført mig igiennem et muntert og fornøiet Liv, og ingen Dag er gaaet forbi, uden at jeg har med taknemmeligt Hierte lagt mig til Hvile. Jeg har altid været lykkelig i mine Forretninger, og vor og alles Fader i Himlen har vogtet mig for det Onde, og ladet mig blive graa med Aare. Næst ham fylder jeg

min gamle Mester alt, som nu for længe siden er samlet med sine Fædre, og hvem jeg aldrig kan mindes uden Taarer. Han var en Mand af gammel Trofasthed efter Guds Hierte. Han var begavet med dybe Indsigter, og dog barnlig og ydmyg i sin Handlen. Ved ham er Biergværket kommet i den største Glor, og har hjulpet Hertugen af Böhmen til uhyre Skatte. Den hele Egn er derved bleven befolket og velhavende, og et blomstrende Land. Alle Biergfolkene ærede ham som Fader, og saa længe Gula staaer, vil ogsaa hans Navn blive nævnet med Rørelse og Taknemmelighed. Han var fød i Lausitz, og heed Werner. Hans eneste Datter var endnu et Barn, da jeg kom i hans Huus. Min Flittighed, min Trofasthed, og min lidenskabelige Hengivenhed for ham, forskaffede mig hans Kierlighed med hver Dag mere og mere. Han gav mig sit

Navn og gjorde mig til sin Søn. Den lille Pige blev efterhaanden en vakker munter Skabning, hvis Ansigt var saa venligt glat og hvidt, som hendes Siel. Den Gamle sagde mig ofte, naar han saae, at hun var mig hengiven, at jeg gierne spøgede med hende, og ikke vendte mine Bine fra hendes, som vare saa blaae og aabne som Himmelen, og glimrede som Krydstaller, at hvis jeg blev en ret duelig Biergmand, vilde han ikke nægte mig hende; og han holdt Ord. — Den Dag, da jeg blev Hugger, lagde han sine Hænder paa os og velsignede os som Brud og Brudgom, og saa Uger derefter førte jeg hende som Kone ind i mit Kammer. Samme Dag hug jeg i Morgenschichten endnu som Lærehugger, just som Solen gik op ovenover mig, en rig Kare ud. Hertugen sendte mig en Guldkiøde med sit Billede paa en stor Mynt, og lovede mig min Svigerfaders Tjeneste.

Hvor lykkelig var jeg, at jeg paa Bryllupsdagen kunde hænge min Brud den om Halsen, og at alles Dine vare henvendte til hende. Vor gamle Fader oplevede endnu Børnebørn, og hans Høstes Frugter vare rigere, end han havde tænkt. Han kunde med Glæde slutte sin Schicht, og fare ud af denne Verdens dunkle Grube, for at udhvile i Fred, og vente den store Belønningsdag.

Herre, sagde den Gamle i det han vendte sig til Henrik, og tørrede nogle Taarer af Dinene, Biergarbeidet maa blive velsignet af Gud! thi der gives ingen Kunst, som gjør sine Deeltagere lykkeligere og ædlere, som opvækker mere Tro paa en himmelsk Visdom og Førelse, som vedligeholder Hjertets Afskyldighed og Barnlighed mere, end Biergarbeidet. Fattig sødes Biergmanden, og fattig gaar han igien herfra. Han lader sig nøie med at vide, hvor de metalliske Magter blive

fundne, og med at bringe dem frem for Dagens Lys; men deres blændende Glædsformaer intet over hans luttrede Hierte. Ikke antændt af farligt Banvid, glæder han sig mere over deres forunderlige Dannelsse, og deres Herkomst, og deres Boligers Sælsomheder, end over deres alt lovende Besiddelse. For ham, have de ingen Tillokkelse mere, naar de ere blevne til Varer, og han søger dem hellere under tusind Farer og Møisommeligheder i Jordens Bierghuler, end han skulde følge deres Rald i Verden, og paa Jordens Overflade tragte efter dem ved skuffende bedrageriske Kunster. Hine Besværligheder holde hans Hierte friskt og hans Sands reen; han nyder sin sparsomme Løn med inderlig Taknemmelighed og stiger hver Dag med forynget Livsglæde ud af sin Haandterings mærke Gruber. Kun han kiender Lysets og

Rolighedens Behagelighed, og føler det Velgørende i den frie Luft og Udsigt omkring sig; kun ham smager Spise og Drikke ret vederkvægende og andægtig, som Herrens Pegeme; og med hyllket aabent og kierlighedsfuldt Sind træder han ikke ind iblandt sine Ege, eller omfavner sin Kone og Børn, og gatter sig taknemmelig ved den fortrolige Underholdning, som en skøn Guds Gave.

Hans eensomme Bestiæstiggelse afsondrer ham en stor Deel af hans Liv fra Dagen og Dmgang med Menneſker. Han vænner sig ikke til en sløv Egegyldighed imod de overjordiske dybsindige Ting, og beholder en barnlig Stemning, hvori alt viser sig for ham med sin eiendommelige Aand og i sin oprindelige brogede Underlighed. Naturen vil ikke udelukkende besiddes af een Eneſte. Som Eiendom forvandler den sig til en ondartet Gift, som bortjager Ro, og fremluffer

den fordærvelige Enst, at drage alt ind i denne Besidderens Kreds, med et Følge af uendelige Betsymringer og vilde Lidenstaber. Saaledes undergraver Eieren Grundvold sig hemmeligen, og begraver ham snart i den indstørtende Afgrund, for at gaae fra Haand til Haand, og saaledes efterhaanden tilfredsstille sin Tilbøielighed, at tilhøre Alle.

Hvor rolig arbejder derimod den fattige nøisomme Biergmand i sin dybe Ensomhed, borte fra Dagens urolige Tummel, og alene besielet af Bidelyst og Kierlighed til Enighed. Han tænker i sin Ensomhed med inderlig Varme paa sine Staldbrodre og sin Familie, og føler stedse Menneffenes gienfidelige Uundværlighed og Slægtsskab som nyt. Hans Kald lærer ham utrættelig Taalmodighed, og tilstedes ikke, at hans Opmærksomhed adspredes ved unyttige Tanker. Han har at bestille med en forunderlig haard og

ubøielig Magt, som kun kan overvindes ved haardnakken Glib og bestandig Paapasselighed. Men hvilken kostelig Vært blomstrer ogsaa for ham i det skumle Dyb, sand Tilid til hans himmelske Fader, hvis Haand og Omfarg bliver ham hver Dag synlig i umiskienkelige Tegn. Hvor utallige Gange har jeg ikke siddet ved Bruddet, og ved Skinnets af min Lampe med den inderligste Andagt betragtet det simple Krucifix! da har jeg først ret fattet dette gaadefulde Billedets hellige Betydning, og udspejdet mit Hjertes ædleste Løngang, som har skænket mig et evigt Udbytte.

Den Gamle blev efter et Ophold ved og sagde: Sandhed, det maa have været en guddommelig Mand, som først har lært Menneffene den ædle Biergværtskunst, og som har skult i Klippernes Skjød dette alvorlige Sindbillede paa det menneskelige

Liv. Her er Gangen mægtig og lige, men fattig, hist trykker Bierget dem sammen i en ubetydelig ringe Kløft, og just her bryde de ædleste Dele frem. Andre Gange forringe hans Værd, indtil en beslægtet Gang venlig slutter sig til ham, og forhøier hans Værd i det Uendelige. Ofte styrter den sammen foran Biergmanden i tusind Stykker: men, den Taalmodige lader sig ikke skrække, han forfølger rolig sin Vej, og seer sin Løn belønnet, i det den snart igien udvider sig for ham med ny Rigdom. Ofte løfter et skuffende Brud ham ud af den rigtige Retning; men snart bemærker han den falske Vej, og bryder med Magt ind paatvært, indtil han har fundet den sande erzhaltige Gang igien. Hvor bekiendt bliver ikke Biergmanden her med alle Tilfældets Luner, men ogsaa hvor sikker paa, at Løn og Bestandighed ere de eneste ubedragelige Mid-

ler, til at blive Mester af dem, og til at fremhæve de af dem haardnakket forsvarede Skatte.

Det mangler Eder vist ikke, sagde Henrik, paa opmuntrende Tunge. Jeg skulde mene, at Eders Haandtering maatte uvilkaarliggen begeistre Eder til Tunge, og at Musikken maatte være Biergmændene en velkommen Bedfagerinde.

Deri har de Ret, svarede den Gamle; Tunge og Citharspil høre til Biergmandens Liv, og ingen Stand kan med mere Fornøjelse nyde deres Skønheder, end vor. Musik og Dands ere Biergmandens egentlige Glæder, de ere som en glad Bøn, og Haab og Erindring om dem hjælper til at lette det tunge Arbejde og forkorte den lange Genfjæmhed.

Hvis de synes derom, vil jeg strax

lade dem høre en Sang som hyppig blev
sungen i min Ungdom.

Hvo Jordens Dyd udmaaler,
Dens sande Herre er,
Og i dens Skib han taaler
Hver Møie og Besvar.

Hvordan hvert Fag er bygget
I Klippen, han forstaaer,
Og ved sin Liid betrygget!
Han i dens Bortsted gaaer.

Hans Hu og Idræt venter
Sig ei af Dyktet ud,
Men for sin Sten han brænder,
Som om den var hans Brud.

Gaa tierlig alle Dage
Han spejder i dens Bo,
Og stjer ei Glib og Plage,
Hans har for den ei No.

Det helligdunkle Minde
Af Eder, som henstreed,
At sige ham derinde
Den venlig er bereed.

Den sundne Tid omvifter
Hans Ansigt helligt lyst,
I Biergets skumle Rister,
Det er ham evig lyst.

Han seer paa alle Veie
Det Land, han ansker sig,
Dg Ertsens dunkle Leie
Selv til ham trænger sig.

Hielpsomme Bænde følge
Ham opad Bierget brat;
Dg Klippens Laase følge
Ei længer ham sin Skat.

I Kongens Huus indflyder
Med ham det røde Guld,

Han Diademmet pryder
Med Edelstene fuld.

Vel Kongen tro han byder
Den lykkervante Arm,
Men om ham lidt sig bryder,
Dg er med Glæde arm.

Lad dem kun Gletten hærge,
Dg kigge Guld med Mord;
Han, glad paa sine Bierge,
Behersker viden Tord.

Henrik fandt særdeles Behag i denne Sang,
og han bad den Gamle, at meddele ham
endnu een. Den Gamle var ogsaa strax
villig dertil og sagde: Jeg kan endnu en
ret underlig Sang, som vi selv ikke vide,
hvor den er kommen fra.

En reisende Biergmand bragte den med;
han kom langt borte fra, og var en særde-
les Biergbefarer. Sangen sandt stort Bi-

fald, fordi den Klang saa sælsomt, næsten
saa dunkel og uforstaaelig, som Musikken
selv, men just derfor havde den ogsaa no-
get Tiltrækkende ved sig, og holdt Tilhøre-
ren under vaagende Tilstand ligesom i en
Drøm.

Jeg veed etsteds saa fast et Slot,
En stille Rønge boer derinde,
Han har det i sit Hiem saa godt,
Og kommer ei paa Slottets Tinde.
Stiult er hans Fragt- og Lystgemal,
Hans Vagt usynlig er og stille;
Kan velbekendte Rulder trille
Ned til ham fra det blanke Tag.

Hvad deres Klare Dine see
I Verdens rines vide Tale
De trolig melde ham, og lee,
Og holde aldrig op at tale.
Han bader sig i deres Glod,
Soer Femmerne i deres Slaaler,

Dg atter blinke da hans Straaler
Fremad hans Moders hvide Blod.

Hans Slot er sælsomt, rigt paa Kar
Det sank her ned fra Havets Indre,
Stod fast, og stedse fast end staaer
Til Himlen Flugten at forhindre.

Et Baand saa inderligt som tyst
Forener Rigets Underdaner,
Dg Skyer flaae som Seiersfaner
Et Stærk om Klippens stærke Bryst.

En tallos Brimmel trænger sig
Omkring de fast tillukte Døre,
Hver siger sig plat fri for Svig,
For ham med Smiger at forføre.
Fra ham dem Lykken straalere ned,
De ane ei, at de henrives;
Dhi hvo af tomme Duster drives
Hvor Skoen trykker ikke veed.

Kun saa er snue, med driftig Tib,
De smægte ikke for hans Gave,

Men fragte med utrættet Flid
 Det gamle Slot at undergrave,
 Det Skjultes gamle stærke Ban
 Kan Klogskab's Haand allene brække,
 Og kan det Jædre man afbække,
 Saa bryder Friheds = Dagen an.

For Mod er ingen Afgrund stor,
 For Flid og Kraft hver Bæg maa vige;
 Hvo kun paa Haand og Hierte troer,
 Opsporer Kongen i hans Rige.
 Han henter ham dybt i hans Hiem,
 Med Kander Kanderne bortnøder,
 Og mod de vilde Bænder møder,
 Saa selv de maae sig hjælpe frem.

So længer frem han vorder bragt,
 Og vildt omkring paa Jorden driver:
 Desmere tæmmet blier hans Magt,
 Desflere af de Frie der bliver.
 Tilfidsst, fra alle Lænker løst,
 I Borgen Havets Skulp gienflinger,

Dg bærer os paa bløde Binger
Til Hiemmet's moderlige Bryst.

Da den Gamle havde holdt op, forekom det Henrik, som om han allerede et andetsteds havde hørt den Sang. Han lod den gientage for sig og skrev den op. Den Gamle! gik ud og Kjøbmændene talende imidlertid med de andre Gæster om Biergværksarbeidets Fordele og Møisommeligheder. Een sagde: den Gamle er vist ikke her for intet. Han har i Dag flattret omkring imellem Høiene, og har vist fundet gode Anvisninger. Vi ville dog spørge ham, naar han igien kommer ind. Vilde I hvad, sagde en Anden, vi kunde gierne bede ham at opsoge en Kilde for vor By? Vandet er langt borte, og en god Brønd vilde være os meget velkommen. Det falder mig ind, sagde en tredje, at jeg kunde have Lust til at spørge ham, om han ikke vilde tage en af mine Sønner med sig, som allere-

de har flæbt mig hele Huset fuldt af Stene. Drengen bliver vist en dygtig Biergmand, og den Gamle synes at være en god Mand, han vil nok gjøre noget Godt af ham. Kiøbmændene talte om, om de maaskee ved Biergmanden kunde komme i fordeelagtige Handelsforbindelser med Bøhmen, og derfra faae Metaller til gode Priser. Den Gamle traadte igien ind i Stuen, og alle ønskede at benytte hans Bekjendtskab. Han sagde: Hvor kvalmt og ængstligt det dog er her i den trange Stue. Maanen staaer udenfor i sin fulde Pragt, og jeg havde stor Lyst til endnu at gjøre en Spadseregang. Jeg har før idag seet nogle mærkværdige Huler her i Nærheden. Maaskee bestemme Nogle sig til at gaae med; og naar vi kun tage Lys med, saa ville vi uden Vanskelighed kunne see os om deri.

Folkene i Landsbyen kiendte allerede forhen disse Huler; menflige til nu havde ingen

vovet at kige ned i dem; derimod gik der allehaande frygtelige Sagn om Drager og andre Udyr, som skulde boe deri. Nogle vilde selv have seet dem, og paastode, at man ved Indgangen af Hulerne fandt Knofter af dræbte og fortærede Mennesker og Dy. Nogle andre meente, at en Aand beboede dem, da de nogle gange havde fra det Fierne seet en sælsom menneskelig Skikkelse ved dem, og om Natten hørt Sange gienlyde fra deres Dyb.

Den Gamle syntes ikke at tillægge disse Fortællinger synderlig Troværdighed, og forsikrede smilende, at de under en Biergmands Beskyttelse kunde gaae med uden Frygt, da Uhyrene altid flyede ham; og overhovedet maatte en syngende Aand vist være et godt Bæsen. Nysgierrighed gjorde mange modige nok, til at antage hans Forslag; ogsaa Henrik ønskede at ledsage ham, og hans Moder gav endelig paa den Gamles Opmun-

ring og Løfte om at give nøie Agt paa hans Sikkerhed, efter for hans Bønner. Kiøbmændene bestemte sig ligeledes dertil. Der blev hentet lange Fyrrespaaner til Fakler; en Deel af Selskabet forsynede sig endnu til Overflod med Stiger, Stænger, Strikker og allehaande Forsvarsmidler, og saa begyndte endelig Valfarten til de nærliggende Høie. Den Gamle gik foran med Henrik og Kiøbmændene. Hiin Bonde havde hentet sin vidbegierlige Søn, som fuld af Glæde bemægtigede sig en Fakkel, og viste Veien til Hulerne. Aftenen var klar og varm. Maanen stod i mild Glands over Høiene, og lod sølsomme Drømme nedsynke over alle Skabninger. Selv som Solens Drøm, laae den over den i sig selv henfjunkne Drømmeverden, og førte den i utallige Grændser deelte Natur tilbage til hint fabelagtige Old, da ethvert Stof endnu flumrede for sig selv, og eensomt

og überørt forgieves længtes efter at udfolde sin uendelige Tilværelses dunkle Fylde. I Henriks Siel affpeilede sig Aftenens Drømmeværk. Det forekom ham som om Verden laae aaben i hans Indre, og viste ham alle sine Skatte og skjulte Skønheder. Det store simple Syn omkring ham syntes ham saa forstaaeligt. Naturen syntes ham blot derfor saa ubegribelig, at den optaarnede omkring Menneskene det Nærmeste og det Fortroligste med en saadan Overflødighed af forskiellige Udtrykke. Den Gamle havde aabnet en skjult Tapetdør i hans Indre. Han saae sit lille Værelse bygget tæt ved et høit Taarn, fra hvis Steengulv den alvorlige Fortid opsteeg, imedens den lyse glade Fremtid svævede den fra Kuppelen som gyldne Englebørn imøde. Mægtige Toner bævede i den sølvertårne Sang, og ad de vide Por-

te traadte alle Skabninger herind, og enhver af dem udtalte tydeligen sin indre Natur i en kunstløs Bøn, i den sig eiendommelige Mundart, Hvor undrede han sig, at denne Plare,, hans Tilværelse allerede uundværlige Anskuelse var bleven ham saalænge fremmed. Nu overskuede han paa engang alle sine Forhold til den vide Verden omkring sig; følte hvad han ved den var bleven til og hvad den vilde blive for ham, og begreb alle de sælsomme Forestillinger og Tilbøieligheder, som han saa ofte havde sporet i dens Anskuelse. Kiøbmændenes Fortælling om Unglingen, som saa omhyggelig betragtede Naturen, og blev Kongens Svigersøn, kom ham igien i Tanker, og tusinde andre Grindringer af hans Liv knyttede sig uvilkaarligen sammen, til en tryllerist Traad. Imedens Henrik saaledes var fordybet i sine Betragtninger, havde Selstabet nærmet sig Hulen. Ind-

gangen var lav, og den Gamle tog en Fakkelfel og flattræde først ind over nogle Stene. En temmelig mærkelig Luftstrøm kom ham imøde, og den Gamle forsikrede, at de uden Frygt kunde følge med. De Frygtsoinste gik sidst, og holdt deres Baaben i Beredskab. Henrik og Kjøbmændene vare bagefter den Gamle og Drengen vandrede munter ved hans Side. Veien løb i Begyndelsen i en temmelig smal Gang, men for snart endte sig i en meget viid og høi Hule, som Fakkellandsen ikke gandske formaaede at oplyse; dog saae man i Baggrunden nogle Abninger tabe sig i Klippevæggen. Grunden var blød og temmelig jevn; Bæggene og Loftet vare heller ikke raae og uregelmæssige; men hvad der fornemmelig beskæftigede alles Opmærksomhed var den utallige Mængde af Knokler og Tænder, som bedækkede Jorden. Mange

havde vedligeholdt sig ganske ubeskadigede, paa nogle saae man Spor af Forraadnelse, og de, som hist og her ragede frem af Bæggene, syntes at være overgangne til Forsteninger. De Fleste vare af usædvanlig Størrelse og Styrke. Den Gamle glædede sig over disse Levninger fra en ældgammel Tid; kun Bønderne vare ikke vel tilmode derved, thi de holdt dem for tydelige Spor af Rovdyr, som vare i Nærheden, hvor umiskjendeligen end den Gamle viste dem Mærkerne paa umindelig Alderdom, og spurgte dem, om de vel nogensinde havde sporet til Vdelcæggelser iblandt deres Horder, eller hørt, at Folk der i Nærheden vare bleve borte, og om de kunde holde hine Knokler for Been af bekjendte Dyr eller af Mennesker? Den Gamle vilde nu dybere ind i Bierget, men Bønderne holdt det for raadeligst at gaae tilbage til Hulens Indgang, og der at oppebie hans

Tilbagekomst. Henrik, Kiøbmændene og Drengen bleve hos den Gamle, og forsynede sig med Strikker og Fæfker. De kom snart ind i en anden Hule, hvorved den Gamle ikke forglemt, at betegne den Gang, de vare komne ind af, ved en Figur af Knofter, som han lagde hen foran den. Hulen lignede den forrige og var ligesaa rig paa Levninger af Dyr. Henrik var høitidelig stemt, det syntes ham, at han vandrede igiennem Forgaarsdene til det indre Jordpallads. Himmel og Liv laae paa engang langt borte fra ham, og disse dunkle vide Haller syntes at høre til et underjordisk sælsomt Rige. Hvad, tænkte han ved sig selv, skulde det være muligt, at en egen Verden bevægede sig under vore Fødder i et uhyre Liv? at uhorste usynlige Væfener herskede i Jordens Skød, og fremdrevedens indre Jld til kæmpemæssige Skikkelfer? Kunde engang disse gyselige Fremmede, uds

breve af den indtrængende Kulde, vise sig iblandt os, imedens maaskee paa samme Tid himmelske Gæster, levende talende Magter fra Stierne bleve synlige over vore Hoveder? Ere disse Knokler Levninger af deres Vandringer til Overfladen, eller Mindesmærker af en Flugt ned i Dybet?

Paa eengang raabte den Gamle de andre til sig, og viste dem et temmelig nyt Menneskespor paa Jorden. Flere kunde de ikke finde, og saaledes troede den Gamle at kunne, uden Frygt for at støde paa Nøvere, følge Sporet. De vare just i Begreb med at udføre dette, da paa eengang, ligesom under deres Fødder, fra et fiernt Dyb, en temmelig forstaaelig Sang lod sig høre. De studsede ikke lidet, men lyttede nøie til:

Glørne ieg i Dybet huser,

Smiler hen i Nattens Pragt;

Thi mig, Elfskovs Staal beruser
Daglig med sin Tryllemagt.

Dg dens Guddomsdraaber bringe
Høit min Aand med Lysets Hiem,
Selv fra Jorden kan jeg svinge
Mig til Himlens Trone frem.

Aldrig angstes jeg af Smerte
I min Stuen salig rig;
Thi sit trofast rene Hierte
Skænker Rønnefs Dronning mig.

Tungthengræbte Dage have
Nu forklaret dette Leer,
Billeder sig heri grave,
Som ei Tiden rører meer.

Hine lange lange Dage
Som et Blund nu for mig staaer,
Dg jeg seer mig glad tilbage,
Naar jeg herfra heden gaaer.

Alle vare paa det behageligste overraskede, og ønskede inderligen at opdage Sangeren.

Efter nogen Søgning traf de i en Krog af den høire Sidevæg en nedad hældende Gang, som Fodtrinene syntes at føre til. Snart troede de at bemærke en Lysning, som blev stærkere, jo nærmere de kom. En ny Hvalving af endnu større Omfang, end de forrige, modtog dem, og i Baggrunden af den saae de te Minneeffe sidde ved en Lampe, som havde paa et Steenbord en stor Bog liggende foran sig, hvori han syntes at læse.

Han vendte sig om til dem, stod op og gik dem imøde. Det var en Mand, hvis Alder man ikke ret kunde slutte sig til, Han saae hverken ung eller gammel ud, ingen Spor af Tiden bemærkede man paa ham, uden de tynde hvide Haar, som krandsede hans Tisse. I hans Dine laae en uudsigelig Fryd, som om han fra et lyst Bierg saae hen

i et uendeligt Foraar. Han havde Gaaler bundne under Fødderne, og syntes ikke at have nogen anden Klædning paa, end en viid Kappe, som han uregelmæssigen havde flaaet om sig, og som endnu mere fremhævede hans høie ædle Væxt. Han syntes ikke det mindste forundret over deres uventede Ankomst; men hilsede dem som Bekjendte. Det var, som om han modtog indbudne Gæster i sin Bolig. Det er dog smukt, at I besøge mig, sagde han. I ere de første Venner, som jeg seer her, saalænge jeg end allerede har boet her. Det synes, som om man begynder, at betragte vort store underfulde Huus noget næiere. Den Gamle svarede: Vi have ikke formodet, at finde en saa venlig Vært her. Man havde fortalt os om vilde Dyr og Aander, og nu see vi os paa den behageligste Maade stufede. Hvis vi have forstyrret dem i deres Andagt og i deres dyb-

findige Betragtninger, saa tilgiv vor Ny-
gierrighed det. — Kunde Noget være glædes-
ligere at betragte, sagde den Ubekjendte,
end glade tillidsfulde Menneſteansigter? Hol-
der mig ikke for en Menneſtebader, fordi I
træffe mig her i denne Enſomhed. Jeg har
ikke flyet Verden, men kun ſøgt et roligt
Sted, hvor jeg uforſtyrret kunde overgive
mig til min Grublen. — Har da aldrig deres
Beſlutning angret dem, og kommer der ikke
flundom Timer, da de bliver beſlemte, og
de es Hjerter længes efter Lyden af en men-
neſkelig Stemme? — Nu ikke mere. Der
var en Tid i min Ungdom, da et raſt
Sværmere forledede mig til at blive Enes-
boer. Dunkle Aenſer beſtiæftigede min
ungdommelige Phantafie. Jeg haabede at
finde i Enſomheden fuld Næring for mit
Hjerter. Mit indre Livs Kilde forekom mig
uudtømmelig. Men jeg mærkede ſnart, at

man i Ensomheden maa medbringe en Skat af Erfaringer, at et ungt Hierte ikke kan være allene, ja at Mennesket først ved megen Dmngang med sine Lige opnaaer en vis Selvstændighed.

Jeg troer selv, svarede den Gamle, at der gives et vist naturligt Kald til enhver Levemaade, og maaskee, at en tiltagende Alders Erfaringer af sig selv leden til en Uddragelse fra det menneskelige Selskab. Det synes ogsaa som om Virksomhed er dettes første Element, som bidrager saavel til dets Fordeel som til dets Vedligeholdelse. Et stort Haab, et almindeligt Djemed driver det med Magt frem; og Børn og gamle Folk synes ikke at høre dertil. Hielpeløshed og Ulyndighed udelukke de Første derfra, imens de Sidste see hiint Haab opfyldt og hiint Djemed opnaaet, og nu ikke mere af disse andflettede i hiint Selskabs Kreds, gaae de

tilbage i sig selv, og finde nok at bestille med at forberede sig for et høiere Selskab. Imidlertid synes endnu særdeles Omstændigheder at have fundet Sted hos dem, som have bevæget dem til at affondre dem saa ganske fra Verden, og give Slip paa alle Selskabets Bequemmeligheder. Mig synes, at Spændingen i deres Siel ofte maa slappes, og at de da maa være ilde tilmode.

Jeg føler vel det, men jeg har lykkelig vidst at undgaae det ved en streng Regelmæssighed i min Levemaade. Desuden søger jeg ved Bevægelse at vedligeholde min Sundhed, og saa har det ingen Nød. Hver Dag gaaer jeg nogle Timer omkring, og nyder Dagen og Luften saameget jeg kan. Ellers opholder jeg mig i disse Hvælbinger, og beskæftiger mig undertiden med at flette Kurve og udsticere i Træ. For mine Varer tilbyder jeg mig i længere bortliggende Lands-

hver Levnetsmidler, Bøger har jeg medbragt, og saaledes gaar Tiden, som et Lieblif. I hine Egne har jeg nogle Bekjendte, som vide hvor jeg opholder mig, og af hvem jeg erfarer, hvad der skeer i Verden. Disse ville begrave mig, naar jeg er død, og tage mine Bøger til sig.

Han førte dem nærmere til sit Eæde, som var tæt ved Bæggen. De saae flere Bøger ligge paa Jorden, ogsaa en Cithar, og paa Bæggen hang en fuldkommen Rustning, som syntes at være temmelig forjæst. Bordet bestod af fem store Steenplader, som vare sammensatte som en Kasse. Paa den øverste laae en mandlig og en kvindelig Figur udhuggede-i Legemsstørrelse, som holdt en Krands af Lillier og Roser; paa Siderne stod:

„Fridrich og Marie von Hohenzollern vendte paa dette Sted tilbage til deres Fædreland.“

Eneboeren spurgte sine Gæster om deres Fædreneland, og hvorledes de vare komne til disse Egne. Han var meget venlig og ligefrem, og vilste stort Bekjendtskab med Verden. Den Gamle sagde: Jeg seer, de har været Krigsmand, Rustningen viser det. — Krigens Farer og Afsejlinger, den høie poetiske Aand, som følger en Krigshær, rev mig ud af min ungdommelige Gensomhed, og bestemte mit Livs Efterskæbne. Maaſkee denne lange Tummel, de utallige Begivenheder, jeg bivaanede, have end mere aabnet min Sands for Gensomheden; de tallose Minder ere et underholdende Selskab, og det i saameget højere Grad, som det Blik, hvormed vi overſkue dem, er bleven forandret, da dette nu først opdager deres funde Sammenhæng, og deres dybe Betydning. Den egentlige Sands for Menneskets Historie udvikler sig først seent, og

mere under Erindringens stille Indflydelse, end under det Nærværendes mere voldsomme Indtryk. De nærmeste Tildragelser synes kun løst knyttede til hinanden, men de sympathisere desto forunderligere med de fiernere; og kun da, naar man er istand til at overskue en lang Række, og hverken at tage alt bogstaveligt, eller med overgivent Drømmerie at forvirre den egentlige Orden, bemærker man hvor hemmeligen Fortid og Fremtid ere lænket til hinanden, og lærer at sammensøje Historien af Haab og Erindring. Det vil kun lykkes den, for hvem hele Fortiden er nærværende, at opdage Historiens simple Regel. Vi komme kun til ufuldstændige og besværlige Formeler, og kunne være glædede, kun at finde en brugbar Forskrift for os selv, som forfatter os tiltrækkelig Indsigt om vort eget korte Liv. Men jeg tør vel sige, at enhver nøie

Betragtning af Livets Tilbragelser skænker en dyb uudrømmelig Nydelse, og er den af alle Tanker, som meest hæver os over jordiske Trængsler. Ungdommen læser Historien blot af Nysgierlighed, som et underholdende Eventyr; for den modnere Mand bliver den en himmelsk trøstende og oplivende Veninde, som blid forbereder ham ved sit vise Foredrag til en høiere mere omfattende Bane, og gjør ham bekendt med den ubekendte Verden i fattelige Billeder. Kirken er Historiens Bolig, og den stille Kirkegaard dens emblematiske Blomstergave. Over Historien burde kun gamle gudfrygtige Folk skrive, hvis egen Historie selv er tilende, og som ikke mere have andet at haabe, end at omplantes i en anden Gave. Deres Beskrivelse vil ikke være mørk og sort; meget mere vil en Straale fra Kuppelen vise alt i den rigtigste og skønneste Belys-

ning, og den hellige Aand vil svæve over disse sælsomt bevægede Bænde.

Hvor sand og indlysende er vores Tale, svarede den Gamle. Man skulde vist anvende mere Flid paa trolig at optegne det Værdigste fra enhver Tid, og saa efterlade det til de kommende Mennesker som et andægtigt Testament. Der gives tusind Ting, som ligge længere fra os, paa hvilke vi anvende Omhu og Møie, og just om det Nærmeste og Vigtigste, om Begivenhederne i vort eget Liv, om vore Beslægtedes, vore Medmenneskers Skiebne, hvis stille Planmæssighed vi have opfattet i Tanken om et Forsyn, beskymre vi os saa lidet, og lade forgløse alle Spor deraf udslettes af vor Erindring. Som Helligdomme ville vore fornuftigere Efterkommere opføre enhver Efterretning, som handler om Fortidens Begivenheder, og selv en enkelt ubetydelig Mands Liv vil ikke være

den ligegyldigt, da Samtidens store Liv vist mere eller mindre affspeiler sig deri.

Det Bæreste er, sagde Greven af Hohenzollern, at selv de Faa, som foretage sig at optegne deres Lids Begivenheder og Hændelser, ikke eftertænkte deres Beskæftigelses Vigtighed, og ikke søgte at give deres Sagtagelser nogen Fuldstændighed og Orden, men ved at vælge og samle deres Efterretninger kun gik efter et Lykkestræf. Enhver vil let bemærke hos sig selv, at han kun kan beskrive det tydeligt og fuldkomment, som han kender nøie til, hvis Oprindelse og Følger, hvis Hensigt og Nytte er ham indlysende; thi ellers vil ingen Beskrivelse, men blot en forvirret Blanding af ufuldstændige Bemærkninger fremstaae. Man lade et Barn beskrive en Maskine, en Landmand et Skib, og vist vil intet Menneske kunne hente nogen Nytte eller Oplysning

af deres Ord, og saaledes er det med de fleste Historieffrivere, som maaskee ere færdige nok i at fortælle og vidløftige indtil Riedsommelighed, men som dog glemme det Vidværdigste, det, som først gjør Historien til Historie, og som forbiuder de mangfoldige Hændelser til et indtagende og lærerigt Heelt. Naar jeg rigtig betænker alt dette, saa synes det mig, som om en Historieffriver ogsaa nødvendigen maatte være Digter, thi kun Digtere forstaae sig rigtig paa den Kunst, at forbinde Begivenheder paa en pæfende Maade. I deres Fortællinger og Fabler har jeg med stille Fornøjelse bemærket deres fine Følelse for Livets hemmelighedsfulde Aand. Der er mere Sandhed i deres Eventyrer, end i lærde Krøniker. Ere end deres Personer, og disses Skiebne digtede: saa er dog den Sandhed hvori de ere digtede, sand og naturlig.

Det er i visse Maader med Hensyn til vor Nydelse og Belærelse det samme, om de Personer, i hvis Eliebne vi efterspore vor egen, virkelig engang have levet, eller ikke. Vi ønske at skue den store simple Aand i Tidens Tildragelser, og finde vi dette Ønske tilfredsstillet, saa bekymre vi os ikke om dens udvortes Figurers tilfældige Existence.

Ogsaa jeg, sagde den Gamle, har derfor altid holdt af Digterne. Livet og Verden er mig ved dem blevet klarere og beflueligere. Det syntes mig, at de maatte være fortrolige med Lysets skarpe Aander, som giennemtrænge og udforske alle Natureer og udbrede et eiendommeligt farvesprængt Glør over enhver af dem. Min egen Natur følte jeg ved deres Sange let udfoldet, og det var ret som om den nu kunde bevæge sig friere, glæde sig ved sin Tilbøielig-

hed og Selskabsdrift, med stille Lyst svinge sine Ledemod mod hinanden, og fremkalde tusinde bebagelige Virkninger.

Var de saa lykkelig at have nogen Digtere i deres Egn? spurgte Eremiten.

Undertiden have vel nogle indfundet sig hos os; men de syntes at finde Behag i at reise, og opholdt sig for det meste ikke længe. Smidblertid har jeg paa mine Vandringer til Illyrien, til Sachsen og Sverrig ikkeielden fundet Digtere, hvis Grindring stedse vil glæde mig.

Saa har de jo reist vidt omkring, og maa have oplevet mange mærkværdige Ting.

For Kunst gjør det næsten nødvendigt, at man seer sig vidt omkring paa Jorden, og det er som om Biergmanden blev dreven omkring af en underjordisk Ild. Et Bierg Rækker ham til et andet. Han bliver aldrig

færdig med, at see, og behøver sin hele Livstid til at lære hin underfulde Bygningskunst, som saa sælsomt har grundet og aføeelt den Jordbund, vi betræde. Vor Kunst er ældgammel og vidt udbredet. Den maa være vandret fra Østen med Solen, ligesom Mennekeslægten, til Westen, og fra Midten af Kloben til Udkanterne. Den har overalt havt at kæmpe med andre Vanskeligheder, og da Trang stedse vækker den menneskelige Aand til sindrige Opfindelser, saa kan Biergmanden overalt forøge sine Indsigter og sin Duelighed og berige sin Fødestavn med nyttige Erfaringer.

Sere næsten omvendte Astrologer, sagde Eremiten. Naar disse ufravendt betragte Himmelen og giennemvanke dens umaalelige Rum: saa vende I Eders Blik til Dybet, og udforske dets Bygning. Hine studere Stjernernes Kræfter og Indflydelse, og I

undersøge Klippernes og Biergenes Kræfter, og Jord- og Steenlagenes mangfoldige Virkninger. For hine er Himmelen Fremtidens Bog, imedens Jorden viser Eder Mindesmærker fra den tidligste Verden.

Denne Sammenhæng er ikke uden Betydning, sagde den Gamle smilende. De lysende Propheter spille maaskee en Hovedrolle i den indre Jords underfulde Dannelses Historie. Man vil maaskee med Tiden lære dem bedre at kiende og forklare dem af deres Virkninger og deres Virkninger af dem. Maaskee vise de store Biergkieder Spor af hines forrige Veie, og havde selv Lust til at nære sig paa egen Haand og gaae deres egen Gang til Himmelen. Mange hævede sig dristigt nok, for ogsaa at blive Stierner, og maa nu til Straf derfor undvære de lavere Egnes skønne grønne Beklædning. De have i dets Sted ikke faaet andet, end at de

hielppe deres Fædre til at ffabe Veirliget, og ere Propheter for det lavere Land, som de snart befkytte, snar oversrømme med Uveir.

Siden jeg beboer denne Hule, blev Eremiten ved, har jeg lært nærmere at eftertænke den gamle Tid. Det er ubestrikeligt, hvor meget tiltrækkende denne Betragtning har, og jeg kan forestille mig den Kierlighed, som en Biergmand maae have for sin Haandtering. Naar jeg scer de sælsomme gamle Knokler, som her ere forsamlede i saa stor Mængde; naar jeg tænker mig den vilde Tid, da disse fremmede uhyre Dyr trængte sig ffareviis ind i disse Huler, maaskee drevne af Frygt og Angest, og her fandt deres Død; naar jeg da igien gaaer tilbage lige til de Tider, da disse Huler voxede sammen og uhyre Bande bedækkede Landet: saa forekommer jeg mig selv som en Drøm af Fremtiden, som et Barn af

den evige Fred. Hvor rolig og fredsommelig, hvor mild og klar er den nærværende Natur i Sammenligning med disse voldsomme kæmpemæssige Tider! og det frygteligste Uveir, det skrækkeligste Jordskælv i vore Dage er kun en svag Gienlyd af hine rædselsfulde Fødselsveer. Maaſkee at ogsaa Dyr- og Plantereverdenen, ja selv den Tids Menneſker, ifald der gaves nogen paa enkelte Der i dette Ocean, havde en anden fastere og roligere Bygning, — i det mindſte behøvede man da ikke at anſee de gamle Sagn om en Ræmpeſlæggt for blotte Dydigtelser.

Det er glædeligt, ſagde den Gamle, at bemærke hiin Naturens gradviſe Beroligelſe. En ſtedſe inderligere Forſtaaelſe, et fredeligere Samliv, en gienſidig Underſtyttelſe og Dplivelfe, ſynes efterhaanden at have dannet ſig, og vi kunne altid ſee bedre Tider

imøde. Det vilde maaskee være muligt, at den gamle Surdeig endnu hist og her kunde giære, og at endnu nogle heftige Rystelser kunde paafølge, men man seer dog den almægtige Stræben efter fri enig Forsatning, og under den Mand vil enhver Rystelse kun være forbigaaende og føre nærmere til det store Maal. Lad saa være, at Naturen ikke mere er saa frugibar, at nutildags ingen Metaller og Edelsteene, ingen Klipper og Bierge mere blive til, at Planter og Dyr ikke mere voxer til saa forbausende Størrelse og Kræfter; men jo mere dens avlende Kraft har udtømt sig, desto mere have dens dannende foræblende og selfkabelige Kræfter tiltaget, dens Siel er bleven blidere, og faaet en høiere Modtagelseevne, dens Phantasie mangfoldigere og billedligere, dens Haand lettere og kunstrigere. Den nærmer sig Mennesket, og hvis den forðum var et vildtfødende Klipvesvælg, saa er den nu en stille drivende Plante, en stum menneskelig Kunstnerinde. Hvortil skulde det ogsaa gavne, at hine Skatte, hvis Dverflod vil holde ud i utænkelige Tider, bleve formerede. Hvor

libet er det Rum, jeg har giennemvandret, og hvilke mægtige Forraad har jeg ikke strax ved det første Diekast fundet, hvis Afbenyttelse bliver Efterverdenen overladt. Hvilke Rigdomme indeholde ikke Biergene i Norden, hvilke gunstige Anviisninger fandt jeg ikke overalt i mit Fødeland, i Ungarn, ved Foden af de Carpathiske Bierge, og i Klippebalene i Tyrol, Østerrig og Bayern. Jeg kunde været en rig Mand, naar jeg havde kunnet tage det med mig, som jeg blot behøvede at tage op, eller slaae af. Paa mange Steder saae jeg mig som i en Tryllehave. Alt hvad jeg saae, var af kostelige Metaller og paa det kunstigste dannet. I Sølvets ziirlige Lokker og Grene hang glimrende, rubinrøde giennemsigtige Frugter, og de tunge Emaatræer stode i en Krystalbund, som var ganske vesterlignelig udarbeidet. Man troede neppe sine Sandser paa disse underfulde Steder, og blev ikke træt af at giennemstreife disse fortryllende vilde Anlæg og glæde sig over deres Klenodier. Ogsaa paa min nærværende Reise har jeg seet man-

ge Mærkværdigheder, og vist er Jorden i andre Lande ligesaa gavmild og sødsel.

Naar man betænker, sagde den Ubekjendte, de Skatte, som findes i Orienten, saa er det udenfor al Tvivl, og har ikke det fjerne Indien, Afrika og Spanien allerede hos de Gamle været bekjendte af deres Rigdomme? Som Krigsmand giver man vist nok ikke saa nøie Agt paa Biergenes Aarer og Kloster; men imidlertid har jeg dog undertiden haft mine Betragtninger over disse glimrende Striber, som lig sælsomme Knoppe tyde paa en uventet Blomstring og Frugt. Hvor havde jeg dengang kunnet tænke, da jeg glad over Dagens Lys drog forbi disse dunkle Bosliger, at jeg selv skulde ende mit Liv i det Indre af et Bierg. Min Kierlighed bar mig stolt hen over Jordens Overflade, og i hendes Arme haabede jeg at indflumre i min sildigere Alder. Krigen endte, jeg drog hjem fuld af glade Forventninger om en vderfølgende Høst. Men Krigen's Land syntes at være min Skiebnes Land. Min Marie havde født mig to Børn i Orienten. De vare

vort Livs Glæde. Søreisen og den raaere vesterlandste Luft forstyrrede deres Blomstring. Jeg begravde dem faa Dage efter min Ankomst til Europa. Kummerfuld førte jeg min trøstesløse Kone til mit Hiem. En stille Kummer maa have gjort hendes Livs Traad skjør. Paa en Reise, som jeg strax efter maatte foretage, og paa hvilken hun som altid ledsagede mig, hensov hun pludselig stille i mine Arme. Det var tæt herved, at vor jordiske Valfart naaede sin Ende. Min Beslutning var i Diebliffet moden. Jeg fandt, hvad jeg aldrig havde ventet; et guddommeligt Lys kom over mig, og fra den Dag af, at jeg selv begravde hende her, borttog en himmelsk Haand al Kummer fra mit Hierte. Gravmindet har jeg siden ladet oprette. Dste synes en Begivenhed at være tilende, naar den egentlig først begynder, og det har været Tilfældet med mit Liv. Gud skænke Eder alle en Alderdom saa salig, og et Sind saa roligt som mit.

Henrik og Kiøbmændene havde med Opmærksomhed hørt paa Samtalen, og den

Første følte især nye Udviklinger af sit anelsesfulde Indre. Mange Ord, mange Tanker faldt som besielende Frugtstøv i hans Skød, og rev ham snart af hans Ungdoms snævre Kreds ud i den vide Verden. Som mange, mange Aar laae de nyligen forløbne Timer bag ved ham, og han troede aldrig at have tænkt eller følt anderledes end nu.

Eneboeren vilste dem fine Bøger. Det var gamle Historier og Digte. Henrik bladede i de store skøntmalede Skrifter; Versenes korte Linier, Titlerne, enkelte Steder, og de smukke Billeder, som her og der lode sig som beskuelige Ord, tilsyne, for at underknytte Læserens Indbildningskraft, opvakte hans Nysgierrighed. Eremiten bemærkede hans indre Fryd, og forklarede ham de underlige Forestillinger. De forskjelligste Scener af Livet vare afbildede. Kampe, Ligbegængelser, Bryllupshøitideligheder, Skibbrud, Huler og Palladser; Konger, Helte, Præster, gamle og unge Folk, Mennesker i fremmede Dragter, og sælsomme Dyr fore-

kom i forskellige Afveerlinger og Forbindelser. Henrik kunde ikke see sig møet derpaa, og ønskede intet hellere, end at blive hos Eremiten, som saa uimodstaaelig henrev ham, og at blive underviist af ham om disse Bøger. Den Gamle spurgte imidlertid, om der gaves endnu flere Huser, og Eremiten sagde ham, at endnu nogle meget store laae i Nærheden, og at han vilde ledsage ham derhen. Den Gamle var beredt dertil, og Eremiten, som mærkede den Glæde, Henrik fandt i hans Bøger, gav ham Anledning til at blive tilbage, og imidlertid at see videre efter i dem. Henrik blev med Glæde hos Bøgerne, og takkede ham med Varme for denne Tilladelse. Med uendelig Fryd bladede han i dem. Endelig faldt ham en Bog i Hænder, som var skrævet i et fremmed Sprog, som syntes ham at have megen Lighed med det latinske og italienske. Han havde inderlig ønsket, at kiende Sproget; thi Bogen behagede ham overordentlig, uden at han forstod en Stavelse deraf. Den havde ingen Titel, dog fandt han ved at søge deri nogle Billeder. Disse forekom ham ganske forunderlig be-

fiendte, og da han betragtede dem nøiere, opdagede han temmelig fiendelig sin egen Skikkelse iblandt Figurerne. Han blev for-
 skrækket og troede at drømme, men ved gien-
 tagen Betragtning deraf kunde han ikke mere
 tvivle om den fuldkomne Lighed. Han troe-
 de neppe sine Sandser, da han strax efter
 paa et Billede opdagede Hulen, Eremiten
 og den Gamle ved Siden af sig. Efterhaan-
 den fandt han paa de andre Billeder Morgen-
 lænderinden, sine Forældre, Landgreven og
 Landgrevinden af Thüringen, sin Ven Hof-
 caplanen, og mange Andre af sine Bekjend-
 te; dog vare deres Klædninger forandrede og
 syntes at være fra en anden Tid. En stor
 Mængde Figurer vidste han ikke at nævne ved
 Navn, dog syntes de ham bekiendte. Han
 saae sit eget Billede i forskjellige Stillinger.
 Tilfældt forekom han sig selv større og ædlere.
 Guitarren hvilede i hans Arm og Landgrevin-
 den rakte ham en Krands. Han saae sig ved
 det keiserlige Hof, til Skibs, i fortrolig
 Umgang med en yndig Pige, i Kamp med
 Mennesker af vildt Udseende, og i venlige
 Samtaler med Saracener og Mohrer. En

Mand af alvorligt Udortes forekom ofte i hans Selskab. Han følte dyb Urefrygt for denne høie Skikkelse, og var glad over at see sig Arm i Arm med ham. De sidste Billeder vare dunkle og uforstaaelige; dog overraskede ham med den inderligste Henrykkelse nogle Skikkelser, som hørte hjemme i hans Drøm; Slutningen af Bogen syntes at mangle. Henrik var meget bekymret, og ønskede intet hellere, end at kunne læse Bogen, og besidde den fuldstændig. Han beskuede flere Gange Billederne og blev bestyrtset, da han hørte Selskabet komme tilbage. En underlig Undseelse overkom ham. Han dristede sig ikke til at lade sig mærke med sin Dydagelse, lukkede Bogen til, og spurgte blot som hændelsesviis Eremiten om dens Titel og i hvad Sprog den var skreven; han fik da at vide, at den var skreven i det provengalske Sprog. Det er længe siden jeg læste den, sagde Eremiten. Jeg kan ikke mere nøie erindre dens Indhold. Saavidt jeg veed er det en Roman om en Digters forunderlige Skiebne, hvori Digtekunsten bliver frekstillet og priset i dens mangehaande Forhold. Slutningen

mangler af dette Haandſkrift, ſom jeg har medbragt fra Jeruſalem, hvor jeg fandt det blandt en Kuns Eſterladendſkaber, og giemte det til Erindring om ham.

De toge nu Afſkeed fra hinanden, og Henrik var rørt til Taarer. Hulen var bleven ham ſaa mærkværdig, Eneboeren ſaa fier.

Alle omfavnede den Sidſte hierteligen, og han ſelv syntes at have ſaaet dem fier. Henrik troede at bemærke, at han ſaae paa ham med et venligt giennemtrængende Blik. Hans Afſkedzord til ham havde en ſynderlig Betydning. Han syntes at være vidende om hans Opdagelſe, og at hentyde derpaa. Han ledsagede dem lige til Indgangen af Hulerne, efterat han havde bedet dem og iſærdeleſhed Drengen, ikke at tale noget om ham til Bønderne, da han ellers vilde blive udsat for deres Paatrængenhed.

De lovede det alle. Da de ſkiltes fra ham og anbefalede ſig til hans fromme Bøn-

ner, sagde han: Vil det end vare længe, saa see vi dog hinanden igien, og ville da smile over vore Samtaler idag. En himmelsk Dag vil omgive os, og vi vilke glæde os over, at vi i disse Prøvelsens Dale hilse hinanden med Venlighed, og vare besieledede af lignende Følelser og Anelser. De ere de Engle, som lede os sikkert herveden. Naar Ederes Lide er stadigen hæftet paa Himmelen, saa ville I aldrig forfeile Veien til Ederes Hiem. — De skiltes med stille Andagt, fandt snart deres forsagte Pedsagere igien, og naaede under allehaande Fortællinger i kort Tid Landsbyen, hvor Henriks Moder, som havde været ængstelig over hans Udeblivelse, modtog dem med Glæde og! Henrykkelse,

Siette Kapitel.

Mennesker, som ere fødte til Handlen, til Virksomhed, kunne ikke tidlig nok selv betragte og besiele alt. De maae overalt selv tage Haand i med og giennemløbe mange Forhold, paa en vis Maade hærde deres Sind mod en

ny Stillings Indtryk, mod de mange og forskellige Gienstandes adspredende Indflydelse, og vænne sig til, selv naar store Begivenheder trænge paa hinanden, at holde fast ved den Traad, som fører dem til Maalet, og med Snildhed rede den løs fra de øvrige. De tør ikke følge Indflydelserne til en stille Anskuelse. Deres Siel maa ikke være en i sig selv indsluttet Tilskuer, den maa uafsladelig virke udad, og være Forstandens driftige, hurtigen udrettende Tjener. De ere Helte, og Begivenheder, som ville ledes og opløses, hentrænge sig til dem. Alle Tilfælde blive under deres Indflydelse til Tildragelser, og deres Liv er en uafbrudt Række af mærkværdige og glimrende, forviklede og sælsomme Begivenheder.

Underledes er det med hine rolige, ubevandede Mennesker, hvis Sind er deres Berden, hvis Virksomhed er Anskuelse og hvis Liv en gradviis Udvikling af deres indre Kræfter. Ingen Uro driver dem til at gaa udenfor sig selv. En stille Besiddelse er dem nok og det umaalelige Skuespil udenom dem

frister dem ikke, til selv at fremtræde deri, men forekommer dem betydningsfuldt og beundringsværdigt nok, til at anvende den Tid, de have tilovers, paa at betragte det. Lyst til at opfatte dets Aand holder dem i Afstand, og det er den, som bestemte dem til en aandelig hemmelighedsfuld Rolle i denne menneskelige Verden, imedens hine forestille sammes udvortes Ledemod og Sandser, og udad virkende Kræfter.

Store og mangfoldige Begivenheder vilde forstyrre dem. Et simpelt Liv er deres Lod og kun af Fortællinger og Skrifter blive de bekendte med Verdens rige Indhold og tallose Gestalter. Kun fielden maa en Hændelse paa nogen Tid drage dem ind i den raske Hvirvel, for ved egne Erfaringer at undervise dem næiere om de handlende Menneskers Etiling og Karakter, derimod bliver deres for alle Indtryk saa aabne Siel allerede nok beflektiget af de nærmere ubetydelige Gienstande, som vise dem hiin store Verden i fornyget Tilstand, og de ville ikke gøre noget Skridt, uden at gøre de meest overraskende Opdagel-

ser i sig selv over sammes Væsen og Betydning. Det ere Diatene, disse fieldne Pilegrime, som undertiden vandre igiennem vore Boliger, og overalt fornye Menneſkehedens og dens første Guders, Stjernernes, Baarens, Elſkovs, Lyſſalighedens, Frugtbarhedens, Sandhedens og Glædens gamle ærværdige Hellighed, de ſom allerede herneden ere i Beſiddelse af Himlens Fred, og ikke drevne omkring af daarlige Begiæring, fun indaande de jordiske Frugters Duſt, uden at fortære dem, og ſaaledes at blive uigienkadelig lænket til Underverdenen. En Digter lader ſig ſom en god Konge opſøge glade og lyſe Anſigter, og han allene fører med Rette Navn af en Wiis. Hvis man ſammenligner ham med Helten, ſaa finder man, at Digterens Sange ikke fielden vækker Heltemod i ungdommelige Hjerter, men at Heltedaad vel aldrig har fremkaldt Poesiens Aand, i et Sind, hvor den ei tilforn var, eller i det mindſte ſlumrede.

Henrik var af Naturen fød til Digter. Mangehaande Tilfælde syntes at forene ſig

til hans Udbannelse, og endnu havde intet forstyrret hans indvortes Følelse. Alt hvad han saa og hørte syntes kun at oplufte nye Giemmer i hans Indre, og at aabne ham nye Udsigter. Han saa Verden ligge for sig i dens store og afværlende Forhold. Men endnu var den stum, og dens Siel, Talen, endnu ikke vaagnet. Nu nærmede sig en Digter, med en yndig Pige ved Haanden, som ved Modersmaalets Toner, og ved Berørelsen af en sød elskovaadende Mund, oplufkede de bløde Læber, og udviklede den enkelte Accord til uendelige Melodier.

Reisen var nu tilende. Det var henimod Aften, da vore Reisende i godt Behold og vel tilmøde ankom til den berømte Stad Augsburg, og rede forventningsfulde igiennem de høie Gader til den gamle Schwanings anseelige Huus.

Allerede Omegnen var forekommet Henrik meget indtagende. Stadens livlige Tummel og de store Steenhuse overraskede ham

paa en behagelig Maade. Han glædede sig inderlig over sit tilkommende Opholdsted. Hans Moder var meget fornøiet over at see sig efter den lange majsommelige Reise her i sin kiære Fødedy, over snart at kunne igien omfavne sin Fader og sine gamle Bekiendte, forestille dem sin Henrik, og engang med Nødlighed glemme alle Huusvæsenets Befymringer ved de fortrolige Minder af sin Ungdom. Kiøbmændene haabede at holde sig ved de Lystigheder, der gaves, skadesløse for Weiens Ubefvemmeligheder, og at slutte indbringende Handeler.

De fandt den gamle Schwanings Huus oplyst, og en lystig Musik tonede dem imøde. Hvad gielder det, sagde Kiøbmændene, deres Bedstefader giver en munter Fest. Vi komme som kaldede. Hvor vil han blive forundret over de ubudne Gæster. Han drømmer vist ikke om, at den rette Fest nu først vil begynde. Henrik sølte sig forlegen, og hans Moder var kun bekymret for sin Paaklædning. De steg af, Kiøbmændene bleve hos Hestene, og Henrik og hans Mo-

der traadte ind i det prægtige Huus. Nede var Ingen af Husets Folk at finde. De maatte opad den brede Vindeltrappe. Nogle Tienere løbe forbi, hvem de bade, at melde den gamle Schwaning nogle Benneris Ankomst, som ønskede at tale med ham. Tienerne gjorde i Begyndelsen nogle Banneligheder; de Reisende saae just ikke meget godt ud; dog meldte de det til Husets Herre. Den gamle Schwaning kom ud. Han Kiendte dem ikke strax, og spurgte om deres Navne og Grinde. Henriks Moder græd, og faldt ham om Halsen. Kiender de ikke mere deres Datter? raabte hun grædende. Jeg bringer dem min Søn. Den gamle Fader var meget rørt. Han trykkede hende længe til sit Bryst; Henrik sank ned paa det ene Knæ, og kyskede med Omhed hans Haand. Han løftede ham op til sig, og holdt Moder og Søn i sine Arme. Hurtig ind, sagde Schwaning, jeg har lutter Benner og Bekiendte hos mig, som ville hietelig glæde sig med mig. Henriks Moder syntes at betænke sig; hun fik ikke Tid dertil; den gamle Fader førte dem begge ind i

den høie oplyste Sal. Her bringer jeg min Datter og hendes Søn fra Eisenach, raabte Schwaning til den larmende Brimmel af rigtklædte Mennesker. Alles Dine vendte sig til Døren, alle løbe til, Musikken ophørte, og begge de Reisende stode forvirrede og blændede i deres støvede Klæder, midt iblandt den glimrende Skare. Tusind glade Udraab fløi fra Mund til Mund. Gamle Bekiendte omringede Moderen. Der var utallige Spørgsmaal. Enhver vilde først gienkiendes og hilses paa. Imedens den ældre Deel af Selskabet beskæftigede sig med Moderen, hæftede den yngre Deel sin Opmærksomhed paa den fremmede Yngling, som stod med nedsænket Blik, og ikke havde Hierte til igien at betragte de ubekiendte Ansigter. Hans Bedstefader gjorde ham bekiendt med Selskabet, og erkjendte sig om hans Fader og hvad der var mødt dem paa deres Reise.

Moderen huskede paa Riismændene, som af Høflighed vare blevne nede paa Gaden ved Hestene. Hun sagde det til sin Fader,

som strax sendte Bud ned, og indbød dem til at komme op. Hestene bleve bragte i Stalven, og Riismændene kom.

Schwaning takkede dem hiertelig, fordi de saa venstkabelig havde fulgt hans Datter. De vare bekiendte med mange af de Tilstedeværende, som med Venlighed hilsede paa dem. Moderen ønskede at flade sig om, Schwaning tog hende med paa sit Værelse og Henrik fulgte dem i lige Hensigt.

Iblandt Selskabet havde Henrik lagt mærke til en Mand, som han troede ofte at have seet ved sin Side i hiin Bog. Hans ædle Anstand udmærkede ham blandt alle. En mild Alvor var Anden i hans Ansigt; en aaben skönt hvælvet Pande, store sorte giennemtrængende og faste Line, et lune-fuldt Smil ved den blide Mund, og fuldkommen klare mandige Træk gjorde det betydningsfuldt og tiltrækkende. Han var stærk bygget, hans Bevægelser vare rolige og udtryksfulde, og hvor han stod, syntes han evig at ville staae. Henrik spurgte sin

Bedstefader om ham. Det er mig fiert, sagde den Gamle, at du strax har bemærket ham. Det er min herlige Ven, Digteren Klingsohr. Af hans Bekendtskab og Ven-skab kan du være stoltere, end af Keiserens. Men hvorledes staaer det til med dit Hjerte? Han har en smuk Datter, maaskee hun vil stikke Faderen ud hos dig. Det skulde undre mig, om du ikke havde seet hende. Henrik rødmede. Jeg var adspredt, fikre Bedstefader. Selskabet var talrigt, og jeg betragtede kun deres Ven. Man mærker, du kommer fra Norden, svarede Schwaning. Men her skulle vi nok tse dig op. Du skal nok lære at see efter smukke Dine.

De vare nu færdige og begave sig tilbage til Salen, hvor man imidlertid havde gjort Anstalter til Aftensmaaltidet. Den gamle Schwaning ledede Henrik hen til Klingsohr, og fortalte denne, at Henrik strax havde iagt mærke til ham, og paa det ivrigste ønskede at blive bekendt med ham.

Henrik var skamfuld. Klingsohr tiltalte ham venligen, og spurgte om hans Føde-

egn og hans Reise. Der laae noget saa opmuntrende i hans Stemme, at Henrik snart fattede Mod, og uden Evang underholdt sig med ham. Efter nogen Tids Forløb kom Schwaning igien til dem og medbragte den skønne Mathilde. Tag dem med Godhed af min undselige Datter søn, og tilgiv ham at have seet deres Fader, førend han saae dem. Deres spillende Dine ville nok vække den slumrende Ungdom i ham. I hans Fødeland kommer Baaren seent.

Henrik og Mathilde bleve røde. De betragtede hinanden med Forundring. Hun hurgte ham med neppe forstaaelige Ord: om han gierne dandsede. Lust som han svarede Ja, spillede man op til en rask Dands. Løus bød han hende Haanden, hun gav ham sin, og de blandede sig imellem de valtsende Par. Schwaning og Klingsohr stode og saae til. Moderen og Kiøbmændene glædede sig over Henriks Behændighed og hans deilige Dandsesinde. Moderen havde nok at gjøre med at tale med sine Ungdomsveninder, som ønskede hende til Lykke med en saa velskabt

og saa haabesfuld Søn. Klingsohr sagde til Schwaning: deres Datter søn har et indtagende Ansigt. Det viser en lys og omfattende Aand, og hans Stemme kommer dybt fra Hjertet. Jeg haaber, svarede Schwaning, at han vil være deres lærvillige Discipel. Mig forekommer han sød til Digter. Deres Aand komme over ham. Han ligner sin Fader; kun synes han mindre heftig og egensindig. Sin var i sin Ungdom fuld af heldige Anlæg. En vis Frimodighed manglede ham. Der havde kunnet blive mere af ham, end en flittig og duelig Kunstner. — Henrik ønskede aldrig at holde op med Dansen. Med inderlig Velbehag hvilede hans Dine paa hans Danserindes Rosenkinder. Hendes uskyldige Dine skede ikke hans Blik. Hun syntes at være sin Faders Aand i den yndigste Forklædning. Af hendes store rolige Dine straaede evig Ungdom. Den lys himmelblaa Grund læe de brune Stjerners milde Glans. Vanden hvælvede sig ziirligen ned over dem og den fiintdannede Næse: Hendes hele Ansigt var en mod den opgaaende Sol henbøiet Villie og fra den ranke snehvite Hals stynge sig

blaae Karer i ffigonne Bendinger om de bløde Kinder. Hendes Stemme var som et fiernt Echo, og det af brune krøllede Locker ombølgede Hoved syntes kun at svæve over den lette Skabning.

Maden blev bragt ind og Dandsen var tilende. De Eldre satte sig paa den ene, og de Yngre paa den anden Side af Bordet.

Henrik blev hos Mathilde. En ung Pige af hans Slægt satte sig paa hans venstre Side, og Klingsøhr sad ligeoverfor ham. Saa lidet Mathilde talde, saa snaksom var Veronika, hans anden Naboe. Hun var strax ganske fortrolig med ham og gjorde ham i kort Tid bekiendt med alle de Tilstædeværende. Meget af hvad hun sagde, hørte han ikke. Han var endnu hos sin Dandsferinde, og havde gierne vendt sig mere til den høire Side. Klingsøhr gjorde Ende paa hendes Snakken. Han spurgte Henrik om det Baand med de fremmede Figurer, som var fæstet paa hans Kiøle. Henrik fortalte om Morgenlanderinden med megen

Kørelse. Mathilde græd, og Henrik kunde neppe skille sine Taarer. Derved kom han nu i Samtale med hende. Alle underholdt sig; Veronika loe og spøgede med sine Bekjendte. Mathilde fortalte ham om Ungarn, hvor hendes Fader ofte opholdt sig, og om Levemaaden i Augsburg. Alle vare fornøiede. Musikken bortkysede Tilbageholdenhed og hævede alle Følelser til spillende Munterhed. Blomsterkurve husted i rig Pragt paa Bordet, og Vinen listede sig omkring imellem Fadene og Blomsterne, rystede sine gyldne Vinger og opreiste brogede Tæpper imellem Verden og Gæsterne. Henrik begreb først nu, hvad en Fest er. Tusind glade Aander syntes ham at omgøgle Bordet, og i stille Sympathie med de muntre Mennesker at leve af deres Glæder og beruse sig med deres Nydelser. Livsnydelsen stod for ham som et klingende Træ, fuldt af gyldne Frugter. Det Onde lod sig ikke tilsynes, og det forekom ham umuligt, at den menneskelige Tilbøielighed nogensinde skulde have vendt sig fra dette Træ til Kundskaabens farlige Frugt, til Krigen Træ. Han forstod

nu Vinen og Spiserne. De smagede ham overmaade vel. En himmelft Olie krydrede dem, og i Bægeret funklede Jordelivets Herlighed. Nogle Piger bragte den gamle Schwaning en frist Krands. Han satte den paa, kysede dem, og sagde: Ogsaa vor Ben Klingsohr maae I bringe een, vi ville lægge til Tak derfor lære Eder et par nye Sange. Min skulde I strax faae. Han gav Musikken et Tegn, og sang med lydelig Stemme:

Er ei tung og haard vor Skiebne,
Er vor Lod ei sørgelig?
Med Forstillelse vi væbne
Os mod Voldsomhed og Ewig,
I vor Barm vi indelukke
Maae de dybe Længselsfuffe.

Hvad os Fædrene paabyde,
Dampet ikke Hjertets Ild,
Den forbudne Frugt at bryde
Staaer vor Hu og Tanke til;
Tat de jøde Drenge trykke
Til vort Bryst, o salig Trykke!

Men hvis Sligt er Synd at sige?
Tanterne dog tolsfrie er'.
Og hvad har en stakkels Pige
uden Drømme siert og nær?
Vil man end dem fra sig jage,
Vil de dog ei bortdrage.

Om vi end om Aft'nen bede,
Strækker os den. Genlighed,
Og til vore Senge træde
Længsels Eftergivenhed.
Kan da andet deraf blive,
End at alting vi bortgive?

Vore Ynder skal vi giemme,
Har den strænge Moder sagt.
At! hvad kan vel Villien fremme
Mod Naturens Ræmpemagt?
Naar den indre Længsel frister,
Selv det bedste Belte brister.

Hver Begierlighed foragte,
Være haard og kold som Steen,
Efter Skønhed ei at tragte,
Altid være englereen,
Aldrig noget Suf bønføre;
Er det Ungdomsliv at føre?

Store er' en Piges Plager,
Hendes syge Hierte flaaer,
Dg til Een for stille Kliger
Kys af visse Mund hnn faa'r.
Vil sig Bladet dog ei vende,
Dg de Gamles Rige ende?

De Gamle og Ynglingerne loe. Pigerne
rødmede og smilede til Eiden. Under tusin-
Drillerier blev en anden Krands hentet og
paafat Klingsøhr. Men de bade paa det
indstændigste om en ikke saa letfærdig Sang.
Nei, sagde Klingsøhr, jeg vil nok vogte
mig for at tale saa uforfæmmet om Eders
Hemmeligheder. Siger selv, hvad for en
Sang I ville have. Kun intet om Kierlig-
hed, raabte Pigerne, en Sang om Vinen,
om de saa synes. Klingsøhr sang:*)

9 *

*) At jeg har brugt Prof. Dehlenschlägers vel-
lykkede Oversættelse af efterstaaende Digt,
haaber jeg hverken Publicum eller han vil
fortryde paa. Hvor man ikke kan sætte no-
get endnu bedre istedetfor det Gode, som al-
lerede er forhaanden, er det mindre Godt
overflødig.

Oversætt.

Paa grønne varme Bierge fødes
Den Gud, som bringer Himlen mild.
Hans Blik af Solen venligt mødes,
At den kan skænke dem sin Ild.

Ham Baaren glædefuld undfanger,
Sødt svulmer op det spæde Skød,
Og naar i Høsten Frugten pranger,
Da springer frem den Blut saa rød.

I snevre Bugge de ham pleier;
Dybt under Jord han giemmes vel;
Der drømmer han om Fest og Seier,
Og bygger mangt et Lustcastel.

Ind i hans Kammer Ingen trænger,
Naar Uro gærer i hans Blod,
Naar han hvert Baand, hver Lægte sprænger
Med styrig Ungdoms Kraft og Mod.

Thi en usynlig Magt beffærmer
Den hulde Drømmer, fast den staaer;
Og, hvo sig Helligdommen nærmer
Det lustombundne Glavind flaaer.

Naar nu hans Ringer brebes baade,
Da haver han sit Blik saa fion,

La'er rolig sine Præster raade,
Dg kommer frem paa deres Bøn.

Han stiger af sin dunkle Rose,
Klædt i kryсталne Klædebon;
Gendrægtighedens fylde Rose
Betydningsfuld han har i Haand.

Dg overalt om ham med Glæde
Sig sætte hans Disciple ned;
Dg tusind glade Tunger kvæde
Ham deres Tak og Kierlighed.

Han sprudler i utalte Straaler
Sit indre Liv i Verden ud,
Dg Elskov nipper af hans Skaalers,
Dg er hans evighulde Brud.

Com gyldne Tiders Kand han viser
Sig allenstund den Digter god,
Com sødt i luebrufne Viser
Besynger Druens Rosenblod.

Net til hver deilig Mund han skænker
Ham for sit Venskab faderlig,
Dg at hans Net nu Ingen frænker,
Forkynder Gud den her ved mig!

En skøn Prophet! raabte Vigerne. Schwanning glædede sig hiertelig. De gjorde endnu nogle Indvendinger, men det hjalp intet. De maatte række ham de søde Bæber. Henrik skammede sig kun for sin alvorlige Naboverske, ellers havde han lydeligen uttret sin Glæde over Digterens Forrettighed. Veronika var iblandt dem, som havde bragt Krandsen. Hun kom glad tilbage og sagde til Henrik: Ikke fandt, det er fiønt, at være Digter? Henrik dristede sig ikke til at benytte sig af dette Spørgsmaal. Overgiven Glæde og den første Kierligheds Alvor kæmpede i hans Siel. Den indtagende Veronika spøgede med de Andre, og saaledes fik han Tid, til noget at dæmpe den første Mæthilde fortalte ham, at hun spillede Guitarre. Af! sagde Henrik, af dem ønskede jeg at lære det. Jeg har længe længes derefter. — Min Fader har underviist mig, han spiller uforlignelig derpaa, sagde hun rødmende. — Jeg troer dog, svarede Henrik, at jeg lærte det hurtigere af dem. Hvor glæder jeg mig til at høre deres Sang. — Foresil dem kun ikke alt for meget: — D! sagde Henrik,

hvad skulde jeg ikke kunne vente, da selv deres Tale allerede er Sang, og deres Stabning forklynder en himmelsk Musik.

Mathilde taug. Hendes Fader begyndte en Samtale med ham, hvori Henrik talte med den meest levende Begeistring. De som sad i Nærheden undrede sig over Unglingens Betsalenhed, over hans billedrige Tankers Fylde. Mathilde betragtede ham med stille Opmærksomhed. Hun syntes at glæde sig over hans Ord, som hans Ansigt endnu mere forklarede med de meest udtryksfulde Miner. Hans Dine havde en usædvanlig Glæde. Han saae sig undertiden om efter Mathilde, som forbausedes over Udtrykket i hans Ansigt. I Samtalens Varme greb han uformærkt hendes Haand, og hun kunde ikke afholde sig fra, at tilkiendegive sit Bifald til meget af hvad han sagde, med et sagte Haandtryk. Klingsøhr vidste at vedligeholde hans Enthusiasme, og løkkede efterhaanden hans hele Siel frem paa hans Væber. Endelig reiste Alle sig. Alle sværmede om iblandt hinanden. Henrik var

bleven ved Mathildes Side. De stode ubemærkede af de andre. Han holdt hendes Haand og kyskede den med Omhed. Hun lod ham beholde den og saae paa ham med ubeskrivelig Venlighed. Han kunde ikke holde sig, bøiede sig hen til hende og kyskede hendes Læber. Hun blev overrasket og mødte uvilkaarlig hans brændende Kys. Gode Mathilde, kiere Henrik, det var alt, hvad de kunde sige hinanden. Hun trykkede hans Haand, og gik hen til de Andre. Henrik stod som i Himmelen. Hans Moder kom hen til ham. Paa hende udloed han sin hele Omhed. Hun sagde: Er det ikke godt, at vi ere reiste til Augsburg? Ikke sandt, det behager dig ret her? Kiere Moder, sagde Henrik, saaledes har jeg aldrig forestillet mig det. Det er ganske herligt.

Resten af Aftenen hengik i uendelig Munterhed. De Gamle spillede, snakkede, og saae paa Dansen. Musikken bølgede som et Lysthav i Salen, og hævede den berusende Ungdom.

Henrik følte de henrykkende Forbud

paa Elstovs første Byst. Ogsaa Mathilde lod sig villigen føre af de smigrende Bølger, og skjulte sin ømme Tiltro, sin spirende Tilbøielighed til ham kun under et let Glor. Den gamle Schwaning bemærkede den begyndende Forstaaelse, og drillede dem begge.

Klingsohr havde faaet Henrik! Fier, og glædede sig over hans Følelse. De andre Unglinger og Piger havde snart bemærket det. De drillede den alvorlige Mathilde med den unge Thüringer, og lagde ikke Skjul paa, at det var dem fiert, ikke mere at behøve at tage sig iagt for Mathildes Opmærksomhed paa deres Kierlighedsforstaaelser.

Det var langt ud paa Natten, da Selskabet skiltes ad. Mit Livs første og eneste Fæst, sagde Henrik til sig selv, da han var bleven allene, og hans Moder af Træthed havde lagt sig tilhvile. Jeg er tilmode, som jeg var i hiin Drøm, ved Synet af den blaa Blomst. Hvilken besynderlig Sammenhæng er der imellem Mathilde og denne Blomst! Hiint Ansigt, som fra Blomsterbægeret

bølede sig mig imøde, det var Mathildes himmelske Ansigt, og nu erindrer jeg mig ogsaa, at have seet det i hiin Bog. Men hvorfor har det ikke der saaledes bevæget mit Hierte? O! hun er Sangens synlige Aand, sin Faders værdige Datter. Hun vil opløse mig til Musik. Hun vil være min inderste Sjel, min hellige Ilds Bevogterinde. Hvilken Evighed af Trost og Følelse i mig! Jeg blev kun fød, for at tilbede hende, for evig at tiene hende, for at tænke og føle hende. Hører ikke en egen udeelt Tilværelse til at flue og tilbede hende? og er jeg den Lykkelige, hvis Væsen kan være Echoet, Speilet af hendes? Det var intet Tilfælde, at jeg saae hende ved Enden af min Reise, at en salig Fæst omgav mit Livs høieste Nødvendighed. Det kunde ikke være anderledes; gjør ikke hendes Nærværelse alting festligt?

Han traadte til Vinduet. Stjernechoret stod paa den dunkle Himmel, og i Østen forkyndte et hvidt Skier den kommende Dag.

Med fuld Henrykkelse udraabte Henrik:

Eder, I evige Stierne, I stille Vandrerer,
Eder kalder jeg til Vidner paa min hellige
Ged. For Mathilde vil jeg leve, og evig
Trostaab skal knytte mit Hjerte til hendes.
Ogsaa for mig frembryder den evige Dags
Morgen. Natten er forbi. Jeg antænder
mig selv til et aldrig udbrændende Offer for
den opgaaende Sol.

Henrik var varm, og sov først ind henis
mod Morgen. I underlige Drømme sam-
menfløde hans Siels Tanker. En dyb blaa
Strøm glimrede i den grønne Stette. Paa
den glatte Flod svømmede en Baad. Ma-
thilde sad og roede. Hun var smykket med
Krandse, sang en ukunstlet Sang, og saae
med sød Beemod over til ham. Hans Bryst
var beflemt. Han vidste ikke hvorfor. Him-
melen var klar, Engen rolig. Hendes him-
melske Ansigt speilede sig i Bølgerne. Paa
engang begyndte Baaden at dreie sig rundt.
Han raabte ængstelig til hende. Hun smile-
de og lagde Armerne ned i Baaden, som
stedse vedblev at dreie sig. En uhyre An-
gust overkom ham. Han styrtede sig i Strøm-

men; men han kunde ikke komme afsted, Vandet bar ham. Hun vinkede, hun syntes at ville sige ham noget, Baaden tog allerede Vand ind; dog smilede hun med usigelig Underlighed, og saae munter paa Vandhvirvelen. Paa engang drog det hende ned. En sagte Wind strøg hen over Strømmen, som nu flød ligesaa rolig og glimrende som tilforn. Den skrækkelige Angest berøvede ham al Bevidsthed. Hjertet slog ikke mere. Han kom først til sig selv, da han følte sig paa tørt Land. Han maatte have svømmet langt. Han vidste ikke hvorledes det var gaaet med ham. Hans Erindring var forsvunden. Tankeløs gik han længere op paa Landet. Han følte sig skrækkelig mat. En lille Kilde kom ud af en Høi, den tonede som lutter Klokker. Med Haanden øsede han nogle Draaber og vadede dermed sine Læber. Som en bange Drøm laae den skrækkelige Begivenhed bagved ham. Han gik stedse videre fremad, Blomster og Træer tiltalte ham. Han blev saa vel og saa inderlig tilmode. Da hørte han igien hiin stille Sang. Han løb efter Lyden. Paa en-

gæng holdt en ham tilbage ved Kiolen. Kiere Henrik, raabte en bekiendt Stemme. Han saae sig om, og Mathilde sluttede ham i sine Arme. Hvorfor løber du fra mig, Kiere Henrik, sagde hun pustende. Jeg kunde neppe indhente dig. Henrik græd. Han trykkede hende til sig. — Hvor er Strømmen, raabte han med Taarer. Seer du ikke dens blaae Bølger over os? Han saae opad, og den blaa Strøm flød sagte over hans Hoved. Hvor ere vi, Kiere Mathilde? Hos vore Forældre. Blive vi sammen? Evig, svarede hun, i det hun trykkede sine Læber til hans, og omsluttede ham saaledes, at hun ikke kunde komme fra ham igien. Hun hvidskede ham et forunderligt hemmeligt Ord ind i Munden; det giennemklang hans hele Væsen. Han vilde gjerne have givet sit Liv, for at huske dette Ord.

Syvende Kapitel.

Klingsøhr stod foran hans Seng og bød ham venlig god Morgen. Han vaagnede og

salbt Klingsohr om Halsen. Det gielder, ikke dem, sagde Schwaning. Henrik smilede og skjulte sin Rødme ved sin Moders Kinder.

Har de Lust at spise Frokost med mig paa en skøn Balle udenfor Staden, sagde Klingsohr. Den herlige Morgen vil so friske dem. Alsd dem paa. Mathilde venter allerede paa os.

Henrik takkede med inderlig Glæde for denne velkomne Indbydelse. I et Dieblisk var han færdig, og kysede med megen Varme Klingsohrs Haand.

De gik til Mathilde, som i sin simple Morgendragt var saa himmelsk skøn; hun hilste ham venligen. Hun havde allerede pakket Frokosten i en lille Kuro, som hun hangte paa den ene Arm, og rakte trohiertig Henrik den anden Haand. Klingsohr fulgte dem, og saaledes vandrede de igiennem Staden, som allerede var meget levende, til en lille Høi ved Floden, hvor en vid og fuld Udsigt aabnede sig under nogle høie Træer.

Allerede ofte har jeg, udbroød Henrik, frydet mig ved Solens Dypgang over den farvesprængte Natur, og over det fredelige Maboftab af dennes mangfoldige Eiendomme; men en saa skabende og ublandet Fryd som idag har endnu aldrig fyldt min Siel. Hint Fierne er mig saa nær, og det rige Landskab forekommer mig som en indre Phantafie. Hvor foranderlig er Naturen, saa uforanderlig endog dens Overflade synes at være. Hvor meget anderledes er den ikke, naar en Engel, naar en kræftig Aand er ved vor Side, end naar en Nødlidende klager for os, eller en Bonde fortæller os, hvor ugunftigt Veirliget er, og hvor nødvendig han behøver mørke Regndage for fin Cæd. Dem, dyrebarefte Mester, fylde jeg denne Fornøielse; ja denne Fornøielse; thi der gives intet andet Ord, som rigtigere kan udtrykke mit Hjertes Tilftand. Glæde, Lyst og Henrykkelse ere kun Dele af Fornøielsen, der sammenknytter dem til et høiere Liv. Han trykkede Mathildes Haand til fit Hjerte, og hensank med fyrige Blikke i Beftuelsen af hendes milde følende Die.

Naturen, sagde Klingsohr, er for vor Siel, hvad et Legeme er for Lyset. Hiint holder dette tilbage; bryder det i eiendommelige Farver; antænder paa sin Overflade eller i sit Indre et Ly, som, naar det kan opveie dets Mørke, gør det klart og gien-
nemfigtigt, naar det faaer Overhaand, og
udgaaer derfra, for at belyse andre Legemer.
Men selv det dunkleste Legeme kan ved
Vand, Ild og Luft blive bragt til at vor-
de lyst og skinnende.

Jeg forstaaer dem, kiere Mester. Men-
neffene ere Krystaller for vor Siel. De
ere den giennemfigtige Natur. Kiere Ma-
thilde, jeg vilde kalde dem en kostbar luttret
Saphir. De er klar og giennemfigtig som
Himmelen, de belyser med det mildeste Ly.
Men siig mig, kiere Mester, om jeg har
Ret: mig synes, at just naar man er inder-
ligst fortrolig med Naturen, formaaer og
ønsker man allermindst at sige noget om den.

Det er alt som man tager det, svarede
Klingsohr; Naturen har en ganske anden

Beskaffenhed med Hensyn til vor Nydelse og vor Aand, end med Hensyn til vor Forstand, til den Ene, som leder vore jordiske Kræfter. Man maa vogte sig vel for ikke at glemme det ene for det andets Skyld. Der gives mange, som kun kiende den ene Side og ringeagte den anden. Men begge kan man forene, og man vil befinde sig vel derved. Skade, at saa saa tænke paa, at kunne bevæge sig frit og utvungent i deres Indre, og ved en behørig Adskillelse at fikse sig den hensigtsmæssigste og naturligste Brug af deres Sielskræfter, og saaledes opstaaer efterhaanden en hielpeløs Dorskhed, saa at naar saadanne Mennesker engang vil reise sig med samlede Kræfter, begynder en stor Forvirring og Strid, og det ene styrter plumpt ovenpaa det andet. Jeg kan ikke noksom anbefale dem, med Glid og Umage at understytte deres Forstand, deres naturlige Drift til at vide, hvorledes alt gaar til, og hænger sammen med hinanden efter visse Love. Intet er Digteren uundværligere, end Kundskab om enhver Beskræftigelses Natur, Bekendtskab med Midlerne

til at iopnaae enhver Hensigt, og Kandsnærværelse til efter Tid og Omstændigheder at vælge de meest passende. Begeistring uden Forstand er unyttig og farlig, og Digteren vil kun frembringe lidet Beundringsværdigt, naar han selv forbauses over det Beundringsværdige.

Men er ikke en indvortes Tro paa Skiebne's menneffelige Regiering Digteren uundværlig?

Bistnok uundværlig, fordi han ikke kan forestille sig Skiebne's anderledes, naar han overtænker det nøiere; men hvor langt er denne klare Bished borte fra hiin ængstelige Uvidenhed, fra hiin blinde overtroiske Frygt. Og saaledes er ogsaa en digterisk Kands tempererende besielende Varme just det Modsatte af et sygeligt Hjertes vilde Hidsighed. Denne er tom, stakket og bedøvende; hiin affondrer skarpt alle Gienstande, begunstiger Udviklingen af de mangfoldigste Forhold, og er evig ved sig selv. Den unge Digter kan ikke være kold ikke betænksom nok. Til

sand, melodisk Belsøenhed hører en omfattende, opmærksom og rolig Aand. Det bliver blot forvirret Snak, naar en rivende Storm bruser i hans Barm, og opløser Opmærksomheden i en ziltrende Tankeløshed. Endnu engang gientager jeg, den ægte Sands er som Lyset, ligesaa rolig og fælsom, ligesaa elastisk og giennemtrængelig, ligesaa mægtig og ligesaa umærkelig virkende som hiint kostelige Element, som med sin Afmaaling fordeler sig paa alle Gienstande, og lader dem alle sees i henrivende Afsværling. Digteren er blankt Staal, ligesaa let at bestadige som et skørt Glasrør, og ligesaa haard, som en ubearbejdelig Kiselsteen.

Det har jeg allerede følt undertiden, sagde Henrik, da jeg i de inderligste Diebliske var langt mindre levende, end til andre Tider, da jeg kunde gaae frit omkring, og gjøre alting med Lyst. Da giennemtrængte mig et aandigt sindrigt Væsen, og jeg kunde efter Behag bruge enhver Sands, vende om og fra alle Sider betragte enhver

Tanke, som et virkeligt Legeme. Jeg stod med stille Deeltagelse ved min Faders Værksted, og glædede mig, naar jeg kunde hjælpe ham, og bringe noget velgiort istand. Gavnlighed har en ganske egen, og stor Behagelighed ved sig, og Bevidstheden derom forskaffer en varigere og tydeligere Nydelse, end hiin forsvindende Følelse af en ubegribelig overvættets Herlighed.

Tro ikke, sagde Klingsohr, at jeg hadler den sidste; men den maa komme af sig selv, og ikke søges. At den kun sielden indfinder sig er velgiørende; kom den oftere, vilde den blive trættende og svækkende. Man kan ikke hastigt nok udribe sig af den søde Bedøvelse, som den efterlader, og vende tilbage til en regelmæssig og Møie frævcende Bestiæftigelse. Det er ligesom med de behagelige Morgendømme, fra hvis bedøvende Hvirvel man kun med Magt kan udribe sig, hvis man ikke vil henfalde i en mere og mere trykkende Slappelse, og saaledes siden henfløde den hele Dag i sygelig Udtømmelse og Træthed.

Poesien især maa, blev Klingsøhr ved, drives strængt som Kunst. Som blot Nydelse ophører den at være Poesie. En Digter maa ikke gaac ledig omkring hele Dagen, og gjøre Jagt paa Billeder og Følelser. Det er just den bagvendte Maade. Et reent aabent Sind, Bane til at eftertænke og betragte, og Færdighed i at lensætte og vedligeholde alle sine Evner i en dem gienfittigen oplivende Virksomhed, det er Grundlagene for vor Kunst. Hvis de vil overlade dem til mig, saa skal ingen Dag gaae forbi, uden jeg jo har forøget deres Kundskaber, og bibragt dem nogle nytrige Indsigter. Staden er rig paa Kunstnere af alle Slags. Der gives her erfarne Statsmænd, dannede Kiøbmænd. Man kan uden mange Omstændigheder gjøre sig bekendt med alle Stænder, med alle Haandteringer, med alle Forhold og Fornødenheder i det menneskelige Selskab. Jeg vil med Glæde undervise dem i det haandværksmæssige af vor Kunst, og læse de mærkværdigste Skrifter med dem. De kan dele Mathildes Læretimer, og hun vil gierne lære dem at spille

Guitarre. Enhver Beskæftigelse vil forberede de øvrige, og naar de saa har anvendt deres Dag vel, saa vil den selskabelige Aftens Samtaler og Glæder, og Synet af det skønne Landskab altid paa ny overraske dem med de herligste Nydelser.

Hvilken herlig Bane aabner de ikke for mit B.L.F, fiere Mester. Under deres Førelse vil jeg først mærke, hvilket ædelt Maal der staar for mig, og hvorledes jeg kun ved deres Raad kan haabe at naae det.

Klingsøhr omarmede ham med Lighed. Mathilde bragte dem Frokosten, og Henrik spurgte hende med rørt Stemme, om hun gierne vilde antage ham til at dele hendes Underviisning, og til Værting. Jeg vil nok evig blive deres Værting, sagde han, i det Klingsøhr gik hen til en anden Side. Hun bøjede sig umærkelig hen til ham. Han omfavnede hende og kyssede den rødmenende Piges bløde Mund. Kun svagt trak hun sig tilbage for ham, og rakte ham med den barnligste Ustyld en Rose, som hun bar

paa Bryttet. Hun gav sig noget at bestille med sin Kurb. Henrik saae efter hende med stille Henrykkelse, kyssede Rosa, satte den paa sit Bryst, og gik hen til Klingsohr, som stod og saae ud over Staden.

Hvilken Vej kom de hertil Staden, spurgte Klingsohr. Med over hiin Høi, svarede Henrik. Gik hen i det Fierne taber vor Vej sig. — De maae have seet skønne Egne. — Næsten uafbrudt have vi reist igiennem yndige Landskaber. — Og saa deres Fødeby har vel en behagelig Beliggenhed? — Egnen er afvejlende nok; dog er den endnu vild, og mangler en stor Flod. Strømme ere et Landskabs Dine. Fortællingen om deres Reise, sagde Klingsohr, har igaarastes forskaffet mig en behagelig Underholdning. Jeg har mærket vel, at Digtekunstens Aand er deres venlige Ledsaager. Deres Medreisende ere uformærket blevene hans Stemmer. I Digterens Nærhed frembryder Poesien overalt. Poesiens Land, det romantiske Morgenland, har hilset dem med sin søde Bemød; Krigen har

i sin vilde Herlighed tiltalt dem, og Naturen og Historien have mødt dem i Skikkelse af en Biergmand og en Eneboer.

De forglemmer det bedste, kære Mester, Synet af den himmelske Elskov. Det berøer kun paa dem, evig at holde mig dette Syn for Dine. Hvad mener du, sagde Klingsohr, i det han vendte sig til Mathilde, som just kom hen til ham. Har du Lust til at være Henriks uadskillige ledsagerinde? Hvor du bliver, bliver jeg ogsaa. Mathilde blev forstærket, hun fløi i sin Faders Arme. Henrik zittrede af navnløs Glæde. Vil han da vel evig ledsage mig? kære Fader. Spørg ham selv, sagde Klingsohr rørt. Hun saae paa Henrik med den inderligste Omhyed. Min Evighed er jo dit Værk, raabte Henrik, imedens Taarene styrtede ned over hans blomstrende Kinder. De omfavnede hinanden. Klingsohr sluttede dem i sine Arme. Mine Børn, raabte han, værer hinanden troe indtil Døden! Kierlighed og Trofasthed ville gjøre Eders Liv til evig Poesie.

Attende Kapitel.

Om Eftermiddagen førte Klingsohr sin nye Søn, i hvis Lykke hans Moder og Bedstefader toge den ømmeste Deel, og betragtede Mathilde som hans Skyttsaand, i sin Stue, og gjorde ham bekendt med sine Bøger. Siden talede de om Poesien.

Jeg veed ikke, sagde Klingsohr, hvors for man sædvanligviis holder det for Poesie, naar man udgiver Naturn for Poet. Den er det ikke til alle Tider. Der er i den, som i Mennesket, et modsat Væsen, den dumpe Begiærlighed, og den sløve Følesløshed og Dorstshed, som føre uophørlig Krig med Poesien. Det vilde være et skønt Stof til et Digt, denne mægtige Kamp. Mange Lande og Tider synes, ligesom de fleste Mennesker, ganske at staae under denne Poesiens Fiende, da derimod i andre Poesien er som hjemme og overalt tiisyn. For Historieffri- veren ere denne Kamps Tider saare mærk- værdige, Fremstillingen af dem er en skøn

og belønnende Beskæftigelse. Det er sædvanligen i de Tider at Digtene sødes. Intet er Modstanderne ubehageligere, end at de ligeoverfor Poesien, selv blive til poetiske Personer, og ikke sielden i Stridens Hede bytte Waaben med denne, og blive heftigen trufne af deres egne underfundige Waaben, da derimod de Saar, Poesien faaer af sine egne Waaben, tidt læges og gjøre den kun end mere skøn og stærk.

Krigen synes mig overhovedet, sagde Henrik, at være en poetisk Virkning. Folk ansee sig forpligtede til at slaaes om en eller anden ussel Besiddelse, og mærke ikke, at den romantiske Aand opflammer dem, til at tilintetgjøre de unyttige og flette Ting ved dem. De gribe til Waaben for Poesiens Sag, og begge Hære følge een og samme usynlige Fane.

I Krigen, blev Klingsohr ved, rører sig Grundelementet, Urvandet. Nye Verdensdele skulle opstaae, nye Slægter skulle fremstaa af den store Opløsning. Den

sanbe Krig er Religionskrigen; den gaar lige løs paa Undergang, og i den viser Menne- skenes Banvid sig i sin fuldkomne Skikkelse. Mange Krige, især de, som opstaae af Na- tionalhad, høre med til denne Klasse, og de ere ægte Digtninger. Her ere de sanbe Hel- te hjemme, som ere Digternes æbleste Mod- billeder, og intet andet end jordiske af Poesie uvilkaarligen giennemtrængte Kræfter. En Digter, som tillige var Helt, vilde være en guddommelig Afsending, men vor Poesie er ikke hans Fremstilling voksen.

Hvorledes forstaaer de det, kære Fader, sagde Henrik. Kan en Gienstand være for høi for Poesien?

Vist nok; dog kan man egentlig ikke sige for Poesien, men kun for vore jordiske Midler og Værktøi. Som der for en enkelt Digter gives kun et eiendommeligt Fag, hvori han maa blive, hvis han ikke vil tabe al Holdning og Aandedrættet: saaledes gives der ogsaa for den hele Sum af menneskelige Kræfter en bestemt Grændse, udenfor hvil-

En Fremstillingen ikke kan vedligeholde den
 nødvendige Tæthed og Formelighed, men
 bliver til et intetsigende bedrageligt Uting.
 Især kan man som Lærling ikke noksom vog-
 te sig for disse Udsøvelser, da en levende
 Phantasie kun alt for gierne begiver sig til
 Grændserne, og søger overmodig at gribe
 og udtale det Ufattelige, det Overdrevne.
 Modnere Erfaring lærer først at undgaae
 denne Gienstandenes Uforholdsmæssighed,
 og at overlade til den verdslige Wiisdom at op-
 spore det Simpleste og det Høieste. Den
 ældre Digter stiger ikke høiere, end han just
 behøver, til at sætte sit mangfoldige Forraad
 i en letfattelig Orden, og vogter sig vel for,
 at forlade den Mangfoldighed, som giver
 ham Stof nok, og tillige de nødvendige
 Sammenligningspunkter. Jeg kunde næsten
 sige, et Chaos maa i enhver Digtning skin-
 ne igiennem Ordenens regelmæssige Flor.
 Kun en let Sammenstilling gjør Rigdom i
 Opfindelse fattelig og behagelig, hvorimod
 ogsaa den blotte Jevnhed har samme ubeha-
 gelige Lørhed som en Talfigur. Den bedste
 Poesie ligger os ganske nær, og en sædvane

lig Gienstand er ikke sielden dens kiereſte Stof. For Digteren er Poesien bunden til indſkrænkede Midler, og juſt derved bliver den til Kunſt. Sproget ialmindelighed har ſin beſtemte Kreds. Endnu ſnævrere er Dinfanget af et Sprog iſærbeleſhed. Ved Dvelfe og Eſtertanke lærer Digteren ſit Sprog at kende. Han veed nøie, hvad han kan udrette dermed, og vil ikke gjøre noget daarligt Forſøg paa at anſpænde det over dets Kræfter. Kun ſielden vil han ſammentrænge alle dets Kræfter til eet Punct; thi da bliver han trættende, og tilintetgjør ſelv den poſſibare Virkning af en velanbragt Krafttyttring. Kun en Gøgler, ingen Digter afretter det til ſælſomme Spring. Overalt kunne Digtere aldrig lære nok af Tonekunſtnere og Malere. I diſſe Kunſter bliver det ret paaſaldende, hvor nødvendigt det er, at gaae huusholderiſt tilværks med Kunſtens Hielpemidler, og hvor meget der kommer an paa paſſende Forhold. Derimod kunne viſnok hine Kunſtnere med Taknemmelighed modtage af os den poetiſke Uafhængighed, og den indre Aand i enhver Digtning og Dypſindelſe,

i ethvert ægte Kunstværk ialmindelighed. De skulde være mere poetiske, og vi mere musikalske og maleriske — begge efter vor Kunsts Biiis og Maade. Stoffet er, ikke Kunstens Formaal; Udførelsen er det. Du vil selv erfare, hvilke Sange ville lykkes dig bedst, vist de, hvis Gienstande ere dig bedst bekiendte og meest nærværende. Derfor kan man sige, at Poesien ganske beroer paa Erfaring. Jeg veed med mig selv, at i mine yngre Aar var ingen Gienstand saa langt borte eller saa ubekiendt for mig, at jeg ikke allerhelst skulde besynge den. Hvad blev det? en tom, jammerlig Drøddunst, uden en Gnist af sand Poesie. Derfor er ogsaa et Eventyr en meget vanskelig Opgave, og selvsiden vil en ung Digter løse den godt.

Jeg ønskede gjerne at høre et af dig, sagde Henrik: De saa, som jeg har hørt, have fornøiet mig ubeskrivelig, hvor ubetydelige de end maaskee vare.

Jeg vil iaften opfylde dit Ønske. Jeg erindrer eet, som jeg forfattede, da jeg end-

nu var temmelig ung, og deraf bærer det ogsaa tydelige Spor, imidlertid vil det derfor maaskee være dig saa meget lærerigere, og minde dig om mangt af hvad jeg har sagt dig.*)

Sproget, sagde Henrik, er virkelig en lille Verden i Tegn og Toner. Saaledes som Mennesket behersker det, ønskede han gjerne at beherske hele Verden, og at kunne udtrykke sig frit deri. Og netop i den Fryd, at kunne aabenbare for Verden, hvad der ligger udenfor den, at kunne gøre det, som egentlig er vor Tilværelses oprindelige Drift, ligger Poesiens Udspring.

Det er ret slemt, sagde Klingsohr, at Poesien har et særskilt Navn, og at Digterne udgøre en særskilt Klasse. Der er intet

*) Det her omtalte Digt er det Eventyr, som udgør dette Skriffs 9de Kapitel, men som i Oversættelsen er udeladt. Mere besaaende i Fortalen.

særskilt veri. Den er den menneskelige
Aands eiendommelige Handlemaade. Dig-
ter og tragter ikke ethvert Menneske i hvert
Minut? — Mathilde traadte just ind i
Bærelset, som Klingsohr sagde: Man see
kun hen til Kierlighed. Intetsteds bliver
vel Poesiens Nødvendighed for Menneskehe-
dens Existence saa klar som i den. Kierlighe-
den er stum, kun Poesien kan tale for den.
Eller Kierlighed selv er ikke andet, end den
høieste Naturpoesie. Dog jeg vil ikke sige
dig Ting, som du veed bedre, end jeg.

Du er jo Kierligheds Fader, sagde
Henrik, idet han omfavnede Mathilde, og
begge kyskede hans Haand.

Klingsohr omfavnede dem og gik ud.
Kiere Mathilde, sagde Henrik efter et langt
Kys, det er mig som en Drøm, at du er
min, men endnu underligere synes det mig,
at du ikke altid har været det. Jeg synes,
sagde Mathilde, at jeg har kiendt dig fra
umindelige Tider af. — Kan du da elske
mig? — Jeg ved ikke hvad Elskov er, men

det kan jeg sige dig, at det forekommer mig som om jeg nu først begyndte at leve, og at jeg holder saa meget af dig, at jeg gierne vilde døe strax for dig. — Min Mathilde, først nu føler jeg, hvad det vil sige, at være u dødelig. — Kiære Henrik, hvor uendelig god er du, hvilken herlig Aand taler ud af dig. Jeg er en stakkels ubetydelig Pige. — Hvor dybt du beffæmmer mig! jeg er dog blot ved dig, hvad jeg er. Uden dig var jeg intet. Hvad er en Aand uden Himmel, og du er den Himmel, som bærer og opholder mig. — Hvilken salig Skabning var jeg, hvis du vilde være saa tro som min Fader. Min Moder døde kort efter min Fødsel; min Fader begræber hende endnu næsten hver Dag. — Jeg fortjener det ikke, men gid jeg maatte være lykkeligere, end han. — Jeg vilde meget gierne leve ret længe ved din Side, kiære Henrik. Jeg bliver vist meget bedre ved dig. — Ak! Mathilde, ikke engang Døden skal adskille os. — Nei Henrik hvor jeg er, vil du være. — Ja hvor du er, Mathilde, vil jeg evig være. — Jeg begriber intet af Evigheden, men jeg tænker, det

maa være Evigheden, det som jeg føler, naar jeg tænker paa dig. — Ja Mathilde, vi ere evige, thi vi elske hinanden. — Du kan ikke troe, min Elskede, hvor inderlig jeg idag morges, da vi kom hjem, nedfælede for den himmelske Moders Billede, hvor usigelig jeg har bedet til hende. Jeg henflød i Taarer. Det forekom mig, som om hun smilede til mig. Nu veed jeg først hvad Taknemmelighed er. — O Elskede, Himlen har givet mig dig til Tilbedelse. Jeg tilbeder dig. Du er den Helgeninde, som bringer mine Bønner for Gud, ved hvem han aabenbarer sig for mig, og ved hvem han kundgør mig sin Kierligheds Fylde. Hvad er Religiouen andet end en uendelig Forstaaelse, en evig Forening af elskende Hjerter? Hvor to ere forsamlede, er han jo iblandt dem. Jeg har evig noget at indaande ved dig; mit Bøst vil aldrig ophøre at drage dig ind i sig. Du er den guddommelige Herlighed, det evige Liv i den yndigste Skikkelse. — Ak, Henrik! du veed Rosernes Skiebne; vil du ogsaa trykke de visne Læber, de blege Kinder med Omhyed til dine Læber?

Bille Sporene af en tiltagende Alder, ikke
 tillige være den forbigangne Kierligheds
 Spor? — D, kunde du see igiennem mine
 Dine ind i min Siel, men du elsker og saa
 troer du mig ogsaa. Jeg kan ikke forstaae
 hvad man siger om Skienhedens Forgængelighed.
 D! den er for mig uvisnelig. Det
 som saa uadskillelig hendirger mig til dig,
 som har opvaakt en evig Tilbøielighed hos
 mig, det er ikke fra denne Tid allene. Kun-
 de du blot see, hvorledes du viser dig for
 mig, hvilket forunderligt Billede der gien-
 nemtrænger dit Udvoortes, og overalt lyser
 mig imøde, saa vilde du ikke frygte nogen
 Alder. Din jordiske Skikkelse er kun en
 Skygge af dette Billede. De jordiske Kræf-
 ter arbeide og fremvælde for at holde det fast,
 men Naturen er endnu umoden; Billedet er
 et evigt Grundbillede, en Deel af den ube-
 fiendte hellige Verden. — Jeg forstaaer dig,
 Kiere Henrik, thi jeg seer noget Eignende,
 naar jeg betragter dig. — Ja Mathilde, den
 høiere Verden er os nærmere, end vi sæd-
 vanlig tænke. Allerede her leve vi i den, og
 vi see den paa det inderligste sammenvævet

med den jordiske Natur. — Du vil endnu aabenbare mig herlige Ting, du Elskede. — O Mathilde, fra dig allene udgaaer min Spaadoms gave. Alt hvad jeg har er jo dit; din Kierlighed vil føre mig ind i Livets Helligdomme, ind i Sielens Allerhel- ligste; du vil begeistre mig til de høieste Anskueiser. Hvo veed, om ikke vor Kier- lighed engang bliver til Flammefinger, som hæve os i Beiret, og hembære os til vort himmelske Hiem, endnu førend Alderdom og Død naaer os. Er det ikke allerede et Underværk, at du er min, at jeg holder dig i mine Arme, at du elsker mig og, evig vil være min? — Ogsaa mig er nu alt troligt, og jeg føler jo saa tydelig din stil- le Flamme lue i mit Indre; hvo veed om den ikke forklarer os, og efterhaanden opløser de jordiske Baand. Sig mig blot, Henrik, om du ogsaa allerede har den grænseløse Tilid til mig, som jeg har til dig. End- nu aldrig har jeg følt noget saadant, selv ikke for min Fader, som jeg dog elsker saa uendeligt. — Kiere Mathilde, det pincer mig ordentlig, at jeg ikke paa engang kan

fige dig alt, at jeg ikke strax paa engang kan hengive dig mit hele Hierte. Det er ogsaa første Gang i mit Liv, at jeg er ganske aabenhjertig. Ingen Tanke, ingen Følelse kan jeg have hemmelig for dig; du maa vide alt. Mit hele Væsen skal blande sig med dit. Kun den grændseløseste Hengivelse kan opfylde min Kierligheds Forbringer til sig selv. Deri bestaaer den jo. Den er jo en hemmelighedsfuld Sammenflyden af vor hemmeligste og eiendommeligste Tilværelse. — Henrik, saaledes kunne endnu aldrig to Mennesker have elsket hinanden. — Det kan jeg heller ikke troe. Der gaves jo endnu ingen Mathilde. — Heller ingen Henrik. — Ak! sværg mig endnu engang, at du evig er min; Kierlighed er en uendelig Gjentagelse. — Ja Henrik, jeg sværger evig at være din ved min gode Moders usynlige Nærværelse. — Jeg sværger evig at være din, Mathilde, saa sandt som Kierlighed er Guds Nærværelse hos os. En lang Omfavnelse, utallige Kysse beseglede det salige Pares evige Forbindelse.

R e t t e l s e r.

Side 12 sidste L. læs Skiebne.

— 18 første L. om læs om.

— 196 — L. læs varme.

